

ပျဉ်းမင်း

အချစ်(သို့မဟုတ်)ဝတ်ပါ

BURMESE
CLASSIC
.com

- စာအုပ်အမျိုးအစား - ၅၀၀၇၁၇၀၅၀၈
- ဇာတ်အုပ်အမျိုးအစား - ၅၀၀၆၃၄၀၅၀၈
- ထုတ်ဝေခြင်း - ၂၀၀၈ ခုနှစ်၊ ဇွန်လ
မြန်မာသက္ကရာဇ် ၁၃၇၀ ခု၊
နယုန်လ
ပထမအကြိမ်
- အုပ်စု - ၅၀၀
- တန်းစား - ၁၅၀ ကျပ်
- အုပ်စုအမျိုးအစား - ကိုဆန်း
- ကွန်ပျူတာစာအုပ် - ကိုသက်အောင်(ကမ္ဘာအေး)
- ထုတ်ဝေသူ - ဒေါ်သင်းသင်းမာ(ယာယီ-စာပေ)
- ပုညခင်စာအုပ်တိုက်
တိုက်-မိသ၊ အခန်း-၁၁၊
ကမ္ဘာအေးဘုရားလမ်း၊
(ပါရမီလမ်းထောင့်)
- အတွင်းပုံနှိပ် - ဒေါ်ခင်ခင်ဝင်း (၀၂၆၇၀)
ကလျာပုံနှိပ်တိုက်
၁၅၂၊ ကျွန်းရွှေလမ်း၊
သုတေသန၊ ရန်ကုန်။
- မျက်နှာပိုးပုံနှိပ် - ဦးမြသိန်း
သိန်းမြင့်ဝင်းပုံနှိပ်တိုက်
ဥပ၊ ၁၁-လမ်း၊ ရန်ကုန်။

ပုညခင် စာအုပ်တိုက်

ပုညခင်

အချစ် (သို့မဟုတ်) ဝင်္ကပါ

BURMESE
CLASSIC
.COM

‘ငွေလသာ’ သည် အေးစက်လာသော လက်ဖျား
တလေး နှစ်ဖက်ကို စုဆုပ်ကာ လည်ပင်းမှာ ကပ်ထားလိုက်ပြီး
မေးစရာနှင့် ပြန်ငုံဖိချထားလိုက်သည်။ နွေးထွေးလာမလားဟုပင်။
ပြီးတော့ ထိုအနေအထားအတိုင်း မျက်လွှာပင့်ကာ ကော်ဖီဆိုင်ရှေ့
လမ်းကလေးဆီ ဘယ်နှကြိမ်မြောက်မှန်းမသိ မျှော်ငေးနေလိုက်
သည်။ စိတ်ထဲမှာတော့ “ကိုရေ... လာပါတော့” ဟု တီးတိုး
ညည်းညူတမ်းတနေသည်။

ကိုကို ငွေလ စောင့်နေခဲ့တာ တစ်နာရီတောင်

မူပိုင်ခွင့် စာအုပ်တိုက်

နာရီလည်းမကြည့်ချင်တော့ပါဘူး။ ဘယ်နှနာရီ
 ငြိမ်ငြိမ် ဆက်စောင့်ချင်သည်။ စောင့်မယ်ပြောထားပြီးမှ မစောင့်ဘဲ
 ပြန်သွားချင်တာ ငွေလအကျင့်ပင် ...။ အထူးသဖြင့် ကိုနဲ့
 ချိန်းထားပြီးမှတော့ မတွေ့ဘဲမပြန်ချင် ...။ ငွေလရဲ့ ကိုဟာ
 တွေ့ရခဲသူတစ်ယောက်မို့လည်း ရံဖန်ရံခါ တွေ့ခွင့်ကလေးကို
 မျှော်မောမိတာပင် ...။

ငွေလနဲ့ ကိုဟာ ချစ်သူတွေဆိုပေမယ့် မကြာခဏ
 တွေ့ခွင့်ရတာမဟုတ်ပါ။ ငွေလက အားပေမယ့် ကိုမှာက များ
 ပြားလှတဲ့ အလုပ်တာဝန်တွေနှင့် ...။ 'မင်းထင်စည်' ဆိုတဲ့
 ငွေလရဲ့ ချစ်သူဟာ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နှင့်ပင် ဖခင်ဖြစ်သူရဲ့ အလုပ်
 တာဝန်တွေကို ပခုံးပြောင်းယူခဲ့ရသူ ဖြစ်ပါသည်။

ကိုဟာ တစ်ဦးတည်းသော သား၊ ကိုအမေမှာ
 လည်း အားကိုးစရာဆိုလို့ ဒီသားတစ်ယောက်သာ ရှိတာမို့ ကိုဖခင်
 ဆုံးသွားပြီးကတည်းက ကိုကပဲ အရာရာဦးဆောင်နေရသည်။

စင်ရော်တောင်လို အပေါ်ဘက်သို့ ခပ်တက်တက်
 မျက်ခုံးထူထူနက်နက် တစ်စုံအောက်က ကိုရဲ့ ဗာဇံစေ့ပုံ မျက်လုံး

တွေက သိန်းငှက်လို အမြဲစူးရှသည်။ အရယ် အပြုံးနည်းသော
 တင်းတင်းစေ့စေ့တတ်သည့် နှုတ်ခမ်းတွေမှာ မာနရိပ်တွေစွန်းကာ
 ကိုမျက်နှာထားက ခက်ထန်သည်။ သို့သော် ကိုရဲ့ တည်တင်းလှ
 သော မျက်နှာက တစ်မျိုးစူးရှထူးခြားကာ ဆွဲဆောင်မှု ရှိနေတတ်
 ပြန်သည်။

ကိုဟာ ပဒေသရာဇ်ဆန်ဆန် ယောက်ျားမျိုး ...။
 ကို ဘယ်သွားသွား ကိုယ့်နောက်မှာ အခြွေအရံ နောက်တော်ပါး
 တွေ အမြဲပါရသည်။ ယောပုဆိုးနှင့် တိုက်ပုံအနက်တွေ ဝတ်ထား
 သော တပည့်လက်သား အခြွေအရံ သုံးယောက်နှင့် အမြဲသွားလာ
 တတ်သော ကိုအနားကို တော်ရုံလူ ကပ်မရ ...။

'ငွေလသာ'နဲ့ 'မင်းထင်စည်'ဆိုတာ အသက်ချင်း
 သွပ်ကွာလှတာ မဟုတ်ပေမယ့် ငွေလသာက ခုထိ ကလေးလိုမျိုး
 မနူးမနပ် မရင့်မကျက် ရှိနေရဆဲ၊ ကိုကတော့ ကုမ္ပဏီတစ်ခုကို
 ဦးဆောင်နိုင်သည့် သူဌေးလေး ဖြစ်နေပြီ။

ငွေလက ကိုကို ချစ်လည်းချစ်၊ ကြောက်လည်း
 ကြောက်ရပါသည်။ အလုပ်များလှသော ကိုကို အလိုက်မသိ တပုပု

တဂျီဂျီ သွားလုပ်လို့မရ...။ ကိုက ငွေလ အလိုကျ ဘာမဆို လိုက်လျောမည့်သူမျိုးမဟုတ်။ သူလုပ်မပေးနိုင်တာ သွား ဂျီကျ လျှင် အော်ငေါက်ထုတ်သည့် သူမျိုး။ ကိုက အလျော့ပေးတတ်သူ မဟုတ်၍ ငွေလက အလျော့ပေးတတ်သူ ဖြစ်လာရပါသည်။

တစ်ခါတုန်းက ကို meeting ထိုင်နေတုန်းမှာ ငွေလက ဖုန်းဆက်ပြီး ရပ်ရှင်ကြည့်ဖို့ ပူဆာမိသဖြင့် ကို ပြန်ပြောသော စကားတစ်ခွန်းကို ငွေလ စွဲစွဲမြဲမြဲ မှတ်ထားရပါသည်။

“မှတ်ထား ငွေလသာ... မင်းထင်စဉ်ဟာ မိန်းမ တစ်ယောက် အလိုကျ ဘာမဆို လိုက်လျောဖို့ အသင့်ပဲဆိုတဲ့ အရူးအပေါမျိုးမဟုတ်ဘူး...”

ကိုဟာ အဲဒီလို ပြတ်သားတတ်သည့် ယောက်ျားမျိုး။ အားနာင့်ညှာမှုမရှိ၊ ပျော့ပျောင်းညင်သာမှုမရှိ။ သို့သော်... ကိုကို ငွေလ သိပ်ချစ်ရပါသည်။

“ငွေလသာ မင်းကို ကိုယ် ခုကတည်းက ကြိုပြောထားမယ်နော်၊ ကိုယ်က ကိုယ့်ခိတ်နဲ့ ကိုယ့်ကိုယ် နေတတ်တဲ့ သူမျိုးပဲ၊ ကိုယ့်ကို မင်း ပိုင်ဆိုင်ထားတဲ့ ပစ္စည်းတစ်ခုလို

ပြုပြင်ဖို့ မကြိုးစားနဲ့၊ ကိုယ့်ပကတိပုံစံကို လက်မခံနိုင်ရင် မင်း အချိန်မရွေး လမ်းခွဲသွားနိုင်တယ်...”

ကိုက ဒီလိုပြောပေမယ့် ငွေလဘက်ကတော့ ကိုကိုဘယ်တော့မှ ခွဲမသွားနိုင်တာ သေချာခဲ့ပါသည်။ ငွေလအတွက်တော့ အချစ်ဆိုတာ ငွေလဘဝရဲ့ အဓိက ပထမပင်။ အချစ်ရှိမှသာ ဘဝမှာ လန်းလန်းဆန်းဆန်း ရှင်သန်နိုင်မည်ဟု ထင်သည်။

ငွေလသည် နွေးလာသော လက်နှစ်ဖက်ကို မေးစရာ အောက်မှ ပြန်ထုတ်ကာ လက်ဖဝါးချင်း ပွတ်လိုက်ပြီး အေးစက်စက် ပါးပြင် နှစ်ဖက်ကို ပြန်အုပ်ကိုင်ကာ နွေးထွေးအောင် လုပ်လိုက်ပြန်သည်။ ကော်ဖီဆိုင်ထဲမှာ လူသိပ်မရှိတော့တာမို့ အဲကွန်းက ပိုအေးလာတယ်ထင်မိသည်။

စားပွဲထိုး ကောင်လေးက ငွေလရှေ့နား မလှမ်းမကမ်းမှာ လာရပ်၍ ငွေလကို ခပ်ပြုံးပြုံးကြည့်သည်။ ငွေလဘယ်နှကြိမ်မှန်းမသိ ပြုံးပြရပြန်သည်။

“ပြီးမှ မှာမယ်နော်၊ အဖော်မလာသေးလို့...”

ကောင်လေး ပြန်ထွက်သွားသည်။ ငွေလက ဆက်

မျှော်ရသည်။ သို့သော် ... ကိုအရိပ်အယောင်ကို မတွေ့၊ ငွေလ
ရှေ့က ကော်ဖီခွက်လေးတောင် အေးစက်နေပြီ ...။

ကို မလာနိုင်ဘူးဆိုရင် ဖုန်းတော့ဆက်မှပေါ့၊ ဒီနေ့
ဟာ ငွေလသာရဲ့ မွေးနေ့၊ ဒီနေ့တစ်နေ့တော့ ဆက်ဆက်တွေ့ကြ
ဖို့ ငွေလက စတင်တောင်းဆိုထားခဲ့တာပင်။ မွေးနေ့ကလွဲပြီး
ကျန်တဲ့နေ့ရက်တွေမှာ ငွေလက စ၊ ချိန်းရတယ်ဆိုတာ ခပ်ရှားရှား
ပင်။ ကို ဘယ်အချိန်အလုပ်အားပြီး ဘယ်အချိန် တွေ့ကြမယ်
ပြောမလဲဟုသာ တဆန့်ငင်ငင် မျှော်ရ မောရသည်။

ငွေလက မွေးနေ့တွေမှာ လူများများနဲ့ ပျော်ပွဲရွှင်ပွဲ
တွေ လုပ်ချင်သူမျိုးမဟုတ်ပါ။ ကိုယ့်ချစ်သူနှင့် နှစ်ဦးတည်း မျက်နှာ
ချင်းဆိုင်ထိုင်ပြီး တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက် ခပ်နက်နက်
စိုက်ကြည့်ရင်း ကော်ဖီတစ်ခွက်ကို တစ်မိမိသောက်နေရရင် ကျေ
နပ်ပြီ။ တစ်ခါတစ်ခါတော့လည်း အတူ ဘေးချင်းယှဉ်ထိုင်ကာ
ကိုပုခုံးကို ခေါင်းငုံ့မိုရင်း ကြယ်တွေကို ငေးကြည့်ချင်မိသည်ပေါ့။

ငွေလသည် နာရီမကြည့်သော်လည်း ဆိုင်ကလေးထဲ
လူရှင်းတိတ်ဆိတ်လာတာ၊ လမ်းပေါ်မှာ အသွားအလာကျဲလာတာ၊

ဆိုင်ကလေးရှေ့က မီးလုံး တစ်လုံးစ၊ နှစ်လုံးစ ပိတ်လိုက်တာကို
သိမြင်သည်မို့ အချိန်မနည်းတော့ဘူးဆိုတာတော့ ရိပ်မိသည်။

ငွေလဘက်က အတတ်နိုင်ဆုံး စ၊မခေါ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်
ထားသည့် ဖုန်းလေးကို အိတ်ထဲမှ ထုတ်လိုက်သည်။ ခု အနေ
အထားမှာ ငွေလ ဖုန်းခေါ်ရင် ငွေလအလွန်မရှိဘူးထင်သည်။
သို့သော် ငွေလက ချင်ချိန်တွေ့ဆုံနေသေးတာမို့ ငွေလရဲ့ ဆလိုက်
ဖုန်းလေးကို တွန်းဖွင့်လိုက်၊ ပြန်ပိတ်လိုက်လုပ်ရင်း တွေ့ဝေနေ
သည်။

နောက်ဆုံးတော့ ငွေလ စိတ်ဆုံးဖြတ်ကာ ကိုရဲ့
ဖုန်းနံပါတ်တွေကို နှိပ်လိုက်ပါသည်။

သူ့အာရုံထဲမှာ အရာအားလုံး ရှုပ်ထွေးနေသည်။
နားထင်စပ်မှာ တစ်စစ်စစ် ထိုးကိုက်နေသည်။ ဒေါသကြောင့် ရင်
တစ်ခုလုံး ဗလောင်ဆူနေသည်။

“ဟာကွာ ... သွားစမ်းကွာ”

“ဒုံး ... ခွမ်း ... ချလွမ်း ...”

“ဘယ်သူ့ဆီက ဖုန်းလာလာ ငါ့ကိုလာမခေါ်နဲ့၊ ငါ စိတ်
ရှုပ်နေတယ်၊ ရော့ ... ငါ့ ဖုန်းပါယူထား၊ ဖုန်းလာရင်
အဆင်ပြေသလို ကြည့်ပြောလိုက်”

မင်းထင်သည်သည် သူ့အတွင်းရေးမှူး ကျော်လွင်ထံ
ဖုန်းကို လှမ်းပစ်ပေးလိုက်တာမို့ ကျော်လွင်က ကမန်းကတန်း
ဖမ်းယူလိုက်ရသည်။

သူက သူ့ရုံးခန်းထဲဝင်ကာ အခန်းတံခါး ပိတ်၊

lock ချထားလိုက်ပါသည်။

ပုညစင် စာအုပ်တိုက်

ထင်သည်က အခန်းထောင့်က ကြွေပန်းအိုးကြီးကို
လှမ်းယူကာ နံရံနှင့် ရိုက်ခွဲလိုက်သည်။ ပြီးတော့ စားပွဲပေါ်က
တွေ့ရာမြင်ရာ ပစ္စည်းတွေကို လက်ဖြင့်ယမ်းပစ်လိုက်သည်။ သူ့
အခန်းက တစ်မဟုတ်ချင်း ရှုပ်ပွသွားသည်။ ထင်သည်က ထိုနည်း
ဖြင့် ဒေါသကို ထွက်ပေါက်ပေးရင်း စိတ်ကိုတည်ငြိမ်အောင်
ကြိုးစားထိန်းချုပ်ရသည်။

ထင်သည်က အဖေတူသားတဲ့ အဖေလိုပဲ ဒေါသကြီး
တယ်ဟု အားလုံးက သတ်မှတ်ကြပါသည်။ ဒါကို သူမငြင်းလိုပါ။
သူဟာ အဖေတူသားပဲ၊ သို့သော် အဖေလိုတော့ သေတဲ့အထိ
နာကြည်းမှုတွေ သယ်မသွားချင်၊ အချစ်အတွက် အရုံးတွေကို
ဖိုက်ပွေ့မထားချင် ... ။ အချစ်နဲ့ပတ်သက်ရင် သူက အနိုင်သာ
လိုချင်သည်။

ပုညစင် စာအုပ်တိုက်

"ဒက်ဒီ... ဒက်ဒီ ဘယ်မှာလဲ... ကျွန်တော်ကို အကြံ
ဉာဏ်တွေ လာပေးပါဦး၊ ကျွန်တော် မရှင်းနိုင်တဲ့ကိစ္စတွေ
ကို ဖြေရှင်းပေးပါဦး၊ ကျွန်တော် မသိနားမလည်တဲ့ကိစ္စတွေ
အများကြီး ရှိသေးလို့ပါ ဒက်ဒီရယ်"

ထင်စည်က ကြွေပန်းဒိုးအကွဲအစတွေထဲ ဒူးထောက်
ထိုင်ချသည်။ သူ့ခြေထောက်တွေ ကြွေစအကွဲစူးသော်လည်း နာ
ကျင်မှုကို မေ့နေသည်။ အပြင်က အနာဟာ ရင်ထဲက အနာကိုမှ
မကျော်လွှားနိုင်ပဲ။

ခုလို အလုပ်ကိစ္စမှာ အခက်အခဲ အကျပ်အတည်း
တွေနှင့် စိတ်ရှုပ်ရတိုင်း ထင်စည်က ဒက်ဒီကို သတိရသည်။
အဖေကို သတိရတိုင်းလည်း ဒက်ဒီနှင့်ပတ်သက်သည့် အရာရာကို
သတိရသည်။ ထိုအခါ ထင်စည် နှလုံးသားတွေ ကြေမွမတတ်
ခံစားရသည်။

ထင်စည်က ဒက်ဒီကို အစစအရာရာ အားကိုး
အထင်ကြီးခဲ့သူ၊ မှီခိုချင်ခဲ့သူတစ်ယောက်ဖြစ်ပါသည်။

အဖေဟာ အလုပ်မှာ တော်သူ၊ ထူးချွန်ထက်မြက်

သူ၊ သာမန်လုပ်ငန်းငယ်လေးတစ်ခုမှ ကုမ္ပဏီလုပ်ငန်းစုကြီးဖြစ်
လာအောင် စွမ်းဆောင်နိုင်ခဲ့သူပင်။ ဒက်ဒီဟာ အချစ်ရေးမှာ
နှုံး ပေမယ့် အစစအရာရာမှာ အောင်မြင်ခဲ့သူဟု ထင်စည်က
အထင် တကြီး ယုံကြည်သည်။

ထင်စည်အဖို့တော့ ဒက်ဒီဟာ ကမ္ဘာကြီးပါပဲ။ အေး
စက်စက်နှင့် အမြဲတင်းမာကာ ဒက်ဒီကို အမြဲဆန့်ကျင်နေတတ်
သော မာမိထက် ပိုပြီး ဒက်ဒီကိုချစ်သည်။ ရယ်စရာတွေပြောပြီး
စာဟား ဟား အော်ရယ်တတ်သော ဒက်ဒီကိုကြည့်ပြီး ထင်စည်
ချော်သည်။ ဒက်ဒီအပြုံးတွေရဲ့နောက်၊ ဒက်ဒီ ပြုံးပေမယ့် ဒက်ဒီ
ချက်ဝန်းတွေ တစ်မျိုးတမည် ကြေကွဲနေတတ်တာကို မြင်တိုင်း
ဒက်ဒီကို သူ သနားခဲ့သည်။

သို့သော် သူချစ်သော ဒက်ဒီက သူ့ဘဝထဲက စော
နီ စွာ ထွက်ခွာသွားခဲ့ပြီ...။ ဒက်ဒီအလုပ်တွေကို အရွယ်နှင့်မမျှ
အတွေ့အကြုံနှင့်မမျှ လွှဲပြောင်းယူလိုက်ရကတည်းက ထင်စည်
အာ လူကြီးမဖြစ်ချင်သေးဘဲ လူကြီးဖြစ်ခဲ့ရတော့တာပင်။

တကယ်ဆို သူက သာမန် လူငယ်လေးတစ်ယောက်

လို ပေါ့ပေါ့ပါးပါးနေချင်တုန်းပါ။ ကွာတား ဘောင်းဘီပွလေး
ဝတ်၊ တိရုပ် အရောင်တောက်တောက်လေးတွေ ဝတ်လျက် အိတ်
တစ်လုံး စလွယ်သိုင်း၊ လျှာထိုးဦးထုပ်ကလေး နောက်ပြန်ဆောင်း
ကာ အပေါင်းအသင်းတွေနှင့် လျှောက်သွားချင်နေတုန်း၊ Net
work ဂိမ်းတွေ ညလုံးပေါက် ထိုင်ဆော့ချင်တုန်းပါပဲ။

အဲဒီလို ပေါ့ပါးလန်းဆန်းနေတဲ့ လူငယ်လေးတစ်
ယောက်ကို နာကြည်းမှုတစ်ခုက လျင်လျင်မြန်မြန် ရင်ကျက်မာ
ကျောစေခဲ့တာဖြစ်သည်။ ဒက်ဒီ ရုတ်တရက် ဆုံးသွားခြင်းနှင့်
ဒက်ဒီ ဆုံးရသောအကြောင်းရင်းက သူ့အတွက် နာကျင်မှုတွေ
တစ်သက်စာ ပေးသွားခဲ့သလိုပင် ...။

ထင်စည်က အားတင်း မာကျောကာ အလုပ်တွေ
လုပ်နေရပေမယ့် ဆုံးဖြတ်ရခက်သည့် ကိစ္စတွေကြုံတိုင်း ဒက်ဒီကို
အားကိုးတကြီး တမ်းတနေမိတုန်းပင်။ လူမသိအောင် ကြိတ်ငို
တုန်းပင်။ သူငိုတာ မာမိတောင် မသိစေရ၊ အားလုံးရဲ့ အမြင်မှာ
တော့ သူဟာ မာနတက်လှတဲ့ မာရေကြောရေသမား။

ထင်စည်က ခေါင်းငိုက်စိုက်ချ၊ ဒူးထောက်ထိုင်
ရင်း အသံမထွက်ဘဲ တုန်ခိုက်ရှိုက်ငင်နေသည်။

ဒီမနက်မှာပဲ ပြိုင်ဘက်ကုမ္ပဏီတစ်ခုက ထင်စည်တို့
ရလုဆဲဆဲ ပရာဂျက်တစ်ခုကို ယူသွားနိုင်ခဲ့သည်။ ထိုကုမ္ပဏီက
ဒါရိုက်တာတစ်ယောက်ရဲ့ “မင်း နုပါသေးတယ်ကွာ” ဆိုတဲ့
အဓိပ္ပာယ်မျိုး ပေါ်လွင်နေတဲ့အကြည့်တစ်ချက်က သူ့ကို နာကျင်
အောင့်မျက်သွားစေသည်။ ဒက်ဒီသာရှိလျှင် ဒီလိုဖြစ်မှာမဟုတ်
ဘူးဟူသော အတွေးက သူ့ကိုပိုပြီးနာကျင်စေသည်။ ဆောက်လုပ်
ရေး လောကမှာ နာမည်ကောင်း နံပါတ်တစ်ဖြင့် ထင်ရှားခဲ့သော
ဒက်ဒီဂုဏ်ရှိန်ဝါကို သူက ဖျက်ပစ်ခဲ့သည်ဟု ခံစားရသည်။ ထို
ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်ဟာ ဒက်ဒီဘဝရဲ့ အကြီးမားဆုံး နံပါတ်တစ် ရန်သူ
တော်၊ ဒက်ဒီကို သေစေခဲ့တဲ့ တရားခံ၊ မာမိုကို အေးစက်တင်းမာ
စေခဲ့တဲ့ တရားခံမို့လည်း ပိုပြီး နာကျင်ရသည်။

ထင်စည်က ခေါင်းငိုက်စိုက်ချနေရာမှ ဖြည်းဖြည်း
ချင်း ခေါင်းမောလိုက်တော့ ဒက်ဒီ ဓာတ်ပုံကို မြင်ရသည်။

“ဒက်ဒီ ... ဒက်ဒီအတွက် သား ခုထိ ကလေးစားမချေရသေး
ဘူး၊ သားကိုခွင့်လွှတ်ပါ ဒက်ဒီ၊ သား ညံ့ပါတယ်၊ သား
တစ်နေ့နေ့တော့ ဒက်ဒီအတွက် လက်တုံ့ပြန်မှာပါ၊ ဒက်ဒီ
လိုပဲ သူတို့မိသားစုလည်း နာကျင်စေရမှာပါ”

၁၈ ပုညဝင်

သူက ခပ်တိုးတိုး တိုင်တည်ရင်း ဒက်ဒီကလွဲလို့
အရာအားလုံးကို မေ့လျော့နေခဲ့ပါသည်။

“ဟဲလို ... အမိန့်ရှိပါ ခင်ဗျာ ...”

အဲဒီ အသံဟာ ကိုအသံမဟုတ်၊ ငွေလ ခေါ်တဲ့
နန်းနံပါတ်ဟာ ကိုဖုန်းနံပါတ်ကို love ဟု အမည်ပေးပြီး memory
စည်းထားတဲ့ နံပါတ်မို့ ဖုန်းမှားစရာအကြောင်းတော့ မရှိ၊ ဖုန်း
screen ပေါ်မှာလည်း love ဟု ပေါ်နေတာပင်။

ငွေလသည် မဝံ့မရဲဖြင့် ...

“ဟဲလို ... ဒါ ... ကိုမင်းထင်စည် ဖုန်း မဟုတ်ဘူးလား
ရှင်”

“ဪ... ဒါ ဦးမင်းထင်စည်ဖုန်း ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျာ
ဒါပေမယ့် ဆရာ အလုပ်ရှုပ်နေလို့ လောလောဆယ်
ကျွန်တော်ကပဲ ဖုန်းကိုင်ပေးထားပါတယ်၊ ကျွန်တော်က
ဆရာအတွင်းရေးမှူး ကျော်လွင်ပါ၊ မှာစရာရှိရင် မှာထား
မိနိုင်ပါတယ်”

ဘုရားရေ... ဒါဆို ကို မေ့နေတာလား၊ ငွေလဲ
ချိန်းထားတာကို ကို လုံးဝ မေ့နေခဲ့တာလား... ဒါမှမဟုတ်
အလုပ်ကိစ္စ အရေးကြီးနေလို့ ဖုန်းတောင် ပြန်မဆက်အားခဲ့တာ
လား၊ အရင်တုန်းကတော့ ကိုက သူ့ဖုန်းကို ဘယ်သူ့မှ ပေးကို
ဖူးတာ မဟုတ်ပါ။

ငွေလည် ရုတ်တရက် အားငယ်ဝမ်းနည်းလာကာ
အသံလေး တိုးတိမ်ဖျော့သွားရင်း...

“ဟိုလေ ... ကျွန်မက ငွေလသာ ပါ”

“ဟဲ့လို့ ... ဟဲ့လို့ ... ဟုတ်ကဲ့ ပြောပါ၊ နားထောင်နေ
တယ် ခင်ဗျာ”

ငွေလက ဘာဆက်ပြောရမှန်းမသိ နှုတ်ဆွဲနေတာ
တစ်ဖက်က ဖုန်းလိုင်းပြတ်သွားသည်အထိနှင့် ခွတ်အော်နေသလို

“ကျွန်မ ... ကျွန်မက သူနဲ့ချိန်းထားလို့ စောင့်နေတာပါ၊
အဲ့ဒါ သိပ်ကြာသွားလို့ ကျွန်မ ပြန်သွားပြီထင်ပြီး မလာ
တော့မှာစိုးလို့ ကျွန်မ ဆက်စောင့်နေတယ်ဆိုတာ ပြောပေး
ပါလားရှင်”

“ခုလောလောဆယ်တော့ သွားပြောပေးလို့ မရသေးဘူး
ခင်ဗျာ၊ ဆရာက သူ့ရုံးခန်းတံခါးကို အတွင်းက lock
ချထားပါတယ်၊ ဖုန်းလည်း လက်မခံပါဘူး၊ သူမပြန်သေး
လို့ ကျွန်တော်လည်း မပြန်ရဘဲ အိုဇာတိုင်ဆင်းနေရတာ
ပါ၊ သူထွက်လာရင်တော့ ဆက်ဆက်ပြောပေးပါ့မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ကျေးဇူးပါပဲရှင်”

ငွေလက ဖုန်းပိတ်လိုက်ပြီး သက်ပြင်းငွေ့ငွေ့ချခိုက်
စာ မျက်ဝန်းအိမ်ထဲ စိုလာသည်။ အားသွန်ခွန်စိုက် မျက်တောင်
ဆူဖျတ်ဖျတ် ခတ်ပစ်နေဆဲမှာ စားပွဲထိုးလေးက ငွေလ ရှေ့မှာ
ဆဲလာသည်။

“အင်...”

ငွေလရဲ့ မျက်တောင် တအားခတ်နေသည့်ပုံကို

စားပွဲထိုးလေးက အထူးအဆန်းသဖွယ်ကြည့်နေတာမို့ ငွေလ ရှက်
ရှက်နှင့် ဣန္ဒြေပြန်ဆည်ကာ စားပွဲထိုးလေးကို ပြုံးပြရသည်။

စားပွဲထိုးလေးကလည်း အားနာပြီးလေး ပြုံးရင်း...

“အစ်မ ... ဆိုင်ပိတ်တော့မယ် ခင်ဗျ ...”

“ဟင် ... ဟုတ်လား”

ငွေလ ဆိုင်ထဲလှည့်ပတ်ကြည့်တော့ တချို့ မီးတွေ
တောင် ပိတ်ထားတာတွေ့သည်။

“ဆော့ရီးနော် ...”

“ရပါတယ် ခင်ဗျ၊ အစ်မချိန်းထားတဲ့သူ မလာတော့ဘူး
ထင်တယ်နော်”

“ဪ ... လာမှာပါ၊ ဒီနေ့ တိုမွေးနေ့ဆိုတော့ သူ ဆက်
ဆက်လာမှာ၊ ဒါနဲ့ စိတ်တော့မရှိပါနဲ့၊ ဆိုင်မပိတ်ခင်လေး
အစ်မကို ကော်ဖီတစ်ခွက်တော့ ဖျော်ပေးပါဦး”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ရပါတယ် ခင်ဗျ”

ကောင်လေးက ခပ်သွက်သွက်ထွက်သွားပြီး ကော်
တစ်ခွက် လာချပေးသည်။

ပညောင် စာအုပ်တိုက်

ငွေလက ငွေလရှေ့က အေးစက်နေတဲ့ ငွေလရဲ့
ကော်ဖီတစ်ခွက်ကို ဘယ်လက်ကကိုင်၊ ခုမှလာချပေးတဲ့ ကိုအတွက်
ကော်ဖီတစ်ခွက်ကို ညာလက်က ကိုင်ကာ ...

“happy birthday ငွေလသာ”

“ကျေးဇူးပဲ ကို”

ဟု ယောက်ျားသံတစ်လှည့်၊ မိန်းမသံတစ်လှည့်စီ
ပြောင်းပြောပြီး ခွက်ချင်းတိုက်လိုက်သည်။ ပြီးတာနှင့် နှစ်ခွက်
စလုံးကုန်အောင် မော့သောက်ပစ်လိုက်ပါသည်။

ငွေလသည် ကိုယ့်လုပ်ရပ်ကိုယ် သဘောကျကာ
ရယ်ချင်သွားတာမို့ ပြုံးစေ့စေ့ဖြစ်သွားသည်။ ထို့နောက် ကော်ဖီ
နှစ်ခွက်ဖိုးရှင်းကာ ဆိုင်ထဲမှထွက်လာခဲ့သည်။

ညက မှောင်လှပြီ။ ငွေလ ဘယ်မှာ ဆက်စောင့်
ရပါ့မလဲဟု အသည်းအသန် စဉ်းစားရသည်။ အမှန်ဆို ငွေလက
ဒီလိုညမှောင်မှောင်မှာ တစ်ယောက်တည်း အပြင်ထွက်တတ်သည့်
သူမျိုး မဟုတ်ပါ။

ညက အေးစိမ့်လာသည်။ ငွေလက ကော်ဖီဆိုင်ရှေ့

ပညောင် စာအုပ်တိုက်

ခုံတန်းလေးမှာပဲ ဆက်ထိုင်စောင့်သည်။ စောင့်ရင်းပျင်းလာတော့ ဆိုင်ရှေ့လမ်းပေါ်မှာ ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လျှောက်ရင်း ဟိုငေးဒီငေး နေလိုက်သည်။ ခဏကြာတော့ ပလက်ဖောင်းပေါ်မှာ လျှောက်လာနေသော အထမ်းနှင့် ပန်းသည်ကြီးကို တွေ့ရသည်။ အိမ်အပြန်မို့ပဲလားမသိ လက်ကျန် နှင်းဆီပန်းတစ်စီးသာ လှမ်းမြင်ရသည်။

ငွေလက စိတ်ကူးပေါက်လာကာ ပန်းသည်ကြီးဆီ ပြေးသွားပြီး နွမ်းလှလှ လက်ကျန်ပန်းတစ်စည်းကို ဝယ်လိုက်သည်။ ပန်းလေးတွေလည်း ဝယ်မယ့်သူကို မျှော်ရလွန်းလို့လား မသိ နှုံးချီချီနှင့် သိပ်မလန်းတော့...။ အဲ့ဒါဆို ငွေလနဲ့ ဘဝတူတွေ ပဲပေါ့ နှင်းဆီကလေးတွေရယ် ...။

ပန်းဝယ်ပြီးတော့ ငွေလက လူရှင်းတဲ့ဘက်ကို လျှောက်လာခဲ့ပြီး တစ်နေရာမှာရပ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ ခါးကိုင်၍ ပန်းစည်းကို တစ်စုံတစ်ယောက်ဆီ လှမ်းပေးသလို ပုံစံမျိုးလုပ်ရင်း ယောက်ျားသံလို ခပ်ဩဩ အသံဖြင့် ...

“ကိုယ့်အချစ် ငွေလသာလေး ... ဒါ မင်းအတွက် ကိုယ့်ရဲ့

မွေးနေ့ လက်ဆောင်၊ မင်းကို ကိုယ် အရမ်းချစ်တယ်၊
I love you”

ဟု ပြောပြီးပြီးချင်း ဖျတ်ခနဲ ခုန်ကာ မျက်နှာချင်း ဆိုင်နေရာမှာ ပြောင်းရပ်၍ မိန်းမသံချိုချိုဖြင့် ...

“ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ ကိုရယ်၊ ငွေလ အရမ်းပျော်တာပဲ”

ဟု ပြန်ပြောလိုက်သည်။

ကိုယ့်အထာနှင့်ကိုယ်တော့ ဟုတ်နေတော့တာမို့ ငွေလက ကြိတ်၍ရယ်နေရင်း ဗိုက်ကလည်း ဆာလောင်လာသည်။ ငွေလ ဗိုက်ထဲမှာ ဒီညနေအဖို့ ကော်ဖီနှစ်ခွက်သာ ရှိနေပါသည်။ ဆိုမလာခင် တစ်ခုခုစားထားတာ ကောင်းမလားဟု တွေးရင်း နုန့်သည်လိုက်ရှာတော့ လမ်းရဲ့ဟိုဘက် ပလက်ဖောင်းပေါ်မှာ လှည်းလေးနှင့်ရောင်းသော အကင်သည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

“အိုကေ ... ဗိုက်ဆာတာနဲ့တော့ အရံသင့်ပဲ”

ငွေလက အကင်သည်ဆီ ခပ်သွက်သွက်လေး လမ်း ဖြတ်ကူးသွားပြီး အသားကင်ချောင်းတွေ ရွေးချယ်ဝယ်ယူလိုက်သည်။ ပြီးမှ အကင်ထုပ်တစ်ဖက်၊ ပန်းစည်းတစ်ဖက်ကိုင်ကာ

၂၆ ပုညဝင်

လမ်းတစ်ဖက်က ကော်ဖီဆိုင်ရှေ့ ခုံတန်းလေးဆီ လမ်းဖြတ်ကူးဖို့
လျှောက်လာခဲ့လေသည်။

ကော်ဖီဆိုင်နောက်ဘက် တံခါးလေးကို ဖွင့်ကာ
ထွက်လာသော မိုးသောက်ကြယ်သည် ဆိုင်ရှေ့မှာ ဟိုလျှောက်
ဒီလျှောက် လုပ်နေသော ကောင်မလေးကို အတွေ့မှာ မျက်ခုံးပင့်
သွားမိပါသည်။

ဒီတစ်ယောက်ဟာ ခုထိ မပြန်သေးပါလား...။

စောစောတုန်းကတော့ ဆိုင်နောက်ဘက် ရုံးခန်းလေး
မှာ စာရင်းဇယားတွေ စစ်ဆေးနေရင်းက ကောင်တာဘက်တစ်
ချက် ထွက်အရပ်မှာ ဒီကောင်မလေးကို မြင်ခဲ့ရသေးသည်။ နောက်

တစ်ခါ ထွက်ရပ်တော့လည်း ကောင်မလေးက ထိုနေရာမှ မထွက်
ခွာခဲ့သေးပါ။

တစ်စုံတစ်ယောက်ကို စောင့်သည်ဆိုလည်း နာရီနဲ့
ချီ ကြာနေမှတော့ မစောင့်ဘဲ ပြန်ရောပေါ့။ ခုတော့ ဆိုင်ပိတ်တာ
တောင် ဆိုင်ရှေ့မှာ ရစ်သီနေသေးသည်။

ဒီလိုနေရာ ဒီလိုအချိန်မှာ မိန်းကလေးတစ်ယောက်
တည်း ဒီလောက်ကြာအောင် စောင့်ဆိုင်းနေပုံက သူများတကာ
တစ်မျိုးဖြစ်စရာပင် ...။ သူမပုံစံက ဖြူဖြူစင်စင်လေးစို့သာ
ဘာသာညာညာ မထင်ရက်ပေမယ့်ဒီလို အနေအထားနှင့် အကြာ
ကြီး ရှိနေရင်တော့ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ အမြင်မတော်နိုင်တာကို
သူက နမချင်း စာနာစွာ သတိပေးလိုက်ချင်သည်။

မိုးသောက်သည် ကားထဲသို့ ချက်ချင်းမဝင်သေးဘဲ
သူမကို လှမ်းကြည့်ကာ ချီတုံချီတုံ စဉ်းစားနေဆဲ သူမက ပန်း
တစ်စီး ဝယ်ပြီး သူမ ဖြစ်စေချင်သလို သရုပ်ဆောင်လိုက်တာမို့
မိုးသောက်က အခြေအနေကို သဘောပေါက်ကာ ရယ်ချင်သနား
သွားမိပါသည်။

ထိုခဏမှာပဲ သူမက လမ်းဖြတ်ကူးသွားခဲ့တာ ဖြစ်
သည်။ သူက ရုတ်တရက် နောက်ဆန်ငင်သလို စိတ်မျိုးဖြင့်
လှမ်းမျှော်ကြည့်မိနေဆဲမှာပင် သူမက အကင်ထုပ်တစ်ဖက်၊ ပန်း
စည်းတစ်ဖက်ဖြင့် ဒီဘက်သို့ ပြန်ကူးလာနေသည်။

“ဟာ ...”

ဒယီမ်းဒယိုင် ကွေ့ကောက်မောင်းလာသော ကား
တစ်စီးက မိုးသောက်ရဲ့မြင်ကွင်းထဲသို့ လျှပ်ပြက်သလို ရောက်
လာခဲ့သည်။

“ဟာ ... ဟေ့ ... ဟေ့ ... ကား ...”

“ကျွီး ...”

“အား ...”

သူက တစ်ရှိန်ထိုး ပြေးသွားကာ လှမ်းဆွဲလိုက်ပေ
မယ့် ကားက သူမကို ပွတ်ကာသိကာ တိုက်မိသွားပြီး သူမ
ခန္ဓာကိုယ်က တစ်ဖက်သို့လည်ထွက် လဲပြိုသွားသည်။

“ဟာ ... ဘာဖြစ်သွားလဲ၊ ဘယ်ထိသွားလဲ”

မိုးသောက်က ကောင်မလေးနား ထိုင်ချကာ စိုးရိမ်

တကြီး မေးမိသည်။ သူမက လက်တစ်ဖက်ဖြင့် လမ်းပေါ်ထောက်ထားရင်း...

“အား ... လက် ... လက်၊ အရှိန်နဲ့ ထောက်လိုက်မိတာ လက်ကျိုးသွားပြီလား မသိဘူး”

“ဟာ ... ဒါဆို ဆေးရုံသွားမှဖြစ်မယ်၊ လာ ... လာ ... ကျွန်တော် လိုက်ပို့ပေးမယ်၊ ကျွန်တော့်ကို တွဲပြီး ထ ...”

“နေ နေ ... ရတယ်၊ ငွေလ ... ငွေလ ဖုန်းခေါ်လိုက်မယ်”

“ခေါ်လေ ... ခေါ်၊ လောလောဆယ်တော့ ဆေးရုံသွားမှ ဖြစ်မယ်၊ လက်က ဘယ်လောက် ထိခိုက်သွားမှန်းမသိဘူး၊ ခင်ဗျား အရမ်းနာနေတာ မဟုတ်လား၊ ကျွန်တော့်မှာ ကားပါပါတယ်၊ ကားပေါ်ရောက်မှ ခေါ်လည်းဖြစ်တယ်၊ ခင်ဗျား အိမ်ကို အကြောင်းကြားမှာ မဟုတ်လား ...”

“ဟို ... ငွေလ ... ငွေလက ... ငွေလနဲ့ ချိန်းထားတဲ့ သူဆီ ဖုန်းခေါ်မှာ၊ ငွေလ သွားနှင့်ရင် သူနဲ့လွဲနေလိမ့်မယ်၊ သူ လာတော့မှာ၊ သူလာတော့မှပဲ သူနဲ့အတူသွား ...”

“ဒီမှာ ... မငွေလ ...”

မိုးသောက်က နည်းနည်းတော့ စိတ်တိုလာရတာမို့ သူမကို စိုက်ကြည့်ရင်း ...

“ခင်ဗျား လူက လာမှာသေချာလို့လား၊ ခင်ဗျား စောင့်နေတာ ကျွန်တော် မြင်တာပဲ၊ တစ်နာရီကျော်ကြာနေပြီ၊ ဒီအချိန်မှမလာရင် လာပါဦးတော့မလား”

“လာမှာပါ ...”

“သေချာတယ်ပေါ့”

“သေချာပါတယ် ...၊ အား ...”

“ကဲ ... လက်က နာတယ်မဟုတ်လား၊ ဒီလိုနာပုံမျိုးနဲ့ ခင်ဗျားလူလာမှ သွားလို့ဖြစ်မလား၊ ဒီအချိန်ကြီးမှာ မိန်းကလေး တစ်ယောက်တည်း၊ ဟိုကားကလည်း မောင်းပြေးသွားပြီ၊ ခင်ဗျားတို့ဗျာ ... ဖုန်းတွေက ဘာလုပ်ဖို့ထားတာလဲ၊ အခု ဘယ်ရောက်နေလဲ၊ ဘာလုပ်နေလဲ၊ လာမှာလား မလာဘူးလား၊ စောင့်နေရတာ ကြာပြီ၊ မလာဘူးဆိုရင် ပြန်တော့မယ်၊ အဲဒါလောက်လေး လှမ်းပြောပြီး ပြတ်ပြတ်သားသား မလုပ်ဘဲ ဘာဖြစ်လို့ အပင်ပန်းခံ Romantic ဆန်နေလဲ၊ ခင်ဗျား ကြည့်ရတာ ကိုရီးယားကားထဲက

၃၂ ပုညခင်

မင်းသမီးအတိုင်းပဲ၊ ကဲ ... ကဲ ... ဆက်ချင်လည်း ဆက်ပါ
ဆက်ပါ၊ ခင်ဗျားလူလာမယ်ဆိုရင်တော့ ကျွန်တော် ခင်ဗျား
ကို ထားခဲ့တော့မယ်”

“အိတ် ... အိတ် ... အိတ် ဘယ်ရောက်သွားပြီလဲ”

“ဟိုမှာ ... ဟိုဘက်ကို လွင့်သွားတာ၊ သွားကောက်စေ
မယ်”

မိုးသောက်က စိတ်လည်း နည်းနည်းတိုလာပြီ
အိတ်ကို ခပ်မြန်မြန်သွားကောက်ယူပြီး သူမ လက်ထဲ ပြတ်ခဲ
ထည့်ပေးလိုက်သည်။

“ဟို ... အိတ်ထဲက ဖုန်းနှိုက်ယူချင်တာ၊ လက်တစ်ဖက်
တည်းနဲ့ မရ ...”

“ကဲ ... ပေး”

မိုးသောက်က အိတ်ကို ပြန်ဆွဲယူပြီး အိတ်ထဲက
ဖုန်းကို နှိုက်ယူပေးလိုက်ရင်း ...

“ခင်ဗျား ... အတွင်းကြေတွေ ဘာတွေတော့ ကြေမသွား
ပါဘူးနော်”

“လက်ပဲ ထိတာပါ၊ ကားက ပွတ်မိတယ်ဆိုရုံလေးပါ ...”

ငွေလက ပြန်ဖြေရင်း ကိုဖုန်းနံပါတ်တွေကို နှိပ်ရ
သည်။

ကိုရယ် ... ဒီတစ်ခါတော့ ဖုန်းကိုင်ပါနော်။ ကို
သားမှဖြစ်မှာမို့လို့ပါ ...။ တစ်မီး ယောက်ျားတစ်ယောက်ယောက်ဆို
က ငွေလ အကူအညီယူလိုက်ရင် ကို မကြိုက်ဘူးဆိုတာ ငွေလ
သိလို့ ဒီလူနဲ့ လိုက်မသွားချင်တာပါ။

“ဟဲလို ... အမိနဲ့ရှိပါ ခင်ဗျာ ...”

ငွေလသည် ကို မဟုတ်တဲ့သူရဲ့ ဟဲလိုသံကြောင့်
အရပ်ကြိုးပြတ် ဖြစ်ချင်လာသည်။ လက်ကလည်း သေမဇာတ်
စာနေပြီ။

“ကျွန်မ ... ကျွန်မ ငွေလသာပါရှင်၊ ကား ... ကားတိုက်
မိလို့ ကိုလာမှဖြစ်မှာမို့လို့ပါ၊ ကိုကို သွားပြောပေးပါရှင်”

“အားနာပါတယ် ခင်ဗျာ၊ ခုတော့ တကယ် ပြောမဖြစ်လို့
ပါ၊ ဆရာအခန်းတံခါးလည်း ဖွင့်မလာသေးပါဘူး၊ ဆရာ
တားမြစ်တာကို မနာခံရင် ကျွန်တော် အလုပ်ပြုတ် ...”

ငွေလ ဖုန်းကိုပြန်ပိတ်ပစ်လိုက်သည်။ လက်က မိမိ

ကျင်စူးရှစွာ နာသထက်နာလာသည်။

“ဘယ်နှယ်လဲ ... လာမယ်တဲ့လား ...”

“ဟို ... ဖုန်းမကိုင် ...”

“ကဲ ... ဒါဆိုလည်း ဆေးရုံ သွားရုံပေါ့ဗျာ၊ လာ ...

ကျွန်တော့်ကို တွဲ ... ကဲ ... ကျွန်တော်ပဲ တွဲပါ့မယ် ...”

မိုးသောက်က သူမကို ဖေးမကာ ကားဆီဆွဲခေါ်လာ

ခဲ့ရလေသည်။

ထင်စဉ် ရုံးခန်းတံခါး ပွင့်သွားချိန်မှာ သူ့အတွင်း

ရေးမှူး ကျော်လွင်က ထင်စဉ်ထဲ ပျာပျာသလဲ ပြေးသွားကာ ...

“ဆရာ ... ငွေလသာတဲ့၊ ဖုန်းလာတာ နှစ်ခါရှိပြီ၊ ပထမ

တစ်ခါကတော့ ချိန်းထားတဲ့နေရာမှာ သူဆက်စောင့်နေမယ်

ပြောပေးပါတဲ့၊ နောက်တစ်ခါကျတော့ ကားတိုက်မိလို့တဲ့”

“ကားတိုက်မိတယ် !”

“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာ၊ ဆရာလာမှဖြစ်မယ်လည်း ပြောပါ

တယ်”

“သူကိုယ်တိုင် ဆက်ပြောတာလား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“အသံက ဘယ်လိုနေလဲ ...”

“တအား ဆိုးဆိုးဝါးဝါးတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ အသံ နားထောင်ရတာတော့ ဒဏ်ရာနည်းနည်းပါးပါး ရရှိလောက်ပဲ ထင်ပါတယ်” .

“မသေနိုင်ဘူးဆိုတာတော့ သေချာတယ် မဟုတ်လား”

“ဗျာ... ဟုတ် ... ဟုတ်ကဲ့ သေချာပါတယ်”

“ကောင်းပြီ ... ငါ ပြန်ဆက်သွယ်လိုက်မယ်၊ မင်း ပြန်တော့ ...”

“ဆရာ ... ကျွန်တော်လိုက်ဖို့ လိုမလားခင်ဗျ”

“မလိုဘူး ... ရတယ်”

ထင်စည်က သူ့ဖုန်းကို ပြန်ဆွဲယူကာ ထွက်သွားပြီး ကျော်လွင်က မသိမသာလေး ပခုံးတွန့်ကာ သက်ပြင်းချ လိုက်မိပါသည်။

ကိုယ့်ဆရာပေမယ့် အားမနာတမ်းပြောရရင် ဆရာ

ဟာ ဘယ်လိုကြီးမှန်းမသိ၊ သွေးအေးမာကျောလှသူဟု ထင်မိသည်။

ဆရာ တရားဝင်ပြောမထားပေမယ့် ငွေလသာဆိုတာ ဆရာချစ်သူ မိန်းကလေးဆိုတာလောက်တော့ ကျော်လွင်က သိပါသည်။

ဆရာချစ်သူဆိုပေမယ့်လည်း ငွေလသာဟာ ဘာအခွင့်အရေးမှ ထူးပြီးမရတာ၊ ဆရာမျက်နှာကို အရိပ်လိုကြည့်ပြီး သည်းခံချစ်မြတ်နိုးနေရှာတာကို သိတာမို့ ပိုပြီး အံ့သြရသည်။

ဆရာက သူ အလုပ်ရှုပ် စိတ်ရှုပ်ပြီဆို ဘယ်သူ့အတွက်မှ ငဲ့ကွက်ထည့်တွက်ပေးသူမဟုတ်၊ သူ ဖုန်းမကိုင်ဘဲနေချိန်မှာ ဝင်လာတဲ့ အရေးကြီးဖုန်းလို့ ထင်ရတာတွေကို ခေါ်ပေးမိလို့ ဆော်ငေါက်ဆွဲပွက်ခံရတာ၊ တစ်ခုခုနဲ့ ကောက်ပေါက်ခံရတာတွေ ခံရပေါင်းများပြီမို့ ကျော်လွင်က ဘာဖုန်းလားလား ခေါ်မပေးဘဲ နေလိုက်ရတော့တာပင် ... ။

ခုလည်း ကြည့်ပါဦး ... တစ်ဖက် မိန်းကလေးမှာ ကားတိုက်လို့ဆိုတာတောင် တစ်စက်မှ မတုန်လှုပ်ဘဲ သွေးအေးဆေး ထွက်သွားသည်။

ငွေလသာ မိုးလို့သာပါပဲ ... ၊ အိမ်က မိန်းမသာဆို
ကျော်လွင်သာ ဆရာအချိုးမျိုး ချိုးကြည့် ... ကလေး ဘယ်
နှယောက်ရှိရှိ မပေါင်းဘူး ကွာမယ်ဟု ဟစ်ကြွေးမှာ အသေအချာ
ပင်။

ကျော်လွင် အမြင်မှာတော့ ဆရာချစ်သူ ငွေလသာ
ဆိုတာ ဖြူဖြူသန့်သန့် နုနုနယ်နယ်လေး ... ။ ဆရာအပေါ်
သည်းခံနိုင်တာလည်း နှစ်ယောက်မရှိ။ ဒီလို မိန်းကလေးကို
ဂရုမစိုက်သလို အေးစက်စက် ဆက်ဆံနေပုံက ဆရာနှလုံးသား
ကျောက်ဖြစ်နေသလားဟုပင် ထင်ရသည်။

အေးလေ ... ဒါတွေ ကိုယ်နဲ့မဆိုင်ပါဘူး။ အရေး
ကြီးတာက ဒီလို လခကောင်းတဲ့အလုပ်က မပြုတ်ဖို့ပဲ မဟုတ်
လားဟု တွေးကာ ကျော်လွင်က ပစ္စည်းတွေကို သိမ်းဆည်းပြီး
ရုံးခန်းမီးတွေကို တစ်ခုပြီးတစ်ခု မှိတ်ပစ်လိုက်ပါသည်။

ထင်စည်ကတော့ သူ့အတွင်းရေးမှူး ဘယ်လိုတွေး
ကျန်ရစ်မယ်မှန်း သိပေမယ့် ခေါင်းထဲက ထုတ်ပစ်လိုက်ပြီး သူ
ကားပေါ်တက်၊ စက်နှိုးရှင်း ငွေလရဲ့ဖုန်းကို လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။

“ဟဲလို ... ”

“ဟဲလို ... ကို ... ကိုလားဟင်”

“ဟုတ်တယ် ငွေလ၊ ငွေလ ဘာဖြစ်နေလဲ ... အခုဘယ်
မှာလဲ၊ ကားတိုက်မိတယ်ဆို ... ”

“ဆောရီး ကိုရယ် ... ကို့ကိုစိတ်ပူအောင်လုပ်မိပြီထင်တယ်၊
ကားနဲ့ပွတ်မိရုံလေးပါ၊ ဘယ်လက်ပဲ နည်းနည်းထိသွားတာ၊
ရုတ်တရက်ဆိုတော့ သူများ ကူညီတာလည်း မခံချင်တာနဲ့
ကိုဆီဖုန်းခေါ်လိုက်မိတာ၊ ကို အနှောင့်အယှက်ဖြစ်သွားပြီ
ထင်တယ်”

“ငွေလ အခု ဘယ်မှာလဲ ... ”

“SSC မှာ ... ”

“ကိုယ်လာခဲ့မယ်၊ ဒါပဲနော် ... ”

ထင်စည်က ဖုန်းပိတ်ပြီး ကားကို ဆေးရုံဘက်သို့
ဦးတည်မောင်းထွက်လာပါသည်။

ငွေလသာရယ် ... မင်းကတော့ ကမ္ဘာပေါ်မှာ သည်း
အခံနိုင်ဆုံး မိန်းမတစ်ယောက်ပါပဲ ... ။ မင်း အဆိပ်ကင်းလွန်းလို့
သည်း မင်းကို ငါ့ချစ်သူအဖြစ် ရွေးချယ်ခဲ့တာပေါ့။

ထင်စည်ချစ်သူ ငွေလသာဟာ နူးညံ့ယဉ်ကျေး သိမ်မွေ့ သည်းခံ ရိုးသားဖြူစင်ဆိုတဲ့ ဂုဏ်ပုဒ်တွေကို အပြည့်အဝ ပန်ဆင်ထားနိုင်သူပင်။

မျက်နှာဖောင်းဖောင်းကလေးရဲ့ နဖူးပြင်ပေါ်မှာ ဆံပင် ထူထူစင်းစင်း တိတိပပကျလျက် ခါးထိမြောင်းစင်းသွားသော ဆံပင် ပျော့ပျော့လေးတွေကို ပိုင်ဆိုင်သော ထိုမိန်းကလေးကို သူ ချစ်တော့ချစ်ခဲ့သည်ဟု ထင်ပါသည်။ မျက်လုံးဝိုင်းဝိုင်းလေးတွေဖြင့် ပြူးပြူးကြည့်တတ်သော အကြည့်တွေအောက်မှာ သူ ရင်ခုန်ခဲ့ဖူးသည်။ သို့သော် သူ့ဘဝမှာ အချစ်ဆိုတာ ရှေ့တစ်တင်လောက်စရာ ကိစ္စလို့တော့ မခံယူခဲ့ဖူးပါ။ အချစ်ကြောင့် သူ့ဘဝကြီးတစ်ခုလုံး သာယာစိုပြည်လှပလာမယ်လို့ သူ မယုံကြည်ပါ။ အချစ်ဆိုတာ ဘဝဆိုတဲ့ ထမင်းဝိုင်းကြီးထဲက မစားလည်းဖြစ်တဲ့ အရံဟင်းလေး တစ်ခွက်လောက်ပါဟု သူက ခံယူထားသည်။

သူ့ချစ်သူဆိုပေမယ့် သူ့ကို စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်အောင် လုပ်ခဲ့လျှင်၊ သူ့ကိုယ်ပိုင်ဘဝကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက် ခြယ်လှယ်လာခဲ့ရင် သူ အသေအချာ ကျောခိုင်းပစ်မှာပင်...

ငွေလသာကတော့ သူ့ကို စိတ်ညစ်အောင် မလုပ်သေးပါ။ အပြစ်မတင်တတ်သော မိန်းကလေးမို့ ချိန်းထားပြီးမှ နောက်ကျပျက်ကွက်နေတာကို တစ်ခွန်းတလေတောင် အပြစ်တင်စကား မပြောတဲ့အပြင် စိတ်ပူအောင်လုပ်မိလို့ အားနာစကားလေးတောင် ဆိုနေသေးရဲ့...။ ကမ္ဘာပေါ်မှာ မေမေလို အေးစက်တဲ့ အမျိုးသမီးတွေရှိသလို ငွေလလို နွေးထွေးချိုမြတဲ့ မိန်းကလေးတွေ ရှိနေသေးတာတော့ စိတ်ကျေနပ်စရာပင်...။

မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ အဆုံးစွန် နားလည်ပေးမှုကို ခံယူရရှိသော ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ကံကောင်းသူဟု ဆိုလျှင် ခုချိန်မှာတော့ မင်းထင်စည်ဟာ ကမ္ဘာပေါ်မှာ ကံအကောင်းဆုံး ယောက်ျားတစ်ယောက် ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

သူမ ဖုန်းချတော့မှ မိုးသောက်က လှမ်းမေးမိသည်။

“ခင်ဗျား လူလား...”

“အဟင်း... ဟုတ်တယ်၊ ငွေလ ချစ်သူ ဆက်တာ...”

“ဆက်တော်မူသေးတယ်ပေါ့၊ ကျေးဇူးတင်စရာ ကောင်း လိုက်တာ”

သူက ခပ်ငေါ့ငေါ့ မေးပေမယ့် ငွေလက မျက်နှာ

အလေး ပြုံးချိုလျက်...

“ဆက်တော်မူတာပေါ့၊ သူက အလုပ်ရှုပ် စိတ်ရှုပ်ရင်သာ အမေ့မေ့ အလျော့လျော့ဖြစ်တတ်ပေမယ့် ပုံမှန်ဆိုရင်တော့ ငွေလကို ဂရုစိုက်ပါတယ်”

“ကြည့်ရတာတော့ ခင်ဗျားလူက အမြဲ စိတ်ရှုပ် အလုပ်ရှုပ် နေတဲ့ပုံပဲ၊ ဒါနဲ့ စပ်စုတယ်လို့တော့မထင်ပါနဲ့ဗျာ၊ ကျွန်တော် မသိလို့ မေးပါရစေ၊ ခင်ဗျားလူက ခင်ဗျားနဲ့ချိန်းထားပြီး လူလည်းမလာ၊ ဖုန်းလည်းမကိုင်၊ ဖုန်းလည်း မဆက်ဘဲ နာရီပေါင်း တော်တော်ကြာအောင် ဘာတွေများ လုပ်နေရ လို့လဲ”

◆ ◆ ◆
မိုးသောက်ကြယ်သည် ဖုန်းသံမြည်သည်နှင့် ပျာပျာ သလဲ ကောက်ကိုင်ကာ အားရလန်းရွှင်ချိုမြစွာ စကားပြောနေသော ငွေလသားကို တရားကျသောအကြည့်ဖြင့် စိုက်ကြည့်ရင်း နှုတ်ခမ်း မသိမသာ မဲ့မိလျက် ခေါင်းလည်း တညိတ်ညိတ် လုပ်နေလိုက်မိ ပါသည်။

ကျောက်ပတ်တီးစည်းနေရတုန်းကတော့ သွေးပျက် ဖြူလျော်တဲ့ မျက်နှာမျိုးနဲ့မို့ သနားလိုက်၊ စိတ်ပူလိုက်ရတာ၊ ခုတော့ သူမက အကောင်းကြီး ဖြစ်သွားလေပြီ။

“သူ့မှာ ကုမ္ပဏီကိစ္စတွေက အများကြီးလေ၊ အရေးပေး ကိစ္စတွေ ဖြစ်လာလို့နေမှာပေါ့”

“ခင်ဗျားကြည့်ရတာ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ တော်တော် သဘောထားကြီးတဲ့ပုံပဲနော်၊ ဟိုဘက်က ဒီလောက် ပျက် ကွက်မေ့လျော့နေတာတောင် တစ်ခွန်းမှ အပြစ်မတင်လိုက်ဘူး၊ နည်းနည်းပါးပါးတော့ စိတ်ကောက်လိုက်သင့်တာပေါ့ဗျာ၊ ခင်ဗျား လုပ်ပုံက ချစ်သူမဆန်လိုက်တာ ...”

မိုးသောက်က မနေနိုင် မထိုင်နိုင် သူများ သမီးရည်းစားကြားထဲ ဝင်ပါမိပြီးမှ သူ့ပါးစပ်သူ့ လက်နှင့် ဖတ်ခါးရိုက်လိုက်ရင်း ...

“ဒီပါးစပ်ကလည်း မနေနိုင်မထိုင်နိုင် သူများ သမီးရည်းစားကြားထဲ ဝင်ပါမိပြန်ပြီ ...”

ဟု ပြောလိုက်ရသည်။ ငွေလက သူ့အပြုအကြောင့် ပြုံးလိုက်ပါသည်။

မိုးသောက်သည် ပတ်တီးစည်းကာ လည်ပင်းကြိုးနဲ့သိုင်းထားသော ငွေလသာရဲ့ လက်ကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ရင်း ...

“ကဲ ... ခင်ဗျား ချစ်သူလည်း လာပြီဆိုတော့ ကျွန်တော် မရှိရင်လည်း ဖြစ်ပြီမဟုတ်လား”

“နေပါဦး ... ကိုမိုးသောက်ရဲ့၊ ကိုလာရင် ကိုမိုးသောက်နဲ့ မိတ်ဆက်ပေးချင်သေးတယ်၊ ကိုမိုးသောက်ကို ငွေလ အရမ်းကျေးဇူးတင်တယ်၊ ကိုလည်း ကျေးဇူးတင်မှာပါ၊ ဟော ... ဟိုမှာ ကို လာပြီ”

စကားသံနှင့်အတူ ငွေလ မျက်လုံးတွေ အရောင်ဆက်သွားတာမို့ မိုးသောက်က တံခါးဝဆီ လှည့်ကြည့်လိုက်မိပါသည်။

တွေ့ပါပြီ ... မာရေကျောရေ ထောင့်မကျိုးသလို ဆရာကြီးလို ဘဝင်မြင့်သလို ယောက်ျားတစ်ယောက် ...။ မေးစေ နိုင် ပါးနစ်ဖက်မှာ အမွှေးအမျှင်စတုန် ...၊ ခုခေတ် မိန်းကလေး ဆွဲကတော့ ဒီလိုပုံမျိုးကို ဆွဲဆောင်မှုရှိသည်ဟု သတ်မှတ်နိုင် မယ့် မိုးသောက်ကတော့ မြင်မြင်ချင်း ကြည့်မရချင်သလို ဖြစ်ရသည်။

ကုတ်အင်္ကျီတွေ ဘာတွေ အပြည့်အစုံ ဆင်မြန်းထား

သော ထိုပုဂ္ဂိုလ်က ငွေလဲဆီ လျှောက်လာတော့ ငွေလက အငြိမ့်အတေး မရှိတဲ့ မျက်လုံးလေးတွေဖြင့် စူးစူးနစ်နစ် ကြည့်ရင် ကြုံစောင့်နေသည်။

“ကို...”

“ငွေလ ... လက်ကဘာဖြစ်သွားတာလဲ ...”

“လက်ဖျံရိုးလေး အက်ရုံပါ ကိုရဲ့၊ မကြာဘူး ... ကောင်းသွားမှာပါ၊ စိတ်မပူနဲ့...”

ခင်ဗျားပုဂ္ဂိုလ်ကြည့်ရတာ စိတ်ပူမယ့်ပုံ မဟုတ်ဘူး၊ တကူးတက မှာကြားမနေပါနဲ့ဟု မိုးသောက်က စိတ်ထဲ လှမ်းပြောသည်။

“ဘာဖြစ်လို့ အဓိပ္ပာယ်မရှိတဲ့အလုပ်မျိုး လုပ်ရတာလဲ ငွေရယ်...”

“အင် ... ငွေလ ဘာလုပ်မိလို့လဲ ကို...”

“ကိုယ့်ကို အချိန်တွေအကြာကြီး စောင့်နေခဲ့တာလေ၊ အဲဒါ အဓိပ္ပာယ်မရှိတာပေါ့၊ တစ်နာရီလောက် စောင့်ပြီး မလာရ ကိုယ့်မှာ ကိစ္စတစ်ခုခုရှိလို့ဆိုတာ အလိုလို နားလည် ပြန်ရောပေါ့...”

အဲမယ် ... သူက တစ်ပြန် အပြစ်တင်လိုက်သေး။

ဘေးကကြားရတဲ့လူတောင်မှ စိတ်ထဲ တနဲ့နဲ့ဖြစ်လာသည်။ ငွေလ တို့ကတော့ ဘေးက မိုးသောက်ကို မေကာ သူတို့ချင်းသာ အာရုံ ရနေကြသည်။

“ငွေလ မွေးနေ့ဆိုတော့ ကိုနဲ့တွေ့ချင်တာပေါ့၊ လာဦး မလားလို့ စောင့်မိတာပေါ့၊ ကိုနဲ့ အဆက်အသွယ်မရဘဲ အိမ်ပြန်သွားပြီး ဝမ်းနည်းနေရမယ့်အတူတူ ချိန်းတဲ့နေရာ မှာ စောင့်နေရတာက ပိုပြီး အဓိပ္ပာယ်ရှိတာပေါ့၊ မျှော်လင့် လို့ ရသေးတာပေါ့၊ ပျော်စရာကောင်းသေးတာပေါ့။”

“ကျွတ် ... ငွေလကကွာ၊ အဲဒီလောက် စိတ်ကူးမယဉ်စမ်း ပါနဲ့၊ ငွေလ ဒီလိုလုပ်နေတော့ ကိုယ်လည်း စိတ်ကသိ ကအောက် ဖြစ်ရတယ်၊ ကိုယ် ဘာပဲလုပ်လုပ် နောက်ဆန် မငင်ဘဲ လုပ်ချင်တယ်၊ ငွေလအတွက် စိတ်ပူနေရတာမျိုး ကို ကိုယ် မကြိုက်ဘူး၊ ဒီနေ့ အလုပ်ကိစ္စ ချွတ်ချော်မှုတွေနဲ့ စိတ်ရှုပ်နေလို့ ငွေလအကြောင်း ထည့်မတွေးနိုင်ဘဲ မေ့နေ ခဲ့တာ၊ ငွေလ ဒီလိုဖြစ်တော့ ကိုယ့်အပြစ်ဆိုပြီး ပြန်တောင်း

ပန်ရတော့မလိုပဲ၊ ကိုယ်ကလည်း တောင်းပန်တတ်တဲ့သူမျိုး
မဟုတ်ဘူး”

“ငွေလ သိပါတယ် ကိုရဲ့၊ ကိုကို ငွေလ နားလည်ပါတယ်၊
တောင်းပန်မယ်ဆိုလည်း ငွေလကသာ ကိုကို အနှောင့်
အယှက် ပေးမိတဲ့အတွက် တောင်းပန်ရမှာ ... ”

“ငွေလသာလည်း တောင်းပန်ဖို့ မလိုဘူးလေ ... ”

မိုးသောက်က ကြားရတာ အသည်းယားပြီမို့ လွတ်
ခနဲ ဝင်ပြောလိုက်ရာ ထင်စည်က ဖျတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်လာသည်။

“ခင်ဗျားက ဘယ်သူလဲ ... ”

“သူက ငွေလကို ကူညီပြီး ဆေးရုံထိပို့ပေးတဲ့သူလေ ... ကို”

“ဟုတ်ပြီ ... ဒါနဲ့ ခုန ခင်ဗျားဝင်ပြောလိုက်တာက ... ”

“ငွေလသာက ပြန်တောင်းပန်နေရတာ သဘာဝမကျဘူး
ထင်လို့ ဝင်ပြောမိတာပါ ... ”

“ခင်ဗျားပြောတဲ့သဘောက ကျုပ်ကသာ တောင်းပန်ရမယ်
ပေါ့”

“ဒါကတော့ ဘယ်သူမဆို တွေးကြည့်ရင် အဖြေကို သိမှာ
ပါ”

“ဒီကိစ္စဟာ ကျုပ်ဘက်က တမင် ရည်ရွယ်မှားယွင်းတာ
မဟုတ်တဲ့အတွက် တောင်းပန်စရာ မလိုပါဘူး၊ ပြီးတော့
ကျုပ် မိန်းမတွေကို မတောင်းပန်တတ်ဘူး၊ ဒါကို ငွေလ
နားလည်ပြီးသား”

“ကဲ ... ကဲ ... တော်ပါတော့၊ ကိုလည်း မတောင်းပန်နဲ့၊
ငွေလလည်း မတောင်းပန်ဘူး၊ သူက ငွေလကို ကူညီတဲ့
သူလေ ကိုရယ် ... ”

“အိုကေလေ ... ကိုယ် ဘာမှမပြောတော့ပါဘူး၊ ငွေလကို
ကူညီတဲ့သူဆိုတော့ ကျေးဇူးတင်ရမှာပေါ့ ... ”

ထင်စည်က သူ့ကုတ်အင်္ကျီအတွင်းအိတ်ထဲက
ဆိပ်စာကတ်လေး တစ်ကတ် ထုတ်ယူပြီး မိုးသောက်ကို လှမ်း
ဆေးလိုက်သည်။

“ငွေလကို ကူညီတဲ့အတွက်တော့ ကျေးဇူးပဲ၊ ဒီမှာ ကျုပ်
လိပ်စာကတ်၊ အကူအညီလိုရင် လာခဲ့လေ ... ”

မိုးသောက်က လိပ်စာကတ်ကို လှမ်းမယူဘဲ ...
“ဆောရီး ... ခင်ဗျားဆီက အကူအညီ မလိုတာ သေချာလို့

၅၀ ပုညခင်

မယူတော့ဘူး၊ မငွေလသာ ခင်ဗျားလည်း နောက် ခင်ဗျား
လူနဲ့ချိန်းရင် ကျွန်တော့်ဆိုင်မှာ မချိန်းမိစေနဲ့၊ ကျွန်တော်
ကြားထဲက မြင်ရ တွေ့ရတာ စိတ်မချမ်းသာဘူး၊ ကဲ ...
သွားလိုက်ပါဦးမှယ်”

မိုးသောက် ထွက်လာတော့ ထင်စည်က ပန်းတွန့်နဲ့

မဲ့ပြီးပြီးကာ ...

“ဒီလူ သူများသမီးရည်းစားကြားထဲ စပ်စပ်စုစု တော်တော်
ပါချင်တဲ့ ပုံပဲ ...”

ဟု ပြောလိုက်သည်။ ငွေလကတော့ ငွေလလတ်
ကလေးကို ဆုပ်ကိုင်ထားတဲ့ ကိုကြောင့် ကြည်နူးနေရက်ကပဲ
ကျောခိုင်းထွက်သွားသည့် မိုးသောက်ကြယ်ကိုလည်း အားနာခဲ့မိ
သည်။

“ဟွန်း ... တချို့ မိန်းကလေးတွေများတော့ နှာခေါင်းမပါ
ရင် ဘာများစားမလဲမသိဘူး၊ ပြောကို မပြောချင်ဘူး၊
မြင်ရတွေ့ရတာ စိတ်ဆင်းရဲတယ်၊ အဲ့ရော ...”

သားဖြစ်သူက ဧည့်ခန်းဆိုဖာပေါ်မှာ ပစ်ထိုင်ချလိုက်
ရင်း တချစ်တောက်တောက် ရေရွတ်လိုက်တာမို့ ဒေါ်နွယ်သမီး
က ပြုံးလိုက်ရင်း သားဆီလျှောက်သွားလိုက်ပါသည်။

ပျော်ရွှင်အေးချမ်းစွာ နေတတ်သော သားက ဒေါသ
ဖြစ်ခဲ့လှပေပင် ...။ သူတစ်ခုခုကို အလိုမကျ ဒေါသဖြစ်လျှင်လည်း

၁၂ ပုညခင်

အမေ တစ်ခါတစ်ရံပြောတတ်တဲ့ လေသံမျိုး လိုက်အတုခိုးပြီး မဲကာရွဲကာ ဗျစ်တောက်ဗျစ်တောက် လုပ်တတ်တာနဲ့ သားပုံစံက ရယ်စရာ ချစ်စရာဖြစ်ရတာ ဘေးလူအဖို့မှာ ပူလောင်မှုကို ကူးစက် ခံစားရလေ့ မရှိပါ။ သားက သူနဲ့ပတ်သက်သူတိုင်းအပေါ် အေးချမ်းမှုသာ မျှဝေပေးတတ်သူ။ လောဘ ဒေါသ မောဟနည်းသူ လည်း ဖြစ်ပါသည်။

“သား ... ဘာဖြစ်လာသတန်း၊ အမေ အတုခိုးပြီး လျှောက် ပြောမနေစမ်းပါနဲ့ကွယ်၊ ကြာရင် မိန်းမကြီးနဲ့ တူလာလိမ့် မယ်”

“ဟဲ့ဟဲ့ ... သားက အမေတူသားမို့ပါ မေမေရယ်”

“တူလည်း စိတ်ဓာတ်တို့ ရုပ်ရည်တို့ တူချင်တူပါလား ဟယ်၊ မိန်းမဟန်ကြီးတော့ လာတုံပြမနေစမ်းနဲ့ ...”

“မေမေ ... အခု သားပုံကို ရယ်ချင်နေတာ မဟုတ်လား”

“အေးပေါ့ ...”

“အဲ့ဒါကြောင့် မေမေ ရယ်ရအောင် သားက တမင် ဟာသ လုပ်ပြတာ ...”

ပုညခင် စာအုပ်တိုက်

အချစ်(သို့မဟုတ်)ဝက်ပါ ၅၃

“တော် ... တော် ... ဟာသလုပ်လည်း တခြားဟာပဲ လုပ်၊ ဒါမျိုးမလုပ်နဲ့ ...”

ဒေါ်နွယ်သစ္စာက မိုးသောက်နားမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး သား မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်ကာ ...

“ကဲ ... ဆိုစမ်းပါဦး၊ ဘာတွေ တွေ့လာမြင်လာပြီး သူများ ကိစ္စကို ကိုယ့်ကိစ္စလုပ်နေတာလဲ မေသား၊ မင်းမှာက တခြားအကျင့်တွေ ကောင်းပေမယ့် သူများကိစ္စထဲ မနေနိုင် မထိုင်နိုင် ဝင်ဝင်ပါတတ်တဲ့ အကျင့်ကလေးတစ်ခုကတော့ မကောင်းလို့ မေမေမှာ အမြဲစိတ်ပူနေရတယ်”

“တချို့လူတွေက တစ်ဖက်စောင်းနင်းကျနေရင် သားလည်း ကြားထဲက အသည်းယားတာပေါ့ မေမေရ ...”

“ကဲ ... အခု ဘာကို အသည်းယားလာတာလဲ၊ ပြောစမ်း ပါဦး”

“ကောင်မလေးတစ်ယောက် မေမေရာ၊ လှတယ်၊ ချစ်စရာ ကောင်းတယ်၊ ဖြူစင်ရိုးသားတယ်၊ အဲ့ဒါတောင်မှ သူ့ ရည်းစားက ဂရုမစိုက် နိုင်ထက်စီးနင်းပုံစံမျိုး ထက်ဆံ

ပုညခင် စာအုပ်တိုက်

တယ်။ ကောင်မလေးကလည်း သူ့ရည်းစားကို အပြစ်မမြင်
တဲ့အပြင် သူကပါ ပြန်တောင်းပန်နေချင်သေး။ မြင်ရတွေ့ရ
တာ မျက်စိထဲ လုံးဝ ခရောက်ပဲ ...”

မိုးသောက် စကားဆုံးတော့ မေမေက ပြုံးလျက်
ခဏတိတ်ဆိတ်သွားပါသည်။ ပြီးမှ နူးညံ့စွာ ပြုံးလိုက်ရင်း ...

“အဲဒါ သူ သိပ်ချစ်ရှာလို့ပေါ့ သားရယ်၊ သူ့ချစ်သူအပေါ်
နားလည်ခွင့်လွှတ်စိတ်လည်း ရှိရှာလို့ပေါ့ ...”

မေမေ စကားကြောင့် မိုးသောက် ငြိမ်ကျသွားပုံ
သည်။

မေမေဟာလည်း ဖေဖေအပေါ် အပြည့်အဝ နား
လည်ခွင့်လွှတ်နိုင်သူ မဟုတ်လား ...။ ဖေဖေအပေါ် အရိုက်
တကြည့်ကြည့် ဂရုစိုက်ပေးခဲ့သူ မဟုတ်လား ...။ ဖေဖေဟာ
မိသားစုအပေါ် စိမ်းကားအေးစက်သူ မဟုတ်ပေမယ့် မေမေအပေါ်
လည်း တာဝန်ကြေလှပေမယ့် ယုယကြင်နာနွေးထွေးမှုတော
သိပ်မရှိလှတာကို မိုးသောက် အလိုလိုနားလည်နေသည်။ ပြီးတော့
ဖေဖေနဲ့ မေမေဟာ မိဘပေးစားလို့ အိမ်ထောင်ကျခဲ့ရပြီး ဖေဖေ

မှာ ငယ်ရည်းစားရှိခဲ့သည်ဟု လူကြီးတွေချင်း ပြောနေကြတာကို
မိုးသောက် တစ်စွန်းတစ်စ ကြားဖူးသည်။ ပြီးတော့ ဖေဖေနဲ့
ဖေဖေငယ်ချစ်ဟာ ခုချိန်ထိ အဆက်အသွယ်ရှိတုန်း၊ လိုအပ်တာ
ရှိလျှင် ဖေဖေက ကူညီပေးမပေးရတုန်း၊ မေမေကလည်း သိလျက်
နှင့် ခွင့်လွှတ်နားလည်ပေးထားရတုန်းဟုလည်း မိုးသောက် သိထား
သည်။

ဖေဖေရဲ့ ငယ်ချစ်ဆိုတာကိုတော့ မိုးသောက် ခုထိ
မမြင်ဖူးပါ။ မြင်ဖူးစရာမလိုဟုလည်း ထင်ပါသည်။

မိုးသောက်တို့မိသားစုမှာ ထိုဖြစ်ရပ်ကလေး နည်း
နည်း အခုအခံဖြစ်နေတာကလွဲပြီး သာယာမှုတော့ရှိသည်။ တစ်ခါ
တစ်ခါ သတင်းတွေကြားရင်တော့ မိုးသောက်က ဖေဖေအပေါ်
မကျေမနပ်ဖြစ်မိသည်။ မေမေကတော့ အပြုံးမပျက် နားလည်ပေး
ပြီး မိုးသောက်ကိုလည်း နားလည်ပေးဖို့ ဆုံးမတတ်ပါသည်။

ဖေဖေက အောင်မြင်သော ဆောက်လုပ်ရေးကုမ္ပဏီ
တစ်ခုကို ဦးဆောင်ထားနိုင်ပေမယ့် မိုးသောက်ကတော့ ဖေဖေ
လုပ်ငန်းကို စိတ်မဝင်စားခဲ့ပါ။ ကိုယ့်ဘာသာ အေးအေးလူလူ

Romantic ဆန်ဆန် ကော်ဖီဆိုင်လေးဖွင့်ထားရတာပဲ စိတ်ချမ်းသာသည်။ Aircon ဖြင့် စိမ့်အေးမွှေးပျံ့နေသော၊ မီးရောင်ပျော့ပျော့လေးနှင့် ဂီတသံတိုးတိုးဖွင့်ထားသော ဆိုင်လေးထဲမှာ လာရောက်စားသောက်ကြသည့် ကြင်ကြင်နာနာ စုံတွဲလေးတွေကို မြင်ရတာ စိတ်ချမ်းသာသည်။ (တစ်ခါတစ်ရံတော့ ငွေလသာတို့လို စိတ်ဆင်းရဲစရာ အတွဲတွေ ပြဿနာလာရှင်းကြ၊ စိတ်ကောက်ရန်လို ငိုယိုကြတာတွေတော့ ရှိကြတာပေါ့)။

မိုးသောက်သည် ဖေဖေကို ချစ်သည်မှန်သော်လည်း မေမေ့ကိုတော့ သနားကရုဏာဖြင့် ပိုချစ်ရသည်။

မေမေက အလွန် သိပ်မွေ့နူးညံ့လှသူ၊ စိတ်သဘောထားဖြူပြောင်ကာ အဆိပ်ကင်းမဲ့လှသူပင်။ ကိုယ့်အမေမို့ ပြောတာမဟုတ်၊ မေမေဟာ ခုထိ လှပနေတုန်းပင်။

မေမေ့ အသက်ဟာ လေးဆယ့်ငါး၊ သို့သော် သုံးဆယ်ကျော်ဟု ညာပြောလည်း ယုံရလောက်အောင် နုပျိုသည်။ မြန်မာအင်္ကျီ ရင်ပုံးနှင့် ထဘီကိုသာ ရိုးသားယဉ်ကျေးစွာ ဝတ်ဆင်တတ်ပေမယ့် မေမေပုံကံ အဘွားကြီးပုံပေါက်မနေ။ မေမေမျက်နှာကလည်း အမြဲ အေးချမ်းနေတတ်ပါသည်။

မေမေတို့ခေတ်တုန်းကတော့ ဖေဖေ ဦးမြတ်ဇဦးနဲ့ ခေါ်နွယ်သစ္စာဆိုတာ အချောအလှ ပေါ်ပြူလာစာရင်း ဝင်ခဲ့သည်တဲ့။ မေမေတို့နှင့် အလားတူ ကျော်ကြားတာကတော့ ထားကလျာနှင့် ထင်သိုက် ဖြစ်ခဲ့သည်။ ထိုနာမည်နှစ်လုံးကိုတော့ မိုးသောက်က ကောင်းကောင်း ကြားဖူးထားသည်။

ထားကလျာနဲ့ ဖေဖေနဲ့ ချစ်ခဲ့ကြပေမယ့် ထင်သိုက်က ကြားဖြတ်ဝင်လှသွားခဲ့တာ၊ ဖေဖေ့ မိဘတွေက စိတ်လေလွင့်နေတဲ့ ဖေဖေကို တည်ငြိမ်အေးဆေးတဲ့ မေမေနဲ့ ပေးစားခဲ့ကြတာ၊ စတဲ့ အဖြစ်အပျက်တွေကို မိုးသောက် အဒေါ်တွေထံမှ ကြားဖူးခဲ့တာပင်။

ခုချိန်မှာတော့ ဖေဖေနဲ့ မေမေတို့ နှစ်ယောက်မှာ မေမေက ပိုချစ်ပြီး ဖေဖေက မချစ်ဘူးဟုထင်ရပေမယ့် နှစ်ဦးသားလည်း အပြည့်နှင့် အေးအေးချမ်းချမ်း နေထိုင်ကြပါသည်။ မေမေဘက်က အလျော့ပေးတာတွေသိပ်များနေရင်တော့ မိုးသောက် စိတ်မကောင်းဖြစ်ရသည်။

မိုးသောက်က မေမေလက်ကို လှမ်းဆုပ်ကိုင်လိုက်

...

“မေမေလည်း ဖေဖေကို တော်ရုံပဲ သည်းခံတာကောင်
တယ်။ အိမ်ပြန်တွေ ဘာတွေ နောက်ကျရင် ဘာဖြစ်လဲ
စိတ်တွေဘာတွေ ကောက်ပစ်လိုက်ပေါ့၊ ဒါမှ ပျော်စရာ
ကောင်းတာ၊ အေးတိအေးစက်ကြီးဆို ပျင်းစရာကောင်း
တယ်။ မကျေနပ်တာရှိရင်လည်း မျှီသိပ်မထားနဲ့၊ ရန်ဖြစ်
ပစ်လိုက်...”

“သားရယ် ... မင်းလျှောက်ပြောနေတာနဲ့ ခရီးက ပြန်လာ
မယ့် အဖေခမျာ ခလုတ်တွေဘာတွေ တိုက်နေပါဦးမယ်”

“ဟာ ... ဖေဖေ ဒီနေ့ပြန်လာမှာလား၊ သား သွားကြို
ရမလား မေမေ”

“လေယာဉ်ဆိုက်တာတောင် ကြာပြီလေ၊ သားက ဆို
တစ်ဖက်နဲ့မို့ သားကို မကြိုခိုင်းတော့တာ၊ သားဖေဖေ
လေဆိပ်ကနေ ရုံးကိုတန်းသွားရမှာ၊ သူ့ရုံးမှာ အရေးတကြီး
ကိစ္စ ရှိလို့တဲ့၊ သူ့ရုံးက ဝန်ထမ်းလေးပဲ သွားကြိုခေါ်သွား
တာ၊ ခုလောက်ဆိုရင်တော့ သူ့ဘာသာ ကားမောင်း
ပြန်လာနေလောက်ပါပြီ”

ဖေဖေက အောင်မြင်သော စီးပွားရေးသမားမို့ သူ့
အချိန်ဇယားနှင့်သူ လုပ်စရာအလုပ်တွေက တစ်ပုံတပင်။ နိုင်ငံခြား
ကိုလည်း တစ်လတစ်ခေါက်တော့ ပုံမှန်ထွက်ဖြစ်နေသည်။ ခုလည်း
ပြန်လာလာချင်း ရုံးကိုတန်းသွားရသည်တဲ့။ ဖေဖေက အပင်ပန်း
လည်း ခံနိုင်သူပင်။ အဲဒီလောက် အလုပ်တွေများ မအားတဲ့ကြား
တ ဟို ... ဒေါ်ထားကလျာ လိုအပ်ချိန်မှာ ကူညီပေးဖို့ အသင့်ရှိ
နေတာကတော့ သားတစ်ယောက်အတွက် မနာလိုစရာကောင်း
လှသည်။ အဲဒီ ဒေါ်ထားကလျာက ဘယ်လောက်များ အစွမ်းထက်
နေလို့ နှစ်ပေါင်းများစွာတိုင် ဖေဖေရင်ထဲမှာ နေရာယူနိုင်ခဲ့တာ
တဲ့လဲ ...။

“ဟော ... ကားသံကြားတယ် သားရေ၊ မင်းဖေဖေတော့
ပြန်လာပြီထင်တယ်”

သားအမိနှစ်ယောက် စဉ်းခန်းနံရံ မှန်တံခါးတွေဆီ
လှမ်းကြည့်တော့ ဖေဖေကား ဝင်လာတာကို လှမ်းမြင်ရသည်။
မိုးသောက်က မေမေပခုံးကိုဖက်လျက် အိမ်တံခါးဝဆီ လျှောက်
လာခဲ့ပါသည်။

“ဖေဖေ... သားဖို့ဘာပါလဲ”

“ငါ့သားကတော့ကွာ အဖေ ခရီးကပြန်လာတိုင်း ဒီမေးခွန်း အပြင် မေးစရာမရှိတော့ဘူးလား”

“ဟုတ်သားပဲ သားရဲ့၊ ဖေဖေ နေကောင်းလား၊ အလုပ် ကိစ္စတွေ အဆင်ပြေလား မေးမှပေါ့ ...၊ ပေး ပေး အကြီး အိတ် နွယ် သယ်လာခဲ့ပေးမယ်၊ အစ်ကို့မျက်နှာ မကောင်းပါလား၊ ဘာဖြစ်ခဲ့လို့လဲဟင် ...”

“အလုပ်ကိစ္စ ပြဿနာလေးနည်းနည်း ရှိလို့ပါကွာ”

“ဒါဆိုလည်း ပြဿနာတွေအကြောင်း ဆက်မတွေးဘဲ ရေနွေးလေးစိမ်ပြီး ခဏနားလိုက်ဦး၊ ပြီးမှ နွယ်တို့ စကား အေးအေးဆေးဆေး ပြောတာပေါ့...”

ဖေဖေပုံစံက စိတ်ရောကိုယ်ပါ နွမ်းနယ်နေတာကို မေမေက ဖေးမခေါ်သွားသည်။ ဖေဖေက မိုးသောက် ပခုံးကို တစ်ချက်ပုတ်ပြီး...

“မင်းဖို့ နာရီတစ်လုံး ပါတယ်ကွ၊ ခဏနေ လာယူချေ”

ဟု ပြောသွားတာမို့ မိုးသောက် ပျော်သွားသည်။

ဖေဖေ အခန်းထဲကနေ အပြင်ထွက်မလာခင်မှာ

မိုးသောက်က ရေမိုးပြေးချိုးလိုက်သည်။ ဖေဖေက ခရီးက အပြန်မှာ ခဏနားပြီး ထမင်းစားခန်းထဲမှာ သစ်သီးဖြစ်ဖြစ် ထိုင်စားရင်း ကောင်းပြောလေ့ရှိပါသည်။

မိုးသောက် ရေချိုးပြီး ပြန်ထွက်လာတော့ လှေကား အဆင်းမှာ ဖေဖေတို့ အခန်းရှေ့က ဖြတ်သွားသည်။ အခန်းတံခါးက အနည်းငယ် ဟနေကာ အတွင်းမှ စကားပြောသံကြားရတာမို့ မိုးသောက်က ထမင်းစားခန်းဘက်မသွားတော့ဘဲ အခန်းထဲဝင်ဖို့ ဖြင်ဆဲ အတွင်းမှ ဖေဖေအသံကို ကြားရလေသည်။

“လုပ်ငန်းချင်း အပြိုင်အဆိုင်ဆိုတာမျိုးက ဘယ်နေရာမဆို ရှိတတ်တယ်ဆိုပေမယ့် ကိုယ်တို့ အပြိုင်ယှဉ်လှရမှာ ဟိုကောင်လေးနဲ့ဆိုတာ ကိုယ်မသိခဲ့ဘူး၊ ကိုယ်ရှိရင်တော့ သိလည်း သိခဲ့ရင်တော့ နောက်ဆုတ်ပေးလိုက်မှာပါပဲ...”

“ကိုယ်ကလည်း ခရီးသွားနေတော့ ကိုယ်တို့ ဒါရိုက်တာ အဖွဲ့က သူတို့နည်း သူတို့ဟန်နဲ့ ကြိုးစားသွားတာ ကိုယ် ဘာမှမတတ်နိုင်တော့ဘူး၊ ခုတော့ ဟိုကောင်လေးကို တမင်သက်သက် အနိုင်ယူသလိုဖြစ်နေပြီ၊ ထားသိရင်လည်း အရမ်းကို ဒေါသတွေကြီးတော့မှာပဲ...”

ဖေဖေပြောပြနေတဲ့ ဟိုကောင်လေးဆိုတာ ဒေါ်ထားကလျာရဲ့ သားဆိုတာလောက်ကိုတော့ မိုးသောက်သိပါသည်။ နာမည်ကိုတော့ မသိ၊ ဖေဖေက ဟိုကောင်လေးဟုသာ ချစ်စနိုး လိုလို ဘာလိုလိုပြောတတ်သည်။ မေမေကလည်း သဘောထားကြီးသူမို့ ဖေဖေပြောသမျှကို စိတ်ဝင်တစား နားထောင်အကြံပေးနေသည်။

‘ဟိုကောင်လေး ...’ တဲ့။

အဲ့ဒီ ဟိုကောင်လေးဆိုတာ မေဖေကို တော်တော် လွမ်းမိုးမှန်း မိုးသောက် သိတာကြာခဲ့ပြီ။

မေမေကတော့ ဟိုကောင်လေးရဲ့ ဖခင် ဆုံးပါးခဲ့ပြီး ဖေဖေက မိတ်ဆွေတို့ ဝတ္တရားအတိုင်း စောင့်ရှောက်ပေးတာပါပဲ ဆိုခဲ့သည်။

မိုးသောက်သည် ဖေဖေတို့စကားဝိုင်းထဲ မပါထားဘဲ ဖေဖေတို့ခေါ်မှ လာတော့မည်ဟု စဉ်းစားကာ နောက်ပြုလှည့်လာခဲ့လေသည်။

ပုညခင် စာအုပ်တိုက်

“မာမိကို သား ပြောစရာရှိတယ်”

“ပြောလေ ...”

ထင်စည်က မာမိ စာဖတ်နေသည့် လှုပ်ကုလားဆိုင် ရှေ့မှာ ရပ်ပြီးပြောတော့ မာမိက အေးစက်စက် တုံ့ပြန်သည်။

မာမိဟာနုလုံးသားတွေ အမြဲအေးခဲနေသလားကော့သေ၊ အသက်မရှိတဲ့ စက်ရုပ်လိုမျိုး နေထိုင်ကာ တစ်ခါတစ်ခါကျတော့လည်း မြဲထားသမျှ ပွင့်လာသလို ဒေါသပေါက်ကွဲနေခဲ့သည်။

ပုညခင် စာအုပ်တိုက်

အပြင်က ထင်စည်ပြန်လာရင် တစ်ချက်ပဲ လှမ်းကြည့်ကာ သူလုပ်စရာရှိတာ ဆက်လုပ်နေတတ်မြဲ။ ထင်စည်မျက်နှာ မကောင်းလျှင်လည်း သတိပြုမိပုံမရ၊ ဘာသိဘာသာ အေးစက်စက်ပင် ...။

မာမိက ခုချိန်ထိ တော်တော်လှပါသေးသည်။ အသက် ၅၀ နားကပ်တဲ့တိုင်အောင် မာမိ ကိုယ်လုံးအလှဟာ သိသိသာသာ မပျက်ယွင်း ...။ အဖျားတွေ စုစုခဲခဲ ကောက်ထားသော ဆံပင်ကို ကလစ်လှလှဖြင့် ညှပ်ထားတတ်ပြီး ... အဝတ်အစားကိုလည်း ခေတ်မီမိတ်ဆင်တတ်တာမို့ မာမိပုံက ငယ်ရပ်ဆင်သည်။ မျက်ခုံးထူထူ၊ မျက်ဝန်းအိမ်ကျယ်ကျယ်နှင့် မာမိမျက်နှာက အေးစက်တင်းမာလျက်ပဲ ဆွဲဆောင်မှုတစ်မျိုး ရှိနေတတ်သည်။

မာမိဟာ အဲဒီလို ပုံစံမျိုးနဲ့ပဲ အလှမပျက်နေထိုင်သွားလာရင်း ဒက်ဒီကို အမြဲအနိုင်ယူခဲ့တာ ...။ ဥပေက္ခာအမူအရာတွေနဲ့ ဒက်ဒီကို နာကျင်စေခဲ့တာ။ ဒက်ဒီကတော့ တစ်ခါတလေ အရက်မူးတဲ့ ညတွေမှာ ထင်စည် ပခုံးကို အားပြုတဲ့ရင်း ...

“သား မင်းအမေအပေါ် ငါ တစ်ခါလေးပဲ မှားခဲ့တာပါကွာ၊ အဲဒီအမှားအတွက် တစ်သက်လုံးလည်း ခူးထောက်ခဲ့ပါတယ်ကွာ၊ ဒါပေမယ့် မင်းအမေက သေတာတောင် ငါ့ကို မကြေဘူး မုန်းတယ်တဲ့ကွ ...။ သူမုန်းပေမယ့် ငါက ချစ်တယ်လို့ သွားပြောပေးပါ သားရာ”

ဟု ပလုံးပထွေး ပြောနေတတ်ခဲ့သည်။

တစ်နေ့တော့ မသိနားမလည်သော ထင်စည်က ဒက်ဒီကို သနားကာ မာမိကို သွားတောင်းပန်ပေးမိသည်။

“မာမိ ... ဒက်ဒီက မာမိကို သိပ်ချစ်တာတဲ့၊ သနားပါတယ် မာမိရယ်၊ ဒက်ဒီကို ကောင်းကောင်းမွန်မွန် စကားပြောပါလား”

“မင်း ဘာသိလို့လဲ ထင်စည်၊ မင်း အမေက ငါ့ကို အတင်းအဓမ္မ ခိုးပြေးပြီး လက်ထပ်ခဲ့တာ၊ ငါ့မျှော်လင့်ချက် ငါ့ မျှော်ရွှင်မှုတွေကို ဖျက်ခဲ့တာ ...”

“ဒါပေမယ့် ဒက်ဒီက အခု သားရဲ့ဒက်ဒီလေ၊ သားဒက်ဒီမို့လို့ စိတ်ချမ်းသာစေချင်တာပါ”

“သုစိတ်ဆင်းရဲတာက မပြောပလောက်ပါဘူး၊ မာမိ စိတ်ဆင်းရဲခဲ့ရတာရဲ့ အပုံတစ်ရာပုံ တစ်ပုံတောင် မရှိဘူးသား မင်းလည်း လူကြီးတွေကြားဝင်ပါပြီး လူကြီးစကားတွေ လာမပြောစမ်းနဲ့၊ ကိုထင်သိုက် ... ရှင် ကလေးကို ဘာမှသွားပြောနေစရာမလိုဘူး၊ ရှင် မကျေနပ်ရင် ကျွန်မဆီ တည့်တည့်လာပြော ... ”

မာမိက ဒက်ဒီအပေါ် ဘယ်တော့မှ အကောင်မမြင်ခဲ့၊ သူ့မကျေနပ်ချက်နှင့်သူ အမြဲ အလိုမကျ ဖြစ်နေတတ်တာမို့ ထင်စဉ်အပေါ်လည်း မနွေးထွေးနိုင်ခဲ့ပါ။

ဒက်ဒီရှိတုန်းကတော့ မာမိ အေးစက်ပေမယ့် သူ့ပျော်ရွှင်ခဲ့ပါသည်။

အဲဒီအချိန်ကာလ ထင်စည် လူလား မမြောက်တပြောက် အချိန်မှာပဲ ဦးမြတ်စံဦး ဆိုတဲ့ လူတစ်ယောက်က မသိချင်ဘဲ သိလာခဲ့ရပါသည်။

‘မာမိ၊ မိတ်ဆွေ’ ... တဲ့။

ဒက်ဒီအပေါ် အေးစက်သော မာမိက ထိုလူကြီး

ပုညဝင် စာအုပ်တိုက်

အပေါ်ကျကတော့ နွေးထွေးလှိုက်လဲသည်။ ထိုလူကြီးက အိမ်လာလည်လျှင် ထင်စည်နဲ့ ရင်းနှီးဖို့ ကြိုးစားတတ်တာမို့ ထင်စည်က တမင် ရှောင်ဖယ်နေသည်။

ထိုလူကြီး အိမ်လာလည်သည့်နေ့မျိုးမှာ ဒက်ဒီနဲ့ မာမိ အကြီးအကျယ် ရန်ဖြစ်တတ်တာမို့ ထိုလူကြီးကို ထင်စည် မုန်းလာသည်။ အဲဒီလူကြီးဟာ မာမိ ငယ်ချစ်ဆိုတာ သိရတော့ ခိုပြီးမုန်းသည်။

ထင်စည် ဆယ်တန်းအောင်ပြီးနောက်ပိုင်း ဒက်ဒီ ဇွဲကို လိုက်သွားပြီး ဒက်ဒီအလုပ်အမျိုးကို သင်ယူ ကူညီပေးနေချိန်၊ ဒက်ဒီနဲ့အတူ သွားလာနေချိန်မှာတော့ စည်ခံပွဲတမျိုးမှာ ထိုလူကြီးတို့ ပြန်တွေ့ရသည်။

ဒက်ဒီက ထိုလူကြီးကိုမြင်တိုင်း ထင်စည် ခေါင်းထဲတို့ အမုန်းတွေ ရိုက်ခတ်သွင်းပေးတတ်သည်။

“အဲဒီလူကို သေချာမှတ်ထား သား၊ အဲဒီလူဟာ ဒက်ဒီရဲ့ အရာရာတိုင်းအတွက် ပြိုင်ဘက်ပဲ၊ သူနဲ့ဒက်ဒီက လုပ်ငန်းချင်း တူတော့ ဘယ်အချက် သူ ဒက်ဒီအပေါ် ကောက်ကျစ်

ပုညဝင် စာအုပ်တိုက်

www.burmeseclassic.com

၆၈ ပုညဝံ

မယ်ဆိုတာ မပြောနိုင်ဘူး၊ ပြီးတော့ ဒီကောင် မြတ်စဉ်းဟာ ဒက်ဒို တစ်ဘဝလုံးကို ဒုက္ခပေးခဲ့တာ၊ မင်းမာမိဆီက အမုန်းတွေကို ရခဲ့တာဟာ သူရှိနေလို့ပဲ”

အဲဒီလို အမြဲပြောတတ်သော ဒက်ဒိုသည် ထိုလူကြီးကြောင့်ပဲ ထင်စည်တို့ဘဝထဲက ထွက်သွားခဲ့ရပါသည်။ ထိုလူကြီးနဲ့ ပတ်သက်လို့ မာမိနဲ့ စကားများတဲ့ ညမှာ အရက်တွေသောက်ပြီး ကားမောင်းထွက်သွားသော ဒက်ဒိုဟာ ထင်စည်တို့ထံ ယနေ့တိုင် ပြန်မလာနိုင်ခဲ့တော့ပါ။ ထင်စည်ကတော့ ဒက်ဒို ဆုံးရတာဟာ ထိုလူကြီး ဦးမြတ်စဉ်းကြောင့်ဟုသာ နှလုံးသားထဲ စွဲနေသည်။ နာကျင်ရသည်။ နာကြည်းနေရပါသည်။

“မင်း ရပ်နေတာကြာပြီ၊ ဘာပြောမှာလဲ၊ ပြောစရာရှိတာ ပြောလေ ...”

မာမိက ပြောတော့မှ သူက အနည်းငယ် လှုပ်ရှားသွားကာ ဒေါသကို ထိန်းထားရင်း ...

“သား ဒီနေ့ အလုပ်ကိစ္စတစ်ခုအတွက် အဖွဲ့ကြီး ရွေးရတယ် မာမိ”

ပုညဝံ စာအုပ်တိုက်

အချစ်(သို့မဟုတ်)ဝက်ပါ ၆၉

“ဒါ ဘာဆန်းလို့လဲ၊ စီးပွားရေးလုပ်တာပဲ အစွဲနဲ့အမြတ် ဒီနှစ်ခုပဲ ရှိတာပေါ့၊ မင်း ဒါလောက်တောင် ခံနိုင်ရည် မရှိဘူးလား”

“ပိုက်ဆံချည်းသက်သက် ရွေးရရင်တော့ ခံနိုင်ရည်ရှိပါတယ် မေမေ ...”

“တခြား ဘာရွေးသေးလို့လဲ”

“မာနပါ ရွေးရတယ်၊ သားကို အနိုင်ယူသွားတာ ဘယ်သူ့ ကုမ္ပဏီလို့ မာမိထင်လဲ ...”

“ပြောပါဦး ...”

“ဟိုလူကြီးကုမ္ပဏီပဲ မေမေ၊ သူက သားဘဝ တစ်လျှောက်လုံးကို အနှောင့်အယှက် ပေးနေတော့တာပဲ”

“မင်း အသုံးအနှုန်းကို အခုပြင်စမ်း သား ... ကိုမြတ်စဉ်းကို မင်း ‘ဟိုလူကြီး’ လို့ မသုံးနှုန်းဖို့ မေမေ ပြောထားတယ် မဟုတ်လား”

“သားကတော့ ဒါထက်ဆိုးတဲ့ အသုံးအနှုန်းရှိရင်တောင် သုံးချင်သေးတယ်၊ သူ့ကိုမုန်းလွန်းလို့ ခု လဲသေသွားမလား”

ပုညဝံ စာအုပ်တိုက်

တောင် မှတ်ရတယ်။ ဒက်ဒီ ဆုံးတာလည်း ဒီလူကြီးကြောင့် ပဲ...”

“တော်စမ်း ... ထင်စည်”

မာမိက ခက်ထန်စွာအော်လိုက်ရင်း ထိုင်ရာမှ ဝုန်း ခနဲ ထရပ်လိုက်သည်။ အဲဒီလူကြီးကိုထိရင် မာမိ ဒီလို ဒေါသကြီး တတ်လို့ ထင်စည်က ထိုလူကြီးကို ပိုမုန်းသွားမည်။

“မင်းအဖေက သူ့ဘာသာ အရက်မူးပြီး မဆင်မခြင် ကား မောင်းလို့ ဆုံးရတာ၊ ကိုမြတ်ဇံဦးနဲ့ ဘာမှမဆိုင်ဘူးလို့ ငါ ဘယ်နှခါပြောရမလဲ”

“ဘာလို့မဆိုင်ရမှာလဲ၊ သူ့ကြောင့် မာမိတို့ စကားများ ပြီး ဒက်ဒီထွက်သွားတာ သားအသိပဲ မာမိ ...”

“အေး ... အဲဒါလည်း သူ့ဒေါသနဲ့သူပဲ၊ လူတကာကို မယုံ သင်္ကာ လျှောက်စွပ်စွဲနေလို့ ငါနဲ့စကားများတာပဲ”

“မစွပ်စွဲစေချင်ရင် မာမိ အဲဒီလူကြီးနဲ့ အဆက်အသွယ် မလုပ်နဲ့ပေါ့၊ ခုတော့ မာမိက ဒက်ဒီရှိတုန်းကလည်း ဆက်သွယ်တယ်၊ အခုလည်း ဆက်သွယ်နေတုန်းပဲ မဟုတ် လား၊ အဲဒီတော့ ဒက်ဒီ စွပ်စွဲတာ ဆန်းလို့လား ...”

“ထင်စည် ...”

မာမိက ထင်စည်ကို ရိုက်ဖို့ လက်မြှောက်လိုက် ပြီးမှ အံ့ကြိတ်ကာ လက်ကိုပြန်ရပ်သွားသည်။

“ရိုက်ပါ မာမိ၊ ခုချိန်မှာ မာမိ သားကို ရိုက်လိုက်ရင် သားလည်း ဟိုလူကြီးပေါ် အမုန်းတွေ ထပ်တိုးလိုက်ရုံပဲ ရှိတယ်”

“တော်စမ်း ... မင်းပါးစပ်ပိတ်ထားစမ်း သား၊ မင်း ဒီလို ပြောတာ ဘယ်လောက် ငရဲကြီးတယ်မှတ်လဲ၊ ကိုမြတ်ဇံဦး ဟာ ခုချိန်မှာ မာမိအတွက် မိတ်ဆွေကောင်းတစ်ယောက် ပဲ၊ မင်းအဖေ ရှိတုန်းကရော အခုရော ငါတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ ဆက်ဆံရေးဟာ ဘာမှ ရှုပ်ရှုပ်ထွေးထွေး မရှိဘူးဆိုတာ ငါ့ကိုနှိပ်ပြောရဲတယ်၊ ကိုမြတ်ဇံဦးငါဟာ အရင်က ချစ်သူတွေ ဟုတ်ခဲ့တယ်၊ ဒါပေမယ့် ခုချိန်မှာ သူလည်း သူ့မိသားစုနဲ့ သူ့၊ သူ့မိသားစုဘဝကို သူလည်းမမျှက်ဘူး၊ ငါကလည်း မင်း မျက်နှာငယ်ရမယ့်အလုပ်မျိုး ဘယ်တော့မှမလုပ်ဘူး ဆိုတာ မင်း မြဲမြဲမှတ်ထား သား ...”

၇၂ ပုညောင်

“အခု မင်းရဲ့ အလုပ်ကိစ္စမှာလည်း တစ်စုံတစ်ခု
လွဲမှားမှုကြောင့်သာ အခုလို ထင်လောက်စရာဖြစ်ရမယ်လို့
သူ မင်းအပေါ် ဘယ်တော့မှ ဒုက္ခမပေးဘူးဆိုတာ ငါ
ယုံကြည်တယ်”

“မာမိ ယုံပေမယ့် သားကတော့ မယုံဘူး မာမိ ...”

ထင်စည်က ခပ်တိုးတိုးပြောပြီး မာမိရှေ့မှ ထွက်
လာခဲ့မိသည်။ ရင်ဝမှာတော့ ပုလောင်မှု တစ်ခုသာ ကြီးစိုးနေသည်။

“ငွေလရယ် ... လက်ကဖြင့် သိပ်မကောင်းသေးဘဲနဲ့ ဒီချိုင့်
ကြီး တစ်ဖက်နဲ့ ဘယ်သွားဦးမလို့လဲ ...”

ငွေလသည် ချိုင့်ကလေးအသာဆွဲကာ ကြီးကြီး မသိ
အောင် ခိုးထွက်ကာမှ ကြီးကြီးက မြင်ဖြစ်အောင် မြင်လေသည်။

ငွေလက ဘယ်လို လိမ်ပြောရရင် ကောင်းမလဲ
ဦးစားရင် ကြီးကြီးကို ရယ်ပြနေမိသည်။

ငွေလအကြံကဖြင့် ကိုရုံးကို နေ့လယ်စာ သွားကျွေး
ဖို့ထင် ...။ ကျွေးချင်တာလည်း တစ်ကြောင်း၊ တွေ့ချင်တာလည်း

တစ်ကြောင်းပေါ့။ ကိုနဲ့တွေ့ဖို့က လွယ်တာမှမဟုတ်တာ၊ မွေးဖွား
တုန်းကတောင် ငွေလ ကားတိုက်ခံရလို့သာ ကိုက ရောက်လာခဲ့
တာ၊ ရောက်ပြီး သိပ်တောင်မကြာ ငွေလကို ပြန်လိုက်ပို့ပေးပြီ
သူ့အမေနဲ့ စကားပြောစရာရှိလို့ဟုဆိုကာ အလျင်အမြန် ပြန်သွား
ခဲ့တာပင်။ ငွေလမှာ ကိုနဲ့အတူ ကော်ဖီလေးတစ်ခွက်တောင်
မသောက်လိုက်ရပါ။ အဲဒီနောက်ပိုင်းလည်း ကိုက ငွေလ လက်
အခြေအနေကို ဖုန်းဖြင့်သာလှမ်းမေးပြီး လူကမလား။ ပတ်တီ
ဖြည့်ဖို့ ဆေးခန်းသွားရင်တော့ လိုက်ပို့ပေးမည်ဟု ငွေလကို ကစား
ပေးထားသည်။

ဒီနေ့ဟာ ဆေးခန်းသွားရမည့်နေ့လည်း ဖြစ်သည်။
ငွေလက ကို စားဖို့တစ်ခဲလုပ်ယူသွားပြီး အတူစားကြပြီးမှ ဆေး
ခန်းဆက်သွားကြမည်ဟု ရည်ရွယ်ထားခဲ့တာပင် ...။

ကိုကြိုက်တဲ့ ရွှေတောင်ခေါက်ဆွဲချက်ဖို့ ငွေလမှာ
မနက်မိုးလင်းကတည်းက မီးဖိုထဲမှာ တကုတ်ကုတ် အလုပ်လုပ်နေ
တော့တာ။ လက်တစ်ဖက်ကို ကြိုးဖြင့် လည်မှသိုင်းထားရတာ
ကျန်လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ကြက်သားနွှင်ပြီး ဟိုဟာပေးပါ။ ဒီဟာ

လောက်ထည့်ပါဟု အရာရာ ပါဝင်ညွှန်ကြားနေသော ငွေလကို
ကြီးငယ်ကတောင် မျက်စိနောက်ကာ ...

“ဟဲ့ ... ငွေလရယ် အကျိုးဆော့ အကန်းမော့ဆိုတာ ဒါမျိုး
လား၊ သွား ... သွား ဒီနားမလာနဲ့၊ ဒီရွှေတောင်ခေါက်ဆွဲ
လောက်တော့ ကြီးငယ် ချက်တတ်တယ်”

“ကြီးငယ်ချက်တတ်ပေမယ့် ကြက်သားဖတ် အကြီးအသေး
အရသာ အပေါ့အငန်ကျတော့ ငွေလ လုပ်မှဖြစ်မှာမို့လို့ပါ
ကြီးငယ်ရယ်”

“အဖတ် ကြီးကြီး သေးသေး ဗိုက်ထဲရောက်မှာချင်း
အတူတူအေ ဘာတွေ လာစိစာကြောင်နေတာလဲ၊ ဒီက
အပျိုကြီး စိစာကြောင်ဖို့များ ချန်ထားပါဦးတော့”

“ငွေလ ... အပေါ့အငန် မြည်းရဦးမှာ”

“ကောင်မလေးနော် ... ဒါဘယ်သူစားဖို့မို့ ဒီလောက် ဂရု
စိုက်နေတာလဲ၊ ရည်းစားတွေ ဘာတွေများ ရနေပြီလား”

“မရပါဘူး ကြီးငယ်ရဲ့ ...၊ ငွေလ တပည့်မလေး စားချင်
တယ်ပြောလို့ ချက်ယူသွားမလို့ပါ”

“ရည်းစားတော့ မထားနဲ့နော်၊ ယောက်ျားဆိုတာ ယုံရတာ မဟုတ်ဘူး”

“သိပါတယ် ကြီးငယ်ရဲ့၊ ဒီကမ္ဘာမှာ ယုံရတဲ့ ယောက်ျား တစ်ယောက်မှ မရှိလို့ ကြီးကြီးရော ကြီးငယ်ပါ အပျိုကြီး လုပ်နေတာမဟုတ်လား”

“အေးပါ ... ညည်းလည်း အပျိုကြီးပဲလုပ်၊ အပူမရှာနဲ့”
“စိတ်ချပါ ကြီးငယ်ရဲ့”

ငွေလမှာ ကတိတွေ ပေးရင်း ရယ်ချင်နေခဲ့ရသည်။ ကြီးကြီးနဲ့ ကြီးငယ်တို့ ညီအစ်မဟာ အပျိုကြီးတွေပီပီ တယူသလို ကြီးတွေလိုဖြစ်နေကာ ငွေလကိုလည်း ဘွဲ့ရပြီးသည်အထိ ရည်းစား မထားဘဲ အပျိုကြီးသာလုပ်ဖို့ မဲဆွယ်နေကြသည်။

ငွေလမှာက ပေပေဆုံးသွားပြီး မေမေရှိနေသော ပေမယ့် မေမေက နောက်အိမ်ထောင်ဖြင့် နိုင်ငံခြားသို့ ပါသွားသည်။ မေမေရှိတုန်းကလည်း ငွေလက ဒီအပျိုကြီး နှစ်ယောက်ထဲမှာ ကြီးပြင်းခဲ့ရတာပင်။

ကြီးကြီးတို့ ညီအစ်မက အမွေတစ်ပုံဖြင့် ချမ်းသာ

ကြပါသည်။ ခုတော့ သူတို့ရဲ့ ခြံဝန်းကျယ်ထဲက အိမ်ကို နိုင်ငံခြား အားကို နှစ်ချုပ်ဖြင့် ငှားထားပြီး ထိုခြံလောက်မကျယ်သော ခြံဝန်း ထဲက တိုက်ပုလေးမှာ နေကာ ခပ်အေးအေး ထိုင်စားနေနိုင်သည်။

ငွေလကတော့ အိမ်ထဲချည်း မနေချင်တာမို့ အပြင်မှာ ကျူရှင်လိုက်ပြသောအလုပ်ကို လုပ်သည်။ ကြီးကြီးက အငြိမ်းစား ကျောင်းဆရာမကြီးမို့ တပည့်သားချင်း အဆက်အသွယ်တွေ ဆော့ရှိသည်။ ဒီအလုပ်ကလေးလုပ်ရဖို့ကို ငွေလမှာ အာပေါက်တတ် ခွင့်တောင်းခဲ့ရတာပင်။

ကြီးကြီးတို့ကတော့ မိန်းကလေးဆိုရင် အိမ်ထဲပဲ ဆော့ခတ်သိမ်းချင်ကြသူတွေ ဖြစ်ပါသည်။

ကြီးကြီးတို့ တင်းကြပ်ချုပ်ချယ်တာမို့ ငွေလမှာ ရည်းစားမိန်းကလေးရသည်။ ကိုနဲ့ စတွေ့ခဲ့တာကတော့ ရိုးရိုးလေးပင်။ ငွေလ တပည့်လေးရဲ့ အစ်ကိုအိမ်သို့ ‘ကို’ ရောက်လာခဲ့ချိန်မှာ ငွေလကိုတွေ့ပြီး သဘောကျသွားခဲ့တာပင်။ ငွေလကလည်း ကိုနဲ့ တည်တည်တင်းတင်းလေးကို မြင်မြင်ချင်း သဘောကျမိခဲ့သည်။

ကိုနဲ့ ချစ်သွားတော့လည်း ငွေလမှာ ကြီးကြီးတဲ
တစ်စွန်းတစ်စမှ မရိပ်မိအောင် နေခဲ့ရသည်။ မွေးနေ့တုန်းကလည်း
ဘုရားသွားမယ်၊ ကလေးတွေနဲ့ စုပြီး တစ်ခုခုစားကြမယ်
အကြောင်းပြထွက်ခဲ့ရတာပင် ...။ အဲဒီကအပြန် လက်မှာ ဒဏ်ရ
ရတော့လည်း 'ချော်လဲလို့' ဟု လိမ်ရ ညာရသေးသည်။ အဖြစ်မှာ
သာသီရင် ကြီးကြီးတို့ ဘယ်လောက်ပေါက်ကွဲကြမလဲဆိုတာ တွေ့
ကြည့်စရာတောင်မလိုချေ။

"ဟဲ့ ... ငွေလ ညည်းသွားတွေ အအေးပတ်တော့မယ်
ပါးစပ်စေဦး၊ ငါ့ကိုရယ်ပြနေတာ ကြာလှပြီ"

ကြီးကြီး လှမ်းပြောနေတော့မှ ငွေလက ပါးစပ်
ပြီးလိုက်မိပြီး ချိုင့်ကိုမြှောက်ပြကာ ...

"ကြီးကြီး ... ဒါ ငွေလ တပည့်လေးဖို့ ရွှေတောင်ခေါက်
လေ၊ ကလေးက ဖျားပြီး နာလန်ထစလေး ခံတွင်းဖျက်
နေသေးလို့ သူစားဖို့ ရွှေတောင်ခေါက်ဆွဲလေး ချက်ယူသွား
မလို့ ..."

"ကျွေးချင်ရင်လည်း သူတို့အိမ်က တစ်ယောက်ယောက်

လာယူခိုင်းလို့မရဘူးလား၊ ညည်းမှကံ လက်နာတစ်ဖက်
နဲ့... "

"ဒီလက်က ဒီနေ့ညနေပဲ ပတ်တီးပြည်ရမှာ၊ ကောင်းနေပါ
ပြီ ကြီးကြီးရဲ့၊ ကလေးရဲ့အမေက သူ့ကားနဲ့ ဆေးခန်း
လိုက်ပို့ပေးမယ် ပြောထားပါတယ်"

"အေးလေ ... ဒါဆိုလည်း ပြီးတာပါပဲ"

ငွေလသည် ကံကောင်းထောက်မစွာ ကြီးကြီးရဲ့

အစစ်အဆေးအောက်မှာ လွတ်မြောက်လာသည်။

ငွေလတို့ခြံက လမ်းမထိပ်နဲ့ သိပ်မဝေးသော
ဆောက်ထော်လမ်းသွယ်ထဲမှာမို့ တက္ကဆီဌားဖို့ လမ်းထိပ်သို့
ချွှောက်လာခဲ့လေသည်။

ကားက ကိုရုံးရှိရာ ကွန်ဒိုဘက်သို့ ကွေ့နေပြီ။
ငွေလက ကိုဆီ ဖုန်းခေါ်လိုက်ပါသည်။

“ကိုရေ... ငွေလ ကိုရုံးနားရောက်နေပြီ၊ ကိုအတွက် အထူး
အစီအစဉ်တစ်ခုရှိလို့ အိမ်ကနေ နည်းနည်းစောထွက်ခဲ့တာ၊
ကို ဒီနေ့ ငွေလကို လိုက်ပို့ဖို့ အချိန်ရရဲ့လား”

“ကလေးမ... ရောက်ပြီ”

“ဪ... အင်... ဟုတ်ကဲ့၊ ဟင်... ဟုတ်လား၊ ကိုက
အစည်းအဝေးခန်းထဲ ဝင်တော့မလို့လား”

ငွေလက ကောင်းတဲ့လက်ဖြင့် ဖုန်းကိုင်ပြောနေတာမို့
တိုယ့်ချိုင့်ကိုယ်ဆွဲပြီး ကားထဲကထွက်လာဖို့ အဆင်မပြေသေး။
အားသမား ဦးလေးကြီးကလည်း စိတ်လက်မရှည်နိုင်သော မျက်နှာ
အားဖြင့် စောင့်နေရပါသည်။

“ငွေလ ထွက်လာခါနီး ဖုန်းဆက်ပါသေးတယ် ကိုရဲ့၊
ကို ဖုန်းက မအားလို့ပါ၊ လမ်းမှာလည်း တောက်လျှောက်
ခေါ် ကြည့်လာတာ ကိုဖုန်းက မအားလို့က်၊ ဆက်သွယ်ခွင့်
မရှိတာပြင်ပရောက်နေလို့က် ဖြစ်နေလို့...”

ပုညစင် စာအုပ်တိုက်

ငွေလ ကိုရုံးနားရောက်တော့ အချိန်တောင် ထေ
တော်လင့်နေပြီ...။ ငွေလ ကားရပ်တားနေရတာကတောင် နာရီထဲ
ကျော်လောက် ကြာခဲ့ရသည်။ လက်နှစ်ဖက်လုံး မအားတာ
ငွေလ တက္ကဆီတားနေတာကို ဘယ်သူမှမမြင်။ ငွေလက ပတ်လည်
နဲ့ တွဲလောင်းဆွဲထားသော လက်တစ်ဖက်ကို တံတောင်ဆစ်
မြှောက်ကာပင့်ကာ အားသွန်ခွန်စိုက် တားခဲ့ရတာပင်။ ငွေ
တက္ကဆီတားပုံဟာ ဘယ်သူနဲ့မှမတူတာမို့ ငွေလဘာသာ ကို
အဖြစ်ကို ကိုယ် ကျိတ်ပြီးခဲ့ရသေးသည်။

ပုညစင် စာအုပ်တိုက်

“ကလေးမ နှစ်ထောင်ကျပါတယ်”

“ဪ... ဟုတ်ကဲ့ ...ဟုတ်ကဲ့ ဒီမှာပါ၊ အင်း... ဟုတ်ကဲ့... ကို၊ ငွေလ တက္ကဆီနဲ့ လာတာ...”

“ကလေးမ ကျုပ်မှာ အချိန်မရှိဘူး”

“ဪ... ဟုတ်ကဲ့ ...ဟုတ်ကဲ့ ဆင်းပါမယ်၊ အဲဒီတော့ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ ကို၊ ရပါတယ်... ငွေလ စောင့်နိုင်မယ်တယ်၊ ဒီနေ့ ကလေးတွေ အတန်းမရှိပါဘူး”

ငွေလသည် ဖုန်းကို ပတ်တီးစည်းပြီး လည်ပင်းမှာ ကြိုးဖြင့် တွဲလောင်းဆွဲထားသဖြင့် တောင့်တောင့်ကြီးဖြစ်နေသော လက်မှာ ပြောင်းကိုင်လိုက်သည်။ သို့သော် ထိုလက်ကို နားမှာ ကပ်မရတာမို့ စပီကာဖွင့်ထားပြီး ခပ်ဝေးဝေးမှ လှမ်းပြောနေသည်။ ပြောရင်းကပင် ကောင်းတဲ့ တစ်ဖက်က ချိုင့်ကိုဆွဲကာ ကသီးကရွဲဖြင့် ကားပေါ်မှ ကမန်းကတန်း လှမ်းအဆင်း...

“ဖြောင်း...”

“ဂွမ်း...”

“ဂလဲ့...”

“ဂွမ်း... ဂွမ်း...”

မုန့်ထည့်ထားသော သုံးဆင့်ချိုင့်ရဲ့ ခလုတ်က ကားဘေးခြင်ငြိကာ ပြောင်းခနဲပွင့်သွားပြီး မုန့်ချိုင့်တွေက တစ်ချိုင့်ပြီး ပြုတ်ထွက်လွင့်ကျသွားတော့သည်။

“ငွေလ... ဘာဖြစ်တာလဲ၊ အသံတွေ ကြားတယ်”

“ငွေလ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး ကို၊ ငွေလ အနားက ဖြတ်လျှောက်သွားတဲ့ လူရဲ့လက်ထဲက ချိုင့်လွတ်ကျသွားတာပါ၊ ငွေလ အပေါ်ထိမတက်ခဲ့တော့ဘူးနော် ကို၊ အောက်ထပ် ဧည့်ခန်းကပဲ စောင့်နေလိုက်တော့မယ်”

ငွေလက ကိုကို ခွင့်တောင်းကာ ဖုန်းပိတ်လိုက်ပြီး အိမ်ထဲသို့လွင့်သွားသည့် ချိုင့်တွေကို လိုက်ကောက်ရင်း...

“ကုန်ပါပြီဟယ်... ငါ့မုန့်ကလေးတွေ”

ဟု ညည်းတွားလျက် ငိုချင်လာရလေသည်။

မှန်တာကိုပြောရရင် ငွေလသာနဲ့ဆုံတွေ့ရတဲ့ အဖြစ်
အထွက်ဟာ ထူးခြားတာမို့ ဒီရက်ပိုင်းအတွင်း မကြာခဏတော့
သတိရနေခဲ့မိပါသည်။ သတိရမိတိုင်းလည်း ဒေါသထွက်ချင်သလို
မို့ စိတ်ဆင်းရဲသလိုလို ခံစားမိတတ်ပါသည်။ မင်းထင်စည်ဆိုတာ
ငွေလသာရဲ့ ချစ်သူဆိုပေမယ့် ငွေလသာဟာ အချစ်ခံရသော
အသက်လေးမဟုတ်ဘူးဟုသာ သူ့စိတ်မှာ ခံစားမိသည်။

သို့သော် ဘယ်လောက်ပဲ တွေးမိနေပါစေ၊ ခုလို
စိတ်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ပြန်ဆုံရလိမ့်မည်ဟု မမျှော်လင့်ခဲ့မိဖူးပါ။

တွေ့ဆုံခိုက်မှာ မြင်ရသည့် မြင်ကွင်းကတော့ တစ်ခု
သက်သက်သာသာမရှိ၊ ပထမ တစ်ခါတုန်းကလည်း အသက်
အသက်နီးနီး အသည်းအသန်၊ ခုကျတော့လည်း ဗရတ်သူကွ
ဆွဲ ဂလွမ် ...။ အသည်းအသန်ကြီးနှင့် အသည်းအသန်လေးပဲ
တွေ့သည်။

ကိုယ်က အထွက် သူကအဝင်မှာ ဖြစ်ပျက်သွား
သည့် ထိုမြင်ကွင်းကို အစအဆုံး မြင်လိုက်ရတာမို့ မိုးသောက်က
အထွက်လက်ပျက် ဖြစ်ရသော်လည်း ကြည့်မနေနိုင်ဘဲ သူ့မဆီ

“ကျွတ် ... ရေစက်ပွဲကွာ၊ မင်းနဲ့ ရေစက်ဆုံရတာ စိတ်
ဆင်းရဲလို့ပါ ငွေလသာရာ ...”

မိုးသောက်ကြယ်သည်ရုံးခန်းအများစုရှိရာ အဆောက်အအုံထဲမှ ထွက်လာခိုက်မှာ ငွေလသာရဲ့ ပုံမကျပန်းမကျဖြစ်စေ
နှင့် တည့်တည့်တိုးတာမို့ စိတ်ဆင်းရဲသွားရပါသည်။

ငွေလနှင့် ပထမတစ်ကြိမ်အတွေ့မှာ ဖုံးနံပါတ်
ဘာတွေလည်း မမေး မပြောမိခဲ့ပါ။ နိုင်ထက်စီးနင်းဆင်း
ငွေလသာရဲ့ ရည်းစားကို အမြင်ကတ်ရတာနဲ့ပဲ ခပ်မြန်မြန် ထွက်
ခွာလာခဲ့တာပင်။

ခပ်သွက်သွက် လျှောက်သွားပြီး ခပ်ဝေးဝေး လွင့်သွားသည့် ချီ
ပုံးနှင့် ချိုင့်ကို လိုက်ကောက်ပေးလိုက်မိပါသည်။

ငွေလသားက သူ့ကိုတွေ့တော့ အံ့သြသွားပုံနှင့်...

“ဟယ် ... ရှင် ရှင် မိုးသောက်ကြယ် မဟုတ်လား၊ ဆုံဖြ
ပြီနော်”

“ဟုတ်တယ် ...၊ မဆုံချင်ဘဲဆုံရတာ”

“ရှင်က ဘာလို့ ငွေလနဲ့ မဆုံချင်တာလဲ”

“ဆုံဖြစ်ရင် စိတ်ဆင်းရဲရလို့လေ၊ စိတ်သက်သက်သာသာ
ဆုံနည်းမျိုးနဲ့ ဆုံရတာမှမဟုတ်တာ၊ တွေ့လိုက်မှဖြ
အသည်းအသန်ကြီးပဲ၊ ဘာရှာနေတာလဲ၊ ချိုင့်တစ်လုံး
ဟိုဘက် ပန်းအိုးကြီးနားမှာ သွားကပ်နေတယ်လေ၊ ကဲ
ဖယ်ပါဗျာ၊ နှေးတုံနှေးတုံလုပ်မနေနဲ့၊ ကျွန်တော်ပဲ သွ
ကောက်ပေးပါ့မယ်”

ငွေလက စိတ်တိုဆောင့်အောင့်နေသော သူ့ပုံ
ကြည့်ကာ ရယ်မောမိရင်း...

“ခုနု ချိုင့်ပြုတ်ကျလို့ ငွေလ အရမ်းစိတ်ညစ်ပြီး ငိုချင်

တာ၊ ရှင်လာပြီး ဆူပွက်တော့မှပဲ စိတ်သက်သာရာ ရတော့
တယ်၊ ဒါနဲ့ ကိုမိုးသောက်က ဘယ်လာတာလဲ ...”

“ဒီအဆောက်အဦမှာပဲ မြေညီထပ်တစ်ခန်းငှားပြီး ကျွန်တော်
ဆိုင်ခွဲလေးတစ်ခု ဖွင့်မလို့ အခန်းလာကြည့်တာ ...”

“ကောင်းတာပေါ့၊ ငွေလက ကိုမိုးသောက်ရဲ့ ဆိုင်က
အစားအသောက်ရော အပြင်အဆင်ကိုပါ အရမ်းကြိုက်တာ၊
ဒီမှာ ဆိုင်ခွဲဖွင့်ရင် နီးနီးနားနား လာထိုင်လို့ရပြီ၊ ကို
ရုံးခန်းက ကိုးထပ်မှာလေ ...”

“ဪ ... ဒါဆို ဒီမုန့်တွေက လက်ကျိုးနေတဲ့ကြားက
ခင်ဗျားလူ စားဖို့ စွမ်းစွမ်းတမံ ချက်ပြီး လာပို့တာလား”

“အဟင်း ... ဟုတ်တယ်၊ အဲဒါ ငွေလ ဘယ်လိုလုပ်ရမှန်း
မသိ ဖြစ်နေတာ”

“ဘာကို ဘယ်လိုလုပ်ရမှန်း မသိတာလဲ”

“ငွေလ ခုလိုဖြစ်တာကို ကို မသိစေချင်ဘူးလေ”

“အဲ့ဒီတော့ ...”

“အဲ့ဒီတော့ ကိုနဲ့ ငွေလနဲ့ တွေ့တဲ့အခါ ပေပေရေရေ ချိုင့်

အလွတ်ကြီးကို ကိုင်မထားချင်ဘူး။ ကိုင်ထားရင် ကို ခိုပ်မိ သွားမှာ။ ငွေလ နမောနမဲ့လုပ်ရင် ကိုက မကြိုက်ဘူး။ ကိုက အရမ်းတိကျပြီး စည်းကမ်းကြီးတယ်”

“ဟုတ်ပါပြီ ... အရေးထဲမှာ သူ့လူကို အမွန်းတင်ရသေး တယ်။ ဘာဖြစ်ချင်တာလဲ။ ရှင်းရှင်းပဲ ပြော ...”

“အကူအညီတောင်းရမှာ အားတော့နာပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဒီချိုင့်လေးကို ကိုမိုးသောက် ယူသွားပေးပါလား။ ငွေလ အပြန်ကျမှ ကိုမိုးသောက်ဆိုင်မှာ ဝင်ယူလိုက်မယ်လေ ...”

“ဪ ... အကြံက ဒီလိုလား ...”

မိုးသောက်က ငွေလသားကို တော်တော် အမြင်ကတိ သွားရပါသည်။ သူမခေါင်းထဲမှာ သူမချစ်သူ တစ်ယောက်သာ ရှိပုံရသည်။ သူမချစ်သူအတွက်သာ တွေးပြီး ကျန်တာတွေတော့ မေ့ထားပုံပင်။ ၁၆ နှစ် ၁၈ နှစ်လည်း မကတော့ဘဲ အဲဒီလို ရူးရူး မူးမူး ချစ်နေပုံကြီးက စိတ်ညစ်စရာကြီးပါလားကွာ။

“ယူသွားပေးမယ် မဟုတ်လားဟင်၊ ကူညီပါနော် ကိုမိုး သောက် ...”

မိုးသောက်သည် စိတ်ညစ်ရသော်လည်း အချစ်တစ်ခု ဆည်းသိကာ အချစ်ရူးမလေးလို ဖြစ်နေသော သူမကို ဥပေက္ခာ မပြနိုင်တာမို့ ချိုင့်ကို စွေကြည့်ရင်း ...

“ခင်ဗျား ချိုင့်က ဒီလောက် ပေရေနေတာ ကျုပ်ကားထဲ ဘယ်လိုထည့်မလဲ ...”

“ကျွတ်ကျွတ်အိတ်လေး ဝယ်ပြီးထည့်ပေးလိုက်မယ်လေ”

“ကဲ ... တော်ပါဗျာ၊ ကျုပ်ဘာသာ အဆင်ပြေသလို ကြည့် လုပ်လိုက်ပါမယ်။ ဆိုးတဲ့ ရေစက်ပဲ”

“အဟင်း ... ရှင် ငွေလကို ကူညီတာ နှစ်ခါရှိပြီနော်။ တစ်ရက်တော့ ငွေလ ရှင့်ကို ကျေးဇူးဆပ်တဲ့အနေနဲ့ မုန့် တစ်ခုခု လုပ်လာကျွေးဦးမယ်”

“မစားချင်ပါဘူး။ ခင်ဗျားလူ မျက်နှာပြေးမြင်ရင် လည်ပင်း နင်နေမှာစိုးလို့”

“သူ့အစား ငွေလ တောင်းပန်ပါတယ်။ သူက ဒီလိုပဲ ပြော တတ်လို့ပါ”

“ဒါနဲ့ ခင်ဗျားကရော အခု ဘာလုပ်မှာလဲ။ ခင်ဗျားလူနဲ့

ချိန်းထားပြီးသားလား၊ ခင်ဗျားတက်သွားရမှာလား၊ သူ့ဆင်းလာနေပြီလား။”

“သူနဲ့ ငွေလ ဆေးခန်းသွားပြီး ပတ်တီးဖြည့်ကြမှာလား၊ အခုတော့ သူ အစည်းအဝေးခန်းဝင်နေလို့ ငွေလ ဒီအောက်ထပ်ကပဲ စောင့်နေမှာ”

“ခင်ဗျားတွေ့လိုက်ရင် အမြဲ စောင့်နေရတာချည်းပဲ၊ စောတာတော့ တော်တော် ဝါသနာကြီးပုံရတယ်၊ ဘယ်နှနှာကြာကြာ အပြုံးကိုမပျက်ဘူး၊ အံ့တယ်၊ ဪ... ဒီပါးစက ပြောမိပြန်ပါပြီကွာ၊ ပိတ်ထား... ပိတ်ထား ဒီပါးစကို”

မိုးသောက်က မနေနိုင် မထိုင်နိုင် ပြောမိပြန်ရင် အပေအရေ ချိုင့်ကိုဆွဲကာ ကားပါကင်ဆီ လျှောက်သွားလိုက်သည်။

ဟိုပုဂ္ဂိုလ်က ဘယ်လောက်ကြာမှ လာမယ်မှန်းမသိ ငွေလကတော့ အေးအေးဆေးဆေး ထိုင်စောင့်ကျန်ခဲ့သည်။

မိုးသောက်သည် ငွေလတို့ စုံတွဲနှင့်ဆုံမိတာ နှစ်ကြိမ်

သာ ရှိသေးသော်လည်း ငွေလရဲ့ သည်းခံနိုင်စွမ်းနှင့် ဟိုပုဂ္ဂိုလ်ရဲ့ ဆေးစက်စက်နှင့် အတ္တကြီးကာ ဥပေက္ခာပြုနိုင်စွမ်းကို တွေးမိတိုင်း ကြားထဲက အသည်းတယားယား ဖြစ်နေမိတတ်သည်။

သူက ငွေလသားကို တစ်ယောက်တည်းထားခဲ့ပြီး ကားမောင်းထွက်လာခဲ့ရပေမယ့် စိတ်မချသလို နောက်ဆန်ငင်သလို တစ်မျိုး စိတ်မဖြောင့်ဖြစ်ရသည်။

ငွေလ ကျန်ခဲ့သောနေရာနှင့် မိုးသောက်ရဲ့ ကော်ဖီဆိုင်က မိနစ်နှစ်ဆယ်လောက်ကြာအောင် ကားမောင်းရပါသည်။ သူက သူ့ဆိုင်ရှေ့ထိ ကားမောင်းလာခဲ့ပြီးမှ ကားကို နောက်ပြန်ကွေ့ကာ ပြန်မောင်းထွက်လာခဲ့မိသည်။ သူ့ကို ထွက်ကြိုသည့် ဝန်ထမ်း ကောင်လေးက ကြောင်အအ မျက်နှာနှင့် လှမ်းကြည့် ကျန်ခဲ့တာကို နောက်ကြည့်မှန်မှတစ်ဆင့် မြင်ရသည်။

မိုးသောက်သည် စိတ်ထဲ ဘာမှလည်း ရေရေရာရာ ရေညစ်ညစ် သူမဆီ ပြန်မောင်းလာခဲ့ပြီး လှမ်းကြည့်မိတော့ ငွေလသားက ကွန်ဒိုရှေ့ ရေတံခွန်အတုလေးဘေး အုတ်ခုံလေးမှာ လှေပုံမယုက် ထိုင်ဆဲပင်။

၉၂ ညောင်

သူ့ဆိုင်ကို မောင်းသွားချိန်က မိနစ်နှစ်ဆယ်၊ ခုပြန်
မောင်းလာတာချိန်က မိနစ် နှစ်ဆယ်၊ ဒါဆို သူမ စောင့်နေတာ
မိနစ် လေးဆယ်တောင် ရှိခဲ့ပြီပေါ့။ မင်းမှာ သိပ်ပြီး အချိန်တွေ
ပိုနေလို့လား၊ ရူးနမ်းစိတ်ကူးယဉ်ဆန်တတ်တဲ့ စရိုက်ရှိလို့လား၊
သည်းခံနိုင်စွမ်း မြင့်မားတာလား၊ ငါ မခန့်မှန်းတတ်တော့ဘူး
ငွေလသာရယ် ...။

မိုးသောက်က ငွေလသာကို အသာလေးချောင်း
ကြည့်နေဆဲမှာ အလွန်စမတ်ကျသော၊ တစ်နည်းအားဖြင့် ဆောင့်
ကြွားကြွားနိုင်သော ငွေလရဲ့ချစ်သူက ငွေလဆီ လျှောက်လာတာ
ကို လှမ်းမြင်ရတာမို့ မိုးသောက်က နောက်သို့ ခြေတစ်လှမ်းဆုတ်
ကွယ်လိုက်သည်။

ငွေလမျက်နှာ ချက်ချင်း ပြုံးရွှင်သွားတော့၊ လှုပ်ရှား
တက်ကြွလာတာကို မြင်ရသည်။

သူလည်း ခုမှပဲ စိတ်အေးသလိုရှိသွားကာ ကားကို
သူ့ဆိုင်လေးဆီ အေးအေးဆေးဆေး ပြန်မောင်းလာခဲ့မိလေသည်။

ညောင် စာအုပ်တိုက်

“ဆော့နိုး ငွေလ၊ ကိုယ်တို့ အစည်းအဝေးက ထင်ထားတာ
ထက် နည်းနည်း ပိုကြာသွားတယ်”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး ကိုရဲ့၊ ကိုအလုပ်ကိစ္စတွေက အချိန်တိတိ
ကျကျ မှန်းလို့မရမှန်း ငွေလသိပါတယ်၊ ကိုကို စောင့်ရ
လို့ ငွေလ တစ်ခါမှ စိတ်မညစ်ဖူးပါဘူး၊ ပျော်တောင်
ပျော်ပါသေးတယ်”

“ဟုတ်ရဲ့လား ...၊ အမြဲ နောက်ကျတတ်တဲ့ ချစ်သူကို
စောင့်ရလို့ ပျော်တယ်ဆိုတဲ့ မိန်းကလေးမျိုး ကိုယ်တစ်ခါမှ
မတွေ့ဖူးသေးဘူး”

ညောင် စာအုပ်တိုက်

“အရင်က မတွေ့ဖူးပေမယ့် အခုတွေ့ဖူးပြီ မဟုတ်လား”

“အင်းလေ ... ရှားပါးပစ္စည်းလေးဆိုတော့ သေချာကြည့်ထားရတော့မှာပေါ့”

ကိုက ငွေလကို စူးရှရှ မျက်ဝန်းတွေဖြင့် ငဲ့စိုက်ကြည့်လာတာမို့ ငွေလ ရင်တွေပမ်းတွေပင် တုန်သွားရသည်။ ငွေလမှာ ကိုယ့်ရင်ဘတ်ကလေး ကိုယ်ပြန်ဖိရင်း သက်ပြင်းတောင် ချရသည်။

ကိုက ငွေလကို ရင်ခုန်စေသည်၊ ပျော်ရွှင်စေသည်၊ စိုးထိတ်စေသည်၊ အားငယ် ဝမ်းနည်းစေသည်။ ကို ပေးတဲ့ ခံစားချက်တွေကြောင့် ငွေလ အမြဲ စိတ်လှုပ်ရှားရသည်။

ကို ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်တာကို ငွေလ တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးပါ။ ငွေလကို သဘောကျစိတ်ဖြစ်လာလျှင်တောင် မခိုးမခန့်လိုလို မသိမသာလေးပဲ ပြုံးတတ်သည်။ လွတ်လပ်ပွင့်လင်းစွာ ရယ်မှရယ်တတ်ရဲ့လားတောင် မသိ။ ကိုအပြုံးတွေမှာ မှိုင်းညိုညို ခံစားချက်တစ်ခုခု အရိပ်လို့ ကပ်ပါနေတတ်ပါသည်။

“ခုနု မုန်းဆက်တုန်းကတော့ ကိုယ့်အတွက် အထူး အဓိအစဉ်တစ်ခု ရှိတယ်ဆို... ဘာများလဲ”

ပုညဝင် စာအုပ်တိုက်

ငွေလသည် ကိုမေးခွန်းကြောင့် စိတ်အိုက်သွားမိသော်လည်း ချက်ချင်း အကြံထုတ်ကာ ...

“ဟိုလေ ...”

“အင်း ... ဆိုပါဦး”

“ကိုက ငွေလကို ဂရုတစိုက်နဲ့ ဆေးခန်းလိုက်ပို့ပေးလို့ အဲ့ဒါ ငွေလက ကျေးဇူးတင်လို့ ကိုကို လက်ဆောင်တစ်ခု ပြန်ပေးချင်လို့”

“ဘာလက်ဆောင်လဲ ...”

“ဟို ... မွေးမွေးတစ်ချက် ကိုပါးကို ပေးမလို့ ...”

“အဟင်း ...”

ကိုက လည်ချောင်းထဲက အသံထွက်လာရုံ နှုတ်ခမ်းလျှောက် မသိမသာ ပြုံးလိုက်တာမို့ ငွေလက နည်းနည်းရှက်ကာ ချက်နာကလေး နီရဲလာသည်။

ထင်စဉ်ကတော့ ငွေလရဲ့ ချစ်မြတ်နိုးခြင်းတွေ၊ ခရစ်နှိုက်ခြင်းတွေထဲမှာ အသားတကျ ရှိခဲ့ပြီမို့ ထူးပြီး မအံ့သြမိတော့ပါ။

ပုညဝင် စာအုပ်တိုက်

တကယ်ဆို လောကကြီးမှာ ကိုယ်က ချစ်ရတဲ့
ထက် အချစ်ခံရတာက ပိုကောင်းသည်ဟု သူကထင်သည်။

ထင်စည်က ငွေလကို မချစ်ဘူး မဟုတ်ပေမယ့်
ငွေလ ချစ်တာကိုတော့ မိအောင် မချစ်နိုင်တာ သေချာသည်။

ငွေလက ပေးဆပ်ဖို့သာ စိတ်ထဲရှိတတ်သူမို့ သူ
ဘက်က တစ်ခုခု ဂရုတစိုက် လုပ်ပေးလိုက်ရင်ပဲ ကျေနပ်လို့မဆုံး
ကျေးဇူးတင်လို့ မဆုံးနိုင်သူပင်။ ငွေလ ချစ်သူဖြစ်ရတဲ့အတွက်
သူ့မှာ ဘာဝန်မှမပိပါ။ မိန်းမတစ်ယောက်ကို ချစ်မိလို့ ကိုယ်မှာ
စိတ်လေးပင်ပန်း ဝန်ပိစေမယ်ဆိုလည်း သူက ထိုမိန်းမကို ဇွန်ပွား
နိုင်ပါသည်။ တစ်သက်လုံး ကိုယ်ချစ်နဲ့သာ ချစ်သွားရင် ရွံ့နိုး
သေဆုံးသွားခဲ့သော ဖေဖေအရိပ်က သူ့ကို မိုးဆဲမို့ သူက အခု
ဆိုတာကို မကိုးကွယ်ချင်တော့ပါ။

ထင်စည်က ငွေလနှင့်အတူ ဆေးခန်းသို့ ကားမောင်း
ထွက်လာခဲ့သည်။ ခုချိန်ထိတော့ သူ့စိတ်တွေ တည်ငြိမ်အေးအေး
နေပါသည်။

သို့သော်... စားသောက်ဆိုင်တစ်ခုရှေ့က အမြတ်က
သူ့ရင်ထဲက ဒေါသမီးတွေ ဟုန်းခနဲ ထတောက်ပါသည်။

မာမိ ...၊ ပြီးတော့ ... ဟိုလူကြီး ...။

နှစ်ယောက်သား ရင်းရင်းနှီးနှီး စကားတွေပြောလျက်
စားသောက်ဆိုင်ထဲမှ ထွက်လာကာ ကားဆီလျှောက်သွားနေသော
ဆိုမြင်ကွင်းက သူ့ရင်ကို မားအစင်းစင်း ပြေးစိုက်ခံလိုက်ရသလို
ပင်။

“ကျွဲ... ကျွဲ...”

“အမေ...၊ ကို ဘာ... ဘာဖြစ်...”

ထင်စည်က လန့်ဖျပ်သွားသော ငွေလကို ဂရုစိုက်ဖို့
သတိမရပါ။ ကားတံခါးကို ဝုန်းခနဲ ဆောင့်တွန်းဖွင့်ပစ်လိုက်ပြီး
ဆာမီဆီ ခြေလှမ်းကျဲဖြင့် လျှောက်သွားလိုက်သည်။

“မာမိ ပြန်ရအောင်”

သူက မာမီလက်ကို လှမ်းဆုပ်ဆွဲလိုက်သည်။
မာမီက ပြန်ရုန်းရင်း ဒေါသတကြီးဖြင့်...

“မင်း ဒါ ဘာလုပ်တာလဲ ထင်စည်”

“မာမီကို ကျွန်တော်နဲ့ အိမ်ပြန်လိုက်ဖို့ ခေါ်နေတာလေ”

“မင်း ငါ့ကို ဒီလိုပုံစံနဲ့ ခေါ်ရအောင် ငါက ကလေးမဟုတ်
ဘူး ထင်စည်၊ မင်း ငါ့ကိုလွှတ်စမ်း...”

သူက လွှတ်မပေးဘဲ အံတင်းတင်းကိုတိုင်ရင်း မာန်
ကိုဆွဲခေါ်လာကာ ကားနောက်ခန်းတံခါး ဆွဲဖွင့်တွန်းတင်ပေးလိုက်
သည်။

“ထင်စည်... မင်း တော်တော်ရိုင်းပါလားဟင်၊ ကဲ...”

မာမိုလက်က ထင်စည် မျက်နှာနှင့် ထိခတ်သွား
သည်။ သူအံ့ကိုတိုင်ခံရင်း ကားတံခါး တွန်းပိတ်လိုက်ပြီး ကားရှေ့
ခန်းသို့ ပြန်လျှောက်လာသည်။

ငွေလသည် ကိုတို့သားအမိရဲ့ တင်းမာပေါက်ကွဲ
သော အခြေအနေကို ဘာမှနားမလည်ဘဲ ကြောက်ကြောက်နှင့်
ငြိမ်သက်စွာ လန့်ထိတ်အံ့သြမိနေဆဲတွင် ကိုက ငွေလကို လှည့်
ကြည့်ကာ...

“ငွေလ... မင်းသွားတော့...”

“ရှင်...”

“မင်း ဒီကပဲ ဆင်းသွားတော့၊ မင်းဆေးခန်းကို ငါ လိုက်
မပို့နိုင်တော့ဘူး၊ ငါ မာမိနဲ့ ပြောစရာကိစ္စလေးတွေ ရှိတယ်
ငါတို့ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကို မင်းသိဖို့မလိုအပ်လို့ သွားခိုင်း
တာ...”

“ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့၊ ငွေလ သွားပါ့မယ်”

ငွေလသည် တင်းထန်လွန်းသော ကို မာမိရဲ့မျက်နှာ
တို့ မရဲတရဲ တစ်ချက်လှမ်းကြည့်မိပြီး ကိုကားပေါ်မှ ဆင်းပေး
ဆိုက်သည်။

ငွေလ ခြေအစုံ မြေကြီးနဲ့ထိရုံရှိသေး ကိုက ကားကို
အရှိန်ပြင်းပြင်း မောင်းထွက်သွားသည်။

ကျောက်ပတ်တီးကြီး တန်းလန်းဖြင့် ငွေလတစ်
ယောက်တည်း ကိုချထားခဲ့သော နေရာမှာ အူကြောင်ကြောင်လေး
ရပ်ကျန်နေခဲ့ရလေသည်။

“ဒေါ်ငွေလသာ ဘယ်လိုပုံ ဖြစ်လာတာလဲ၊ လက်က
ပတ်တီးလည်း မဖြည့်ရသေးပါလား၊ ဆေးခန်းမသွားဖြစ်
ဘူးလား”

“ငွေလ ဗိုက်ဆာတယ်”

“အင် ...”

ငွေလက ခပ်လောလော ပြောလိုက်တာမို့ သူက
ဈာန်ခုံးပင့်သွားရပါသည်။

“ဗိုက်အရမ်းဆာတယ်၊ ဒီဆိုင်မှာ စားစရာဘာရှိလဲ၊ ရှိသမျှ
အကုန်ချပေးစမ်းပါ”

ငွေလက ပြောပြောဆိုဆို ခုံတစ်ခုံမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်
သည်။ ငွေလ မျက်လုံးတွေက ကြောင်တောင်တောင်နှင့်၊ တစ်ခုခု
အတွက် မျိုသိပ်ခံစားလာရပုံမျိုး ...။

“ငွေလ ...ခင်ဗျား ဘာဖြစ်လာတာလဲ”

“မေးမနေပါနဲ့တော့၊ တစ်ခုခုသာ အရင်ကျွေး၊ ဗိုက်ဆာ
လွန်းလို့ သေတော့မယ်၊ ဗိုက်ပြည့်ဖို့က အရေးကြီးတယ်”

“ကဲ ... အဲဒီလောက် ငတ်ကြီးကျလာရင်လည်း ကျွေးခဲ၊
မယ်ဗျာ”

ဟော... မယ်မင်းကြီးမ ချိုင့်လာယူတော်မူပါပြီ။

ဆိုင်တံခါးကို တွန်းဖွင့်ဝင်လာသော ငွေလကို တွေ
တာမို့ မိုးသောက် နည်းနည်းတော့ စိတ်အေးသွားသည်။ သို့သော်
သူမ ပုံစံက ချုံးချုံးကျိကာ နှမ်းနယ်ပျော့တော့နေပြီး လက်ထဲ
ကျောက်ပတ်တီးကလည်း မဖြည့်ရသေးတာမို့ စိတ်ပြန်ပူလာ
ပါသည်။

မိုးသောက်က အသင့်ဆေးကြောထားသော စတီးထဲ
ချိုင့်ကိုလှမ်းယူပြီး ကောင်တာနောက်မှထွက်ကာ ငွေလဆီ လျှောက်
သွားလိုက်ပါသည်။

မိုးသောက်က အသင့်စားလို့ရသည့် မုန့်တချို့ကို ကိုယ်တိုင်ယူလာပြီး ငွေလရှေ့မှာ ချလိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုက်နက် တည်းမှာပင် ငွေလက တစ်ခုပြီးတစ်ခု ယူကာ အငမ်းမရ စားလေ သည်။

ငွေလ စားနေပုံဟာ သတိလက်လွတ် ပုံစံမျိုး၊ သူ ဗိုက်ထဲ ဘယ်ရောက်သွားပြီလဲ၊ သူဘာတွေ စားနေမိသလဲ၊ ချို့ချဉ် ဖန်စပ်ခါး ဘာအရသာမှ မသိတော့ပုံမျိုး ကယောင်ကတမ်းတွေ ဖြစ်နေသည်။

“ကျွတ် ... ငွေလ၊ တော်တော့ ...”

မိုးသောက်က ငွေလရှေ့က မုန့်တွေကို ဆွဲယူသိမ်း လိုက်တော့မှ ငွေလက သတိဝင်လာပုံဖြင့် ...

“ငွေလ စားနေတုန်းလေ ...”

“ခင်ဗျား စားပုံက ဟုတ်မှမဟုတ်တာ၊ တော်ပြီ ... မစားခဲ့ တော့”

“ငွေလ စားချင်လို့ စားတာပဲ”

“ခင်ဗျား စားနေပုံက လူစားစားတာမှမဟုတ်တာဗျ ...”

“လူစားမစားလို့ ဘာစား စားရမှာလဲ”

“စားနေပုံကိုက ပုတ်သဘက်ဝင်နေသလိုမျိုး၊ ဘီလူးစီး နေသလိုမျိုး၊ အပမိုနေသလိုမျိုး ...” မသိရင် ခက်မယ်၊ ခင်ဗျား စိတ်ညစ်လာတာ မဟုတ်လား၊ စိတ်ညစ်ညစ်နဲ့ စွတ်စားနေတာမဟုတ်လား၊ ခင်ဗျားလူ ခန့်ချောကြီးက ဘာတွေများ ဒုက္ခပေးလိုက်ပြန်ပြီလဲ”

“သူက ဒုက္ခမပေးပါဘူး၊ ငွေလဘာသာ ဒုက္ခရှာလာတာ၊ သူ့မှာ အခက်အခဲတစ်ခုရှိလို့ ငွေလကိုထားခဲ့တာလေ၊ အဲဒါကိုငွေလ နားမလည်ဘဲ ဝမ်းပမ်းတနည်း ခံစားလာ တာ၊ ဒါပေမယ့် အခုပြီးပါပြီ၊ အစားတွေစားလိုက်ရလို့ စိတ်ပြေသွားပြီ၊ ဘာမှ မခံစားရတော့ဘူး၊ အိုကေသွားပြီ”

ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ပုံစံဖြင့် ပြုံးပြုံးကလေးပြောလိုက်

သော ငွေလ မျက်နှာကိုကြည့်ရင်း မိုးသောက်ရင်ထဲ တစ်ချက် ဆော့ နှင့်သွားသည်။ အဲဒါကြောင့် မေမေက ပြောခဲ့တာ ... သူများ ဘီလူးထဲ ဝင်မပါပါနဲ့တဲ့။ ခုတော့ ဝင်ပါမိလို့ ဘာမဆိုင် ညာမဆိုင် ဝင်ခဲစားပေးနေရပြီ။

“ငွေလ...”

“ရှင်...”

“ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် ဒီပုံစံနဲ့ နောက်ဘယ်တော့မှ မမြင်ချင်ဘူး၊ ဒီပုံစံနဲ့ဆို ကျွန်တော့်ရှေ့ကို ရောက်မလာမိစေနဲ့”

သူက ပြောပြီးပြီးချင်း ထရပ်ကာ...

“ကဲ ... ထ ... သွားမယ်”

“အင်ဟင် ... ဘယ်ကိုလဲ”

“ဆေးခန်းသွားမယ်လေ၊ ခင်ဗျားလက်ကို ပတ်တီးသွား ဖြည့်ရမယ် မဟုတ်လား”

“နေ ... နေပါစေ မိုးသောက်ရဲ့၊ ငွေလဘာသာ သွားလို့က ပါမယ်”

“ကဲ ... လာပါဗျာ”

မိုးသောက်က ငွေလရဲ့ စလွယ်သိုင်းလွယ်ထားတဲ့ အိတ်ကို လှမ်းဆွဲခေါ်ဆောင်လာတာမို့ ငွေလက ကမန်းကတမ်း ထလိုက်လာခဲ့ပါသည်။

မိုးသောက်က ငွေလကို ကားပေါ်တက်ခိုင်းပြီး ဆေးခန်းသို့ မောင်းလာခဲ့သည်။

ငွေလကတော့ မိုးသောက်ကို အားနာ အနေခက်နေပေါ့သည်။ ဆေးခန်းက ငွေလနှင့် သူ သွားခဲ့သော ဆေးခန်းကိုပဲ ခြန်သွားရတာမို့ ဆရာဝန်ကလည်း ငွေလတို့ နှစ်ယောက်ကို တွဲလျက် မှတ်မိနေသည်။

“ကဲ ... အိုကေဗျာ good condition ပါ၊ အခြေအနေ အားလုံး ကောင်းသွားပါပြီ၊ အိုကေနော် သမီး ... ဘယ်လိုလဲ အဆင်ပြေတယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ၊ ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးကြီး ပြုတ်ကျသလို ပေါ့သွားတာပဲ”

ငွေလက ကလေးတစ်ယောက်လို ပျော်ရွှင်နေသည်။ ဆေးခန်းကပြန်ထွက်လာတော့ ငွေလလက်ကလေးကို ကွေးလိုက် ဆန့်လိုက် လုပ်လာသည်။

“ကြပ်ကြပ်ဆော့နော်၊ အထဲက အရိုးကြီး ပြန်လွှဲထွက်သွားရင် ခင်ဗျားလက်ကြီး ကောက်သွားလိမ့်မယ်”

“ဟင် ... တကယ်လား၊ အဲ့လိုဖြစ်တတ်လား...”

ငွေလက မျက်လုံးပြူးလာကာ အလန့်တကြား ဆေးဆာတာမို့ မိုးသောက်က ပြုံးစေ့စေ့ဖြစ်သွားရင်း...

“အလကားနောက်တာဗျာ၊ နောက်နေမှန်း အတည်မှန်း တောင် ခွဲခြားမသိဘူးလား၊ ကိုယ့်ဘာသာ စဉ်းစားကြည့် ဦးမှပေါ့၊ အလိုက်တာလွန်ရော”

“ဪ... ဒါကတော့ မိုးသောက်ပုံစံက မလိမ်ညာတတ်တဲ့ လူရိုးလူဖြောင့် ပုံစံမျိုးလေးမို့ မိုးသောက်ပြောရင် အမှန်ထင်မိလို့ပါ”

“အဟင်း... အဲဒီလောက် အပုံမျိုးနဲ့တော့ လူလိမ်နဲ့ တွေ့တော့မှာပဲ...”

မိုးသောက်က ဟက်ခနဲတစ်ချက်ရယ်ပြီး ပြောလိုက်တာမို့ ငွေလက မိုးသောက်ကို တစ်ချက်ငေးလိုက်မိသည်။ သူ့အရယ်အမောက ကိုလို ဆွဲဆောင်မှုမရှိပေမယ့် ပွင့်လင်းရိုးစင်းသော ပုံမျိုးရှိသည်။

သူ့ပုံစံက ခင်စရာကောင်းသော သူငယ်ချင်းကောင်းတစ်ယောက်ရဲ့ ပုံစံမျိုးပင်။

သူက ငွေလကို လမ်းထိပ်နားထိ လိုက်ပို့ပေးသည့် သူ့ကိုနှုတ်ဆက်ပြီး အိမ်ဘက်သို့ လျှောက်သွားမို့ ခြေလှမ်းပြင်ပြီးမှ ငွေလက သူ့ကိုလှည့်ကြည့်မိကာ...

“တကယ်တော့...”

ဟု စကားစပြီး တုန်ဆိုင်းနေသည်။

“တကယ်တော့ ဘာဖြစ်လဲ... ဆိုစမ်းပါဦး”

သူ စကားထောက်ပေးတော့မှ ငွေလက ပြုံးမိရင်း

“တကယ်တော့ ကိုမိုးသောက်နဲ့ ငွေလက ဆုံတာ ခုမှ နှစ်ခါပဲရှိသေးတာနော်၊ အဲဒီလောက် ရင်းနှီးမှု သေးသေးလေးထက်စာရင် ငွေလကို ရှင်ကူညီပေးရတာတွေက များနေတော့ ငွေလ ရှင်ကိုအားနာတယ်...”

“နှစ်ခါတွေပေမယ့် နှစ်ဘဝစာ တွေ့ရသလားမှတ်ရပါတယ် မငွေလရယ်၊ နှစ်ခါတွေ့ရုံနဲ့ ခင်ဗျားအဖြစ်ကို ဇာတ်ရည်လည်လည်သိပြီး ဟိုးရှေးကတည်းက သိခဲ့သလားတောင် ထင်မိပါတယ်”

ငွေလက ပြုံးရယ်လိုက်ရင်း ပတ်တီးဖြည့်ထားသော ဆက်ကို ရှေ့ဆန့်တန်းကာ တစ်ချက် နှစ်ချက်ခါလျက်...

“ရှင်ကို ကျေးဇူးနော် ကိုမိုးသောက်၊ တွေ့လား ငွေလ လက်ကလေး ကောင်းသွားပြီ၊ နာလည်းမနာတော့ဘူး၊

၁၀၈ ပုညခင်

ဘယ်လိုမှမနေတော့ဘူး၊ ပတ်တီးကြီးနဲ့တုန်းက ကိုနဲ့တွေ့ရင် ငွေလ သိပ်ရှက်တာ၊ ငွေလပုံ မလှမပကြီးကို မမြင်စေချင်ဘူး၊ နောက်နေ့ကျမှ ဒီလက်နဲ့ ရွှေတောင်ခေါက်ဆွဲ ထပ်ချက်ပြီး ကိုဖို့ယူသွားပေးရဦးမယ်”

ငွေလက သူမပုံစံအတိုင်း ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ပြုံးပြီး လေး ပြောပြီး နှုတ်ဆက်သွားသည်။

မိုးသောက်က ‘ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ’ ဟု တွေးကျန်ခဲ့ပြီး ငွေလကတော့ ကိုမိုးသောက် ခုလိုကူညီတာသိရင် ကို ကြိုက်စရာ မလားဟု စိုးရိမ်စိတ်ဖြင့် တွေးပူလာခဲ့ပါသည်။

ညောင်ပွဲကျင်းပရာ ခြံဝန်းထဲသို့ မင်းထင်စည်၏ကား ဆွဲဝင်လာသောအခါ ဧည့်ကြိုဆိုနေသည့် ကောင်လေးနှစ်ယောက်က ထိုကားဆီ ပြေးသွားလိုက်ကြပါသည်။ ဧည့်ပရိသတ်တွေထဲက ထင်စည်ကားကို မြင်လိုက်သူတချို့ကလည်း စိတ်ဝင်တစား လှမ်းကြည့်လိုက်ကြသည်။ အထူးသဖြင့်တော့ ထင်စည်ရဲ့ ဆွဲဆောင်မှု နှိလှသော ပုံစံကို သဘောကျကြသည့် မိန်းကလေးတွေပင် ...။ ဆိုမိန်းကလေးတွေထဲမှာ ထင်စည်ကို ကြွေကြသကဲ့သို့ ရှိသလို ထင်စည်ပုံစံကို ကိန်းကြီးခန်းကြီးနိုင်လှသည်ဟု သတ်မှတ်ကာ ကြည့်မရကြသကဲ့သို့လည်း ရှိသည်။

ပုညခင် စာအုပ်တိုက်

သို့သော် ထင်စည်က ဘယ်မိန်းကလေးကိုမှ သိပ်
ဂရုမစိုက်လှပါ။ ကိုယ့်ချစ်သူကိုတောင်မှ ဂရုမစိုက်ဖို့ မနေတတ်တာ
တခြား မဆိုင်တဲ့ မိန်းမတွေကိုတော့ ဝေးရောပင်။

ထင်စည်ကား ရပ်လိုက်သည်နှင့် ကားနောက်ခံ
တံခါးနှစ်ဖက် အရင်ပွင့်လာကာ တပည့်တစ်ယောက်က ကားတံခါး
ပြေးဖွင့်ပေးပြီး ကျန်တပည့် နှစ်ယောက်က အရံသင့်ရပ်နေလိုက်
ကြသည်။ ဒီပွဲမျိုးကိုတော့ ထင်စည်က အနောက်တိုင်းဝတ်စုံဖြင့်
ဖြင့် တက်ရောက်သည်မို့ သူတပည့်တွေကလည်း ဘောင်းဘီဖြင့်
နှင့် ရုပ်လက်ရှည်ဝတ်ကာ လိုက်ပါလာပါသည်။

“အမြင်ကတ်လိုက်တာဟယ်... ကြည့်ပါဦး ပုံစံတွေကို
မာဖီးယားတွေ ကျနေတာပဲ...”

“သူက ဘယ်သွားသွား အဲဒီလိုပုံစံနဲ့ပဲ...”

“သူ့ရည်းစားနဲ့ ချိန်းတွေ့ရင်လည်း အဲဒီပုံစံနဲ့ပဲလား”

“သူ့မှာ ရည်းစားရှိလို့လား”

“တစ်ခါတော့ ကော်ဖီဆိုင် တစ်ဆိုင်မှာ ဆုံဖူးတယ်၊ ကား
မလေးက ရိုးရိုးနဲ့နဲ့ပဲလေး”

“အတည်လည်း ဟုတ်ချင်မှ ဟုတ်မှာပေါ့၊ လူထဲသူထဲ
ဝင်ဝင်ဆန့်ဆန့်တဲ့တာမှ မတွေ့ဖူးတာ”

“ရှင်တို့ ဘာပဲပြောပြော ကျွန်မတော့ သူ့ကို သဘောကျ
တယ်၊ သူ့ကိုတွေ့ရင် ရင်ခုန်တယ်၊ သူ့ပုံစံက ဆွဲဆောင်
အား ပြင်းတယ်”

မိန်းကလေးအုပ်စုဆိုမှ သူနဲ့ပတ်သက်သည့် ထင်မြင်
ချက်တွေကတော့ ထုံးစံအတိုင်း ဖြစ်လိမ့်မည်။

ထင်စည်သည် သိပ်လှနေသောမိန်းမတွေကို အာရုံ
ထားလွှတ် ကြိုဆိုသည့် ကောင်လေးနှင့်အတူ အိမ်ရှင် ဦးလင်းဆွေ
ဦးသို့သာ တန်းတန်းမတ်မတ် လျှောက်လာခဲ့လိုက်ပါသည်။

ဦးလင်းဆွေဆိုတာ ဒက်ဒီ ရှိစဉ်ကတည်းက ခင်မင်
သူ့ လုပ်ငန်းချင်း အကျိုးတူပူးပေါင်းမှုတွေလည်း ရှိခဲ့ပြီး ခုချိန်ထိ
ထင်စည်မှာ တစ်စုံတစ်ခု လိုအပ်တိုင်း တတ်နိုင်သမျှ ကူညီပေး
တတ်သူမို့ သူ့အလေးထားရမည့် စာရင်းထဲမှာ ပါဝင်သည်။
အကြောင့် အန်ကယ်လ်လင်း ဖိတ်သောပွဲကို သူမလာဘဲနေလို့
မဖြစ်ပါ။ အန်ကယ်လ်က အကြောင်းအမျိုးမျိုးဖြင့် မကြာခဏ

ညောင်ပွဲကျင်းပလေ့ရှိသူမို့ ထင်စည်လည်း ပွဲတိုင်းကို တက်ကြွ
အောင် တက်ရသည်။ ခုလည်း အန်ကယ်လ် စုပါမတ်တ် တစ်
အောင်အောင်မြင်မြင် ဖွင့်လှစ်နိုင်ခြင်း အထိမ်းအမှတ်ဟု ဆို
သည်။

“ဟဲ့လို... မောင်ထင်စည်”

“ကွန်ဂရက်ကျူလီတ်ရှင်း အန်ကယ်လ်...”

ထင်စည်က အန်ကယ်လ်နှင့် လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်
လိုက်ချိန်မှာ အန်ကယ်လ်နောက်မှာရပ်နေသော ခပ်ဖြိုးဖြိုးမျက်နှာ
တစ်ခုကို လှမ်းမြင်လိုက်ရပါသည်။

ဦးမြတ်စဦး...။

ထင်စည် အာရုံကြောတွေ ချက်ချင်း တောင့်တ
သွားသည်ဟု ထင်လိုက်ရသည်။ မြင်မြင်ချင်း ဒေါသက တဖြေ
တက်လာသည်။ ဦးမြတ်စဦးကတော့ သူ့ကို လိုလားသော အ
မျိုးဖြင့် လှမ်းကြည့်နေပါသည်။

“အန်ကယ်လ်ပွဲကို ခုလို တက်ရောက်ချီးမြှင့်တာ သိုင်းက
ပါကွာ၊ မင်းကိုမြင်တိုင်း ကိုထင်သိုက်ကိုလည်း သင်

ပါတယ်၊ မင်းလုပ်ငန်းတွေတော့ အိုကေတယ်မဟုတ်လား၊
မင်းက အဖေတူသားပဲ၊ အဖေအရည်အချင်းတော့ မိမှာပါ၊
လိုအပ်တာရှိလည်း ပြောနော်၊ အန်ကယ်လ် တတ်နိုင်
သလောက် ကူညီမယ်၊ မင်း ဒီလို ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့
အဖေလုပ်ငန်းကို ဝင်ထမ်းနိုင်တာ အန်ကယ်လ် တကယ်
ချီးကျူးတယ်၊ ဒေါ်ထားကလျာ တစ်ယောက်ရော နေ
ကောင်းရဲ့လား”

“ကောင်းပါတယ် အန်ကယ်လ်... ကျွန်တော့်အလုပ်ကိစ္စ
တွေလည်း အောင်အောင်မြင်မြင်ကြီး မဟုတ်တောင် ပုံမှန်
တော့ အစွမ်းမရှိ လည်ပတ်နေနိုင်ပါပြီ”

“အေး... ဝမ်းသာတယ်ကွာ၊ ဪ... မိတ်ဆက်ပေးရဦး
မယ်၊ ဒါ အန်ကယ်လ် မိတ်ဆွေ ကိုမြတ်စဦးလေ၊ တော်ဝင်
ဆောက်လုပ်ရေးက၊ ကိုမြတ်စ ခါ မင်းထင်စည်တဲ့၊
ကျွန်တော့် တူလို သားလို ခင်မင်တဲ့သူပဲ...”

“ကိုလင်းဆွေ ကွန်ဂရက်ကျူလီတ်ရှင်း”

“ဟော... ကိုအောင်စင်ကြီးပါလား၊ ဘယ်တုန်းက ပြန်
ရောက်လဲ...”

လာနှုတ်ဆက်သူတွေ ရောက်လာတာမို့ အန်ကယ်လ်
လင်းက ထင်စည်တို့အနားက ထွက်သွားသည်။ ဦးမြတ်စံဦးက
ထင်စည်ကို ကြည့်ကာ နှစ်နှစ်မြိုက်မြိုက်ပြုလုပ်တာမို့ ထင်စည်
က ခါးခါးသီးသီး လှည့်ထွက်လာခဲ့ပါသည်။

“ကောင်လေး...”

ဦးမြတ်စံဦးရဲ့ လှမ်းခေါ်သံကြောင့် သူ ဝိုခါးသည်
လာသည်။ အဲဒီလူကြီးဟာ ထင်စည် ငယ်ငယ်လေးကတည်းက
ထင်စည်ကိုမြင်တိုင်း ‘ကောင်လေး’ ဟု ခေါ်လေ့ရှိသည်။ ခုလည်း
ခေါ်ဆဲပင်...။

ထင်စည်ကအကြိတ်လျှိုက် ထိုလူကြီးနှင့် ဝေးနိုင်
သမျှ ဝေးအောင် လျှောက်လာကာ ခြံထောင့် မှောင်ရိပ်သမီးခေါ်
သော စားပွဲမှာ တစ်ယောက်တည်း ဝင်ထိုင်ရင်း စားပွဲကို တစ်ချက်
ထုလိုက်မိသည်။ ဒေါသထွက်လှပေမယ့် အန်ကယ်လ် လင်းရဲ့ပွဲမှာ
ရပ်ပျက်အောင် သူ ဘာမှမဖန်တီးချင်ပါ။

ထင်စည် တပည့်တွေကတော့ ခပ်ဝေးဝေး စားပွဲမှာ
အလိုက်သတိ ထိုင်ကျန်နေခဲ့သည်။ သူကတော့ တစ်ယောက်တည်း
ထိုင်ရင်း ဒေါသတန့်နဲ့ထွက်နေသည်။

ဒီလူကြီးနဲ့ မဆုံချင်ပါ။

ဆုံတိုင်း နူးနူးညံ့ညံ့ကြည့်တတ်တဲ့ အကြည့်တွေကို
မုန်းသည်။ လိုက်လိုက်ခေါ်တတ်တာကို မုန်းသည်။ ပြုံးပြတတ်တဲ့
အပြုံးကိုမုန်းသည်။ ခါးခါးသီးသီး မုန်းလှပါသည်။ ဒီလူကြီးရဲ့
အပြုအမူတွေဟာ သူ့ကို တမင်လှောင်ပြောင်နေသလားဟု တွေးမိ
ရင် ပိုပြီး ဒေါသဖြစ်မိတတ်သည်။

ငွေလနဲ့အတူ ဆေးခန်းသွားမည့်နေ့က မာမီနှင့်အတူ
တွဲတွဲလိုက်ရသော မြင်ကွင်းကလည်း ခုထိ သူ့ကို ဒေါသသင့်
နေစေတုန်းပင်။

အဲဒီနေ့က အိမ်ပြန်ရောက်တော့ မာမီက ဒေါသဖြင့်
ဘဆတ်ဆတ်တုန်ရီနေကာ...

“ထင်စည်... မင်း တော်တော်မိုက်ရိုင်းပါလားဟင်၊ မင်း
ဒီလိုလုပ်တာ ငါတို့နှစ်ယောက်ရဲ့သိက္ခာကို ဖော်ကားလိုက်
တာနဲ့ အတူတူပဲ”

“ကျွန်တော်က ဒက်ဒီကိုယ်စား မာမီကို ကာကွယ်စောင့်
ရှောက်ပေးတာပါ။ မာမီကို အဲဒီလူကြီးနဲ့ ဘယ်တော့မှ
တွဲမမြင်ချင်ဘူး”

“ငါတို့ မိတ်ဆွေချင်း ရိုးရိုးသားသား ဆုံတာ ဘာဖြစ်လဲ
ဒီမှာ မင်းကို မာမီ သတိပေးလိုက်မယ်၊ မင်း ကိုမြတ်စံဦး
ကို ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေး ဆက်ဆံပါ ...”

“မာမီပြောတာနဲ့ ဆန့်ကျင်ဘက်ပဲ ဆက်ဆံပါရစေ”

“ထင်စည် ... မင်း ...”

မာမီကဒေါသတကြီးဖြင့် အနားက ပစ္စည်းတွေကို
ဆွဲယူကာ ထင်စည်ကို လှမ်းပစ်ပေါက်ခဲ့သည်။ သူကလည်း
ထိချင်ရာထိ မရှောင်ဘဲ မာမီရှေ့မှာ အကြိတ်လှည့်ထွက်လာ
ရသည်။

အဲဒီလူကြီးနှင့် ပတ်သက်လာတိုင်း မာမီနှင့် ပဋိပက္ခ
ဖြစ်ရသည့်အဖြစ်ကိုလည်း ထင်စည် တကယ် ခါးသီးလှပါသည်။

ထင်စည်သည် မောင်ရိပ်မှာထိုင်ကာ ကိုယ့်ဒေါသ
ကိုယ်ထိန်းနေဆဲမှာ သူ့မြင်ကွင်းထဲသို့ လူတစ်ယောက် ဝင်ရောက်
လာပါသည်။

ဒီလူ့ကို သူ ကောင်းကောင်းမှတ်သားပဲ။

ငွေလကို ကားတိုက်မိသောနေ့က ငွေလကို ဆေး

ဒို့ပေးခဲ့သူ၊ လိုတာထက်ပိုပြီး ဝင်ရောက်စွက်ဖက်ခဲ့သူ၊ ဘယ်ဘဝ
အရက်ကြောင့်မှန်းမသိ မြင်မြင်ချင်း ကြည့်မရဖြစ်ခဲ့သူ ...။

ထင်စည်က မောင်ရိပ်ထဲမှာမို့ ထိုသူက ထင်စည်ကို
မြင်ဘဲ ခြိမ်းအနံ့ ခုတ်ကြည့်ကာ တစ်စုံတစ်ယောက်ကို ရှာနေ
သည်။ ကြည့်ရတာ တစ်ယောက်ယောက်ကို ကြိုဖို့လာသလိုပင်။
အဝတ်အစားကလည်း သာမန် ထသွား ထလာပုံစံမျိုး၊ ဂျင်း
ဆောင်းဘီဗွဲ့နှင့် တီရှပ်ကို ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ဝတ်ထားသည်။ ဒီပွဲကို
လာသည့် စည်သည်တော့ ဟုတ်ပုံမရပါ။

ထင်စည်က လိုက်ကြည့်နေမိဆဲမှာ ထိုသူ့အကြည့်
တွေက တစ်နေရာမှာ ရပ်တန့်သွားသည်။ ပြီးတော့ မျက်နှာထားက
ပြီးရှင်သွားသည်။

“ဖေဖေ ... ပြန်တော့မလား၊ သား လာကြိုတာ နောက်မကျ
ပါဘူးနော်”

ထို စကားသံ ဦးတည်ရာ၊ ထိုအကြည့်ရဲ့ ဦးတည်ရာ
သို့ ထင်စည်အကြည့်တွေက အမှတ်တမဲ့ လိုက်ပါသွားသည်။

ဖေဖေ ... တဲ့။

၁၁၈ ပုညခင်

အဲဒီလူရဲ့ ဖေဖေဆိုတာဟာ ဦးမြတ်စံဦးတဲ့လား
ထင်စည်သည် သားအဖနှစ်ယောက် အတူထွက်
သွားသော မြင်ကွင်းကို လှမ်းကြည့်ရင်း ရုတ်တရက် စိတ်လှုပ်ရှား
လာပါသည်။

ထင်စည်က အေးစက်စက်ပြုံးလိုက်ရင်း ကုတ်အင်္ကျီ
ကြားမှ ဖုန်းကို ထုတ်ယူကာ ငွေလဆီ ဖုန်းလှမ်းခေါ်လိုက်ပါသည်။

“ငွေလ ... ကိုယ်တို့ မနက်ဖြန်မနက် တွေ့ကြ
အောင်”

ငွေလသည် ကိုရဲ့ ချိန်းဆိုမှုကြောင့် ပျော်ရွှင်နေခဲ့ရ
ပါသည်။

ငွေလက အချောခံချင်သူမို့ ကို ငွေလကို ချိန်းတာ
ဟာ ဟိုတစ်နေ့က ငွေလ ကားပေါ်ကဆင်းလာခဲ့ရသည့်အတွက်
ချောမလို့များလားဟု စိတ်ကူးယဉ်မိသည်။

ကိုက ချောတတ်သူတော့မဟုတ် ...။ ငွေလဘာသာ
စိတ်မကောင်းဖြစ်ရလည်း ကို မချောခင်ကပင် စိတ်ပြေနှင့်ရသည်။
ခမျှော်လင့်ရဲခဲ့ပေမယ့် မိန်းကလေးမို့ အချောခံချင်မိတာတော့ အမှန်

ပင်။ သို့သော်... မချောတတ်တာလား၊ မချောချင်လို့လား၊ မသိသော ငွေလရဲ့ 'ကို'က တဆိတ်တော့ အေးစက်စက်နိုင်လှသည်ဟု ထင်သည်။

ငွေလက ကိုနှင့်အတူ ကော်ဖီဆိုင်ရဲ့ ထောင့်နားကျကျ စားပွဲမှာ အတူထိုင်ရင်း ကို ဘာများ စ၊ပြောလာမလဲဟု မျှော်လင့်လျက် ကိုမျက်နှာကို လှမ်းကြည့်နေမိသည်။

ကိုကတော့ တစ်စုံတစ်ခုကို ခပ်နက်နက် တွေးနေသလို ပုံမျိုးနှင့် မျက်လုံးများက မှန်နံရံရဲ့ အပြင်ဘက်ကို ငေးနေရင်း ကော်ဖီတစ်ခွက်ကို တစ်မိမိမ့်သောက်နေသည်။

တော်တော်ကြာတဲ့အထိ ကိုက စကား စ၊ပြောမလာသေးတာမို့ ငွေလက ကိုရှေ့သို့ ငွေလ လက်ကလေးကို ဆန့်တန်းပြလိုက်ရင်း...

“ကို... ဒီမှာ ငွေလ လက်လေး ကောင်းသွားပြီ”

“အင်... အင်း... တော်သေးတာပေါ့၊ ဒါနဲ့ အဲဒီလူ နာမည်က ဘယ်သူ...”

“ငွေလကို ဆေးရုံလိုက်ပို့ပေးတဲ့သူကို ပြောတာလား”

“ဟုတ်တယ်လေ”

“သူ့နာမည်က မိုးသောက်ကြယ်တဲ့...”

“ဪ... ဪ... ဘာအလုပ်လုပ်လဲ...”

“ငွေလတို့ သွားသွားထိုင်တဲ့ (xxx)လမ်းထောင့်က ကော်ဖီဆိုင်က သူ့ဆိုင်လေ၊ ငွေလ ကားတိုက်မိမလို့ဖြစ်တဲ့နေ့က သူလည်း သူ့ဆိုင်ထဲက ထွက်လာတုန်း ကြိုကြိုက်သွားတာ...”

“အဲဒီလူနဲ့ ထပ်တွေ့သေးလား...”

ငွေလက စိုးရွံ့စိတ်ဖြင့် ခဏတော့ တုန်ဆိုင်းနေသည်။ ကိုကို အမှန်အတိုင်း ပြောပြရင် ကို ငွေလကိုအပြစ်တင်လား။ သို့သော်... ကိုကို မပြောဘဲ ထိန်ချန်သို့ဝှက်ထားတာ ချီးတော့ မလုပ်ချင်ပြန်ပါ။ ကိုပုံစံကလည်း သိချင်နေပုံဖြင့် စိတ်ဆင်တစား ရှိလှသည်။

ငွေလသည် အမှန်အတိုင်းပြောဖို့ပဲ ဆုံးဖြတ်ကာ...

“တစ်ခါတော့ ထပ်တွေ့သေးတယ် ကို”

ဟု ပြောလိုက်မိသည်။ ကိုက စိတ်ဝင်တစား ပုံစံ

ဖြင့် သူ့ခန္ဓာကိုယ်ကို ရှေ့သို့ကိုင်ကာ...

“ဘယ်လိုတွေ့တာလဲ၊ သူက ငွေလကို လာတွေ့တာလား”
 “သူလည်း လာမတွေ့ဘူး၊ ငွေလလည်း သွားမတွေ့ပါဘူး
 အဲဒီနေ့က ငွေလတို့ လိပ်စာတွေဘာတွေလည်း မပေး
 မပြောမိကြဘူးလေ၊ နာမည်နဲ့ ကော်ဖီဆိုင်ဖွင့်ထားတယ်
 ဆိုတာပဲ သိလိုက်တာ၊ ကိုနဲ့ စကားပြော သိပ်အဆင်မပြေ
 တာနဲ့ သူ ခပ်မြန်မြန် နှုတ်ဆက်ပြီးပြန်သွားတာ”

“အိုကေ... ဟုတ်ပါပြီ၊ အဲဒီအထိ သိတယ်လေ၊ ငွေလက
 ကွာ စကားပြောရင် အမြဲ ဝေနေတာနဲ့ လိုရင်းကို တော်
 တော်နဲ့ မရှောက်ဘူး၊ တစ်ခါတစ်ခါ ကိုယ် တကယ်
 စိတ်မရှည်ဘူး”

“ကိုကလည်း ဘာတွေစိတ်စောနေမှန်းမသိဘူး၊ ငွေလ
 ဒီလိုပဲပြောတာ ကို သိသားပဲ၊ စိတ်ရှည်ရှည်ထားပြီး နာ
 ထောင်ပါဦး”

“ကဲ... ဟုတ်ပြီ၊ ကိုယ် နားထောင်နေတယ်၊ ရှင်းအောင်
 ပြော...”

“ငွေလကို ကို ဆေးခန်းလိုက်ပို့ပေးမယ်လို့ ပြောတဲ့နေ့
 မှတ်မိလား”

“မှတ်မိတယ်”

“အဲဒီနေ့က ကိုဆီလာရင်း တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် သူနဲ့ပြန်
 ဆုံရတယ်၊ သူကလည်း ကိုရုံးခန်းဖွင့်ထားတဲ့ အဆောက်
 အဦထဲမှာ ကော်ဖီဆိုင်ဖွင့်မလို့ နေရာလာကြည့်တာတဲ့...”

“အဲဒီတော့...”

“အဲဒီတော့ ငွေလနဲ့ ဆုံရတာပေါ့၊ ကိုနဲ့ ငွေလ ဆေးခန်း
 သွားရင်း လမ်းမှာ ကိုက ငွေလကိုဆင်းခိုင်းတဲ့နေရာက
 လည်း သူ့ဆိုင်နဲ့သိပ်မဝေးတော့ ငွေလ သူ့ဆိုင်ဝင်မုန့်စား
 ရင်း သူနဲ့ထပ်တွေ့ပြန်တာပေါ့”

ငွေလက ရွှေတောင်ခေါက်ဆွဲကိစ္စကိုတော့ ထည့်
 မပြောဘဲ ထားလိုက်ပါသည်။ ဒါ ထည့်မပြောတာဟာ အပြစ်ရှိတဲ့
 ဆီနီချန်မူမဟုတ်ဟု ငွေလထင်လို့ပင်။

“ပြီးတော့ ဘာဆက်ဖြစ်သေးလဲ”

“ဒီလက်ကို ပတ်တီးဖြည့်ဖို့ သူပဲ ဆေးခန်းလိုက်ပို့ပေး
 တယ်”

“ဟုတ်လား...”

“ခု ပုန်းဆက်ချင် ဆက်လိုက်လေ၊ မနက်ဖြန်ဆိုရင်တော့ ကိုယ်လည်း အေးအေးဆေးဆေး တွေ့ဖို့ အချိန်ရပါတယ်။
 ငွေလက ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး ပုန်းလေးကို အိမ်ထဲမှ ထုတ်ကာ မိုးသောက်ကြယ်ဆီ ပုန်းခေါ်နေသည်။

ထင်စည်ကတော့ ငွေလ မျက်နှာကို စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်ရင်း အကဲခတ်နေလိုက်မိပါသည်။

ငွေလမျက်နှာပေါ်မှာ မရိုးသားသည့် အရိပ်အယောင် မျိုးကိုတော့ မတွေ့ရပါ။ ငွေလဟာ စိတ်ခံစားချက်ကို ဟန်ဆောင်ပုံပီနိုင်သူမဟုတ်။ သူနှင့်တွေ့စတုန်းကလည်း သူ့ အပေါ် စိတ်ခံစားကာ စိတ်လှုပ်ရှားနေတတ်ပုံကို သူ့ အလွယ်တကူ အကဲခတ်နိုင်ခဲ့သားပင် ...။ ပြီးတော့ ငွေလသာဟာ သူ့ကို ဘယ်တော့မှ စွန့်ခွာသွားမည့် မိန်းကလေးမဟုတ်ဟု သူက အနိုင်အမာ ယုံကြည်သည်။ ငွေလ သူ့အပေါ် ဘယ်လောက် စွဲလမ်းငြိတွယ်သလဲဆိုတာ သူသိသည်။ ငွေလရဲ့ စိတ်နှလုံးဟာ သူ့တစ်ယောက်တည်း အမှီမှာသာ ပုံထားနှင့်ပြီးသားမို့ သူကလွဲပြီး တခြား ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို အလွယ်တကူ စိတ်ယိုင်မည့် မိန်းကလေးမို့ မဟုတ်တာလည်း သေချာသည်။

သို့သော် ... တစ်ခုပဲရှိသည်။ ငွေလပုံစံက ချစ်မြတ်နိုးချင်စရာ အဆိပ်ကင်း နုနယ်လွန်းတာမို့ ငွေလနှင့် နီးစပ်ပတ်သက်မိသော ယောက်ျားတစ်ယောက်ယောက်ဟာ ငွေလ အပေါ် စိတ်မယိမ်း၊ ကရုဏာမထားဘဲ နေနိုင်ဖို့တော့ မလွယ်ကူပါ။

မိုးသောက်ကြယ်ကရော ငွေလအပေါ် ဘယ်လို အဘောထားသလဲ ...။

သူ သိချင်လှပြီ ...။

မယ့် သူ့လူအားတဲ့နေ့မို့ ဆက်ဆက်အတွေ့ခံဖို့ ဒီအားပေးနေသော စကားမျိုးတွေသာ ပြောနေသည်။ အချစ်ရူးမလေးမှန်း သိလိုသာ သည်းခံနေရပေမယ့် ရင်ထဲမှာတော့ အောင့်သက်သက်ရှိလှပါသည်။

မိုးသောက်သည် ကိုယ့်မှာလည်း လုပ်စရာကိစ္စ အထွေအထူးမရှိလှတာမို့ ငွေလရဲ့ ကမ်းလှမ်းချက်ကို လက်ခံခဲ့ ပြီး နောက်တစ်နေ့မှာ သူတို့ချိန်းဆိုသော စားသောက်ဆိုင်သို့ ရောက်လာခဲ့လေသည်။

ခုလို ဆုံကြတဲ့ပွဲမှာ ငွေလထက် ငွေလချစ်သူ မင်း ထင်စည်ကို သူ ပိုပြီးစိတ်ဝင်စားနေခဲ့သည်။

သူ့အပေါ် သဘောရိုးနဲ့ ဖိတ်တာလား၊ တစ်ခုခု ဗညာပြချင်လို့လားဆိုတာ စဉ်းစားစရာပင်။

“ဟော... ကိုမိုးသောက် လာပြီ...”

အဝင် ဘဲခါးဝဆီ လှမ်းကြည့်နေသော ငွေလက မင်းထင်စည်ကို လှည့်ကြည့်ပြီး ပြောလိုက်သည်။

ထင်စည်ကတော့ ဘဲခါးဝကို ကျောခိုင်းထိုင်နေသူ မိုးသောက်ကြယ်ကို မမြင်ရသေးပါ။ ထင်စည်က ငွေလ

ပြောင်းလဲသွားသော အခြေအနေကို မိုးသောက်က မယုံသော်လည်း ငွေလရဲ့ အားတက်သရော အသံကလေးကြောင့် မယုံချင်ယုံချင် ယုံလိုက်ရသည်။

“မနက်ဖြန်ဆိုကြရင် ဖြစ်မလား ကိုမိုးသောက်၊ မနက်ဖြန်ဆိုရင်တော့ သူလည်း အချိန်ရတယ်၊ သူက အမြဲအတတ်လို့လေ...”

ပြောပုံကိုက အကြောင်းမသိလျှင် တော်တော်အကြံကတ်စရာ ကောင်းလိမ့်မည်။ တစ်ဖက်သားကို အားလားအေး

မျက်နှာကိုသာ အကဲခတ်ကြည့်နေသည်။ ငွေလ အကြည့်တွေ
ရိုးစင်းတာတော့ သေချာသည်။ ဒါဆို မိုးသောက်ရဲ့ အကြည့်က
ရော...။

“ရောက်နေတာ ကြာပြီလား ငွေလ၊ ကျွန်တော် နည်းနည်း
နောက်ကျသွားတယ်ထင်တယ်”

“ကိုမိုးသောက် နောက်မကျပါဘူး၊ ငွေလတို့သာ နည်းနည်း
စောထွက်လာခဲ့တာ”

မိုးသောက်က ထင်စဉ်တို့ စားပွဲရှေ့မှာ ရပ်တန့်
လိုက်သည်။ ထင်စည်က မတ်တတ်ရပ်ကာ မိုးသောက်ထံ လက်
ကမ်းပေးရင်း...

“ဒီတစ်ခါတော့ တကယ့်ကို စိတ်ရင်းနဲ့ နွေးနွေးထွေးထွေး
နှုတ်ဆက်ပါတယ်ဗျာ၊ ဟိုနေ့က ကျွန်တော် ရိုင်းသွားတာ
ဆောရီးပါ၊ အဲဒီနေ့က ကျွန်တော့်မှာလည်း စိတ်ရှုပ်စရာ
လေးတွေ ရှိနေလို့ပါ”

ထင်စည်က ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေး နှုတ်ဆက်လိုက်
သည်။ ထင်စည် ပုံစံက ဟိုတစ်နေ့က စတိုင်လ်နှင့် တခြားစိဖြစ်နေ
သည်။

“ကျွန်တော် ငွေလကို ဂရုမစိုက်သလိုဖြစ်သွားတဲ့ ကိစ္စတွေ
က ခင်ဗျားတို့လို ဘေးလူတွေအမြင်မှာတောင် တော်တော်
ဆိုးနေမယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် သိပါတယ်၊ ငွေလကို မချစ်
လို့တော့ မဟုတ်ပေမယ့် ကျွန်တော်လည်း တစ်ခါတစ်ခါ
အလုပ်များရင် ငွေလကို မေ့မေ့သွားမိတယ်၊ အဲ့ဒါ
ကျွန်တော့်ရဲ့ မကောင်းတဲ့အကျင့်ပဲ ...။

“ငွေလကလည်း အပေါင်းအသင်း သိပ်မရှိတော့
ကျွန်တော်နဲ့ပဲ သွားလာချင်တာလေ၊ ခင်ဗျားနဲ့တွေ့ရတာ
ငွေလအတွက် ကံကောင်းပါတယ်၊ မိတ်ဆွေသူငယ်ချင်း
တစ်ယောက် ရတာပေါ့၊ ကျွန်တော့် ငွေလလေးကိုလည်း
စောင့်ရှောက်ပေးပါဗျာ၊ ခင်ဗျားကို ယုံယုံကြည်ကြည် အပ်
ပါတယ်၊ ဟိုနေ့ကလည်း ခင်ဗျား စောင့်ရှောက်ကူညီခဲ့လို့
သာ အဆင်ပြေသွားတာ၊ တကယ့်ကို ကျေးဇူးပါပဲဗျာ”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ မျက်စိရှေ့မှာ ဒုက္ခရောက်နေတာတွေ့လို့
ကူညီလိုက်ရုံပါပဲ”

“တချို့က မျက်စိရှေ့မှာ ဒုက္ခရောက်နေတာတွေ့လည်း

ကျညီချင်မှ ကျညီတယ်လေ၊ ဘယ်လိုပဲ ဖြစ်ဖြစ်ဗျာ ကျေးဇူးတင်မိတာတော့ အမှန်ပါ။ ကဲ ... စကားကောင်းနေတာနဲ့ စားစရာမှာဖို့တောင် မေ့နေတယ်၊ ကိုမိုးသောက် ကြိုက်တာမှာပါ”

ထင်စည်က မိုးသောက်ဘက်သို့ မိန်းမကို လှမ်းလှိုက်သည်။ စားစရာမှာထားပြီးတော့ ထင်စည်က စကားဆက်ပြန်ပါသည်။

“ဒါနဲ့ ကိုမိုးသောက် ကော်ဖီဆိုင်ဖွင့်တာ ကြာပြီလား ကျွန်တော် သတိထားမိတာတော့ သုံးနှစ်လောက်ရှိပြီထင်တယ်၊ ငွေလနဲ့ ကျွန်တော် ထိုင်ဖြစ်တာတောင် တစ်နှစ်လောက်တော့ရှိပြီ”

“ကျွန်တော့်ဆိုင်က လေးနှစ်လောက်တော့ ရှိပြီ၊ ပထမတစ်နှစ်က သိပ်အဆင်မပြေဘူး၊ နောက်တစ်နှစ်လောက်မှ တဖြည်းဖြည်း လူသိပြီး နာမည်ရလာတာ...”

“လုပ်ငန်းဆိုတာကတော့ ဒီလိုပါပဲ၊ အစပိုင်းမှာတော့ ကြံရတာပဲ၊ ကိုမိုးသောက်က ဒီလိုဆိုင်ဖွင့်ဖို့ပဲ အားတာလား၊ တခြား မိဘ စီးပွားရေးကရော...”

“ပေမယ့် ဆောက်လုပ်ရေးလုပ်ငန်းထဲကို ဝင်ဖို့တော့ရှိတယ်၊ ဒါပေမယ့် လောလောဆယ်တော့ ကျွန်တော်က ကိုယ်ပိုင်ဆိုင်လေး ဖွင့်ပြီး အေးအေးချမ်းချမ်းပဲ နေချင်တယ်၊ မဖြစ်မနေ ပေဖေလုပ်ငန်းကို ဝင်ကူရမယ့် အခြေအနေဖြစ်လာရင်တော့လည်း တစ်မျိုးပေါ့”

“ဒါပေါ့ ... ဒါပေါ့၊ ဒါနဲ့ ... ငွေလပြောတာ ကြားမိတာတော့ ကိုမိုးသောက်က ကျွန်တော်တို့ ကွန်ဒိုမှာ ဆိုင်ခန်းသစ် ဖွင့်မလို့ဆို...”

“ဟုတ်တယ် ... ခုတော့ နေရာရွေးတုန်းပါပဲ၊ ငွေလ ဘာဖြစ်လို့လဲ... သီးသွားတာလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ... နည်းနည်းပါ”

“အအေးသောက်တာတောင် သီးရတယ်လို့ကွာ၊ ကလေးကျနေတာပဲ၊ အသက်သိပ်မရှူနဲ့၊ ခဏငြိမ်နေလိုက်...”

မိုးသောက်က ထင်စည်နဲ့ စကားပြောနေရင်းကပဲ ငွေလ အအေးသောက်ရင်း သီးသွားတာကို သတိထားမိပြီး သူမပြောလိုက်သည်။

၁၃၄ ပုညစင်

ထင်စည်ကတော့ မိုးသောက်ရဲ့ မျက်လုံးတွေကို
စေ့စေ့စိုက်ကြည့်လိုက်ရင်း တစ်စုံတစ်ရာကို ပါးနပ်စွာ သိမြင်လိုက်
သည်။

မိုးသောက် ငွေလကို ကြည့်တဲ့ အကြည့်တွေရဲ့
အဓိပ္ပာယ်ကို ထင်စည်က ယောက်ျားချင်းမို့ သိနားလည်ပါသည်။

နက်ရှိုင်းမှုတစ်ခုခု မသိမသာ စွန်းငြိစပြုနေတဲ့ မျက်
ဝန်းတွေပါပဲ။ အဲဒါ သိပ်သေချာသည်။

ထို သေချာမှုကို တပ်အပ်မြင်ချင်လို့ပဲ ထင်စည်က
မိုးသောက်ကို ဖိတ်ခေါ်ခဲ့တာဖြစ်သည်။

ခုတော့ သူ ဘာဆက်လုပ်ရမလဲဆိုတာ သိလိုက်
ပြီမို့ မိုးသောက်နဲ့ ငွေလ မမြင်အောင် သူက ခပ်ရိုရိုလေး ပြုံး
လိုက်မိပါသည်။

မိုးသောက်နှင့် တွေ့ဆုံပြီး နောက်ပိုင်းမှာတော့
ထင်စည် မျက်လုံးတွေက ကြောက်စရာကောင်းလောက်အောင်
ပြောင်းလဲသွားခဲ့လေသည်။

မိုးသောက် မျက်လုံးတွေက နွေးထွေးလှသော်လည်း
သူက ထိုနွေးထွေးမှုတွေကို အသုံးချဖို့ အေးစက်စွာ ဆုံးဖြတ်ခဲ့
သည်။ ငွေလက တန်ဆာခံဖြစ်ရသော်လည်း မတတ်နိုင်ပေ...။
သူတော့ သူ့အကြံအစည်ကို ရုပ်သိမ်းပစ်ဖို့ မစဉ်းစားချေ...။

နောက်တစ်နေ့မှာပဲ ထင်စည်က ငွေလဆီ ပုန်းလွှဲ
ဆက်လိုက်ပါသည်။

“ငွေလ ... ကိုယ်တို့ ဒီညနေ တွေ့ကြရအောင်”

“တကယ်လား ကို...”

ငွေလက အံ့သြပျော်ရွှင်စွာ မေးမိသည်။ ဒီလို နေ့စဉ်ရက်ဆက် တွေ့ဖို့ ချိန်းတာမျိုး မကြုံဖူးလို့ပင်။

“တကယ်ပေါ့ ... ကိုယ် ငွေလကို ခုတလော နည်းနည်း ပိုလွမ်းလာလို့...”

တစ်ဖက်က ငွေလမှာ ကိုအပြောကြောင့် ပခုံးလေး ကျုံ့ကာ ပြုံးစိစိလေး ဖြစ်သွားသည်။ ကို အဲဒီလို ဖွဲ့နွဲ့ပြောတာ မျိုး ငွေလ မကြားဖူးလို့ပါ။

“လွမ်းတယ်ဆိုတာ ဘယ်လိုမျိုးဆိုတာကိုရော ကိုလဲ သိလို့လား”

ငွေလက ထပ်ကြားချင်သေးတာမို့ ပြန်မေးလိုက်ပြီး ကို မကြားအောင် ကျိတ်ရယ်ရင်း ‘ငါကွ’ ဟု ကျိတ်ကြိုးဝါးလိုက် သည်။

ကို ဖွဲ့နွဲ့လာလို့သာ ငွေလ ခရာရဲတာပါ။

“လွမ်းတယ်ဆိုတာ ပုံမှန်ထက်ပိုပြီး ပြင်းပြင်းပြပြ သတိ တာကို ပြောတာမဟုတ်လား”

“ကို အဓိပ္ပာယ်ဖွင့်ဆိုတာ တော်လိုက်တာ၊ ငွေလတော့ ကိုကို နေ့တိုင်းလွမ်းတာပါပဲ၊ ကိုအလုပ်များမှန်းသိလို့သာ ငွေလ လွမ်းပေမယ့် ကျိတ်မှိတ်နေရတာ”

“ငွေလ လွမ်းမှန်းသိလို့ ကိုယ်လည်း မအားတဲ့ကြားက တွေ့မယ်ပြောတာပေါ့၊ ကိုယ်ကိုယ်တိုင် လွမ်းနေမိတာ လည်း ပါတာပေါ့”

“ငွေလအပေါ် နားလည်ပေးလို့ ကျေးဇူးပဲနော်၊ ဒီညနေ ငွေလတို့ ဘယ်မှာတွေ့ကြမှာလဲ”

“မိုးသောက်ဆိုင်မှာပဲ ဆုံကြမယ်လေ ... ငွေလက ချိန်းတဲ့ အချိန်ထက် စောစောရောက်တတ်တော့ ကိုယ့်ကိုစောင့်ရင်း မိုးသောက်နဲ့ စကားစမြည် ပြောနေလို့ ရတာပေါ့”

“အင်း ... ကောင်းသားပဲ၊ သူက စကားပြောရင် တစ်ခါ တစ်ခါ ဘုဂလန့်ကျသလိုနဲ့ နည်းနည်းရယ်ရတယ်၊ သူနဲ့ တွေ့ရင် အပျင်းတော့ပြေတယ်”

“အိုကေ ... ဒါဆို ညနေ ၆ နာရီခွဲလောက် တွေ့ကြမယ် လေ”

၁၃၈ ဂျွန်

“ဟုတ်ကဲ့ ကို...”

ငွေလ မျက်လုံးလေး မှေးမှိတ်သွားသည်အထိ ပြီးရယ်ရင်း ဖုန်းချလိုက်ပါသည်။ ပြီးတော့ လက်သီးနှစ်ဖက်ဆုပ်ကာ တောက်ဆင်ထိုးသလို လုပ်လိုက်ရင်း အိပ်ရာပေါ် ပစ်လှဲချကာ ခေါင်းအုံးပေါ် မျက်နှာမှောက်ချ ရယ်မောနေမိသည်။

ကို... ငွေလကို ခုတလော ပိုချစ် ပိုသိတတ်၊ ဖိုဂရုစိုက်ကာသည်ဟု ငွေလ ခံစားရသည်။ ပြီးတော့ အရင်လို သိတ်စိတ်မတိုတော့ဘဲ သဘောကောင်းလာသည်ဟုလည်း ထင်သည်။ ငွေလ မိတ်ဆွေ ကိုမိုးသောက်ကို အရေးတယူ ဆက်ဆံတာကလည်း ငွေလကို အရေးထားလိုသာဟု တွေးကာ ငွေလက ကိုကို ကျေးဇူးတင်မိပါသည်။

ငွေလသည် ကိုရဲ့ ဂရုစိုက်မှုတွေအတွက် ပျော်ရွှင်ကြည်နူးရင်း အိပ်ရာထက်မှ ထကာ ညနေဝတ်သွားရမည့် အဝတ်အစားတွေကို စိမ်ပြေနေပြေ ရွေးချယ်နေလိုက်လေသည်။

ဂျွန် စာအုပ်တိုက်

၆ နာရီတော့ ခွဲပါပြီ။

သို့သော် ... ကိုကတော့ ရောက်မလာသေး။

ထုံးစံအတိုင်း နောက်ကျပြီးမှ ရောက်လာမှာပဲဟု

ငွေလ တွေးကာ မိုးသောက်ရဲ့ ဆိုင်လေးထဲသို့ ဝှေ့ဝှေ့ကြည့်လိုက် မိနစ်မှာ မိုးသောက် လှမ်းကြည့်နေတာနှင့် ဆုံရသည်။

ငွေလက ပြုံးပြမိတော့ မိုးသောက်က ပြန်ပြီးပြကာ ငွေလဆီ လျှောက်လာပါသည်။

“ချိန်းထားတာလား ...”

ဂျွန် စာအုပ်တိုက်

“ဟုတ်...”

“ဘယ်နှနာရီ ချိန်းထားလဲ”

“၆ နာရီခွဲ...”

“၆ နာရီတော့ ခွဲနေပြီနော်...”

“လာတော့မှာပါ။ သူ့အလုပ်ကိစ္စတွေက ဘယ်လိုမှ အချိန် ကွက်တိတွက်မရတော့ ကွက်တိတော့ မရောက်တတ်ဘူး ကိုမိုးသောက်ရဲ့၊ ဒါနဲ့ ကိုမိုးသောက်က ဆိုင်အမြဲထိုင်တတ် တာလား”

“အခုနောက်ပိုင်းတော့ အမြဲနီးပါး ထိုင်ဖြစ်ပါတယ်။ တစ်ခဲ တလေ ဖေဖေကိုကူဖို့ ကိစ္စလေးတွေပေါ်လာရင်တော့ ထွက် ထွက်သွားရတာပေါ့။ ဆိုင်မှာ မျက်နှာလွှဲလို့ရတဲ့ ဝန်ထမ်း လည်း ရှိတော့ အဆင်ပြေတယ်”

မိုးသောက်က ငွေလရဲ့မှာ ဝင်ထိုင်စကားပြောမ လိုက်တာမို့ အချိန်ကုန်လို့ကုန်မှန်းပင် မသိလိုက်။ သတိရလို့ နာရီကြည့်မိတော့ ၇ နာရီကျော်နေပြီ။

မိုးသောက် မျက်နှာက နည်းနည်း မကြည်မလင်ဖြစ် လာကာ...

“ထုံးစံကြီးအတိုင်း နောက်ကျပြန်တာပဲ။ ခင်ဗျားလူကလည်း ဗျာ...။ ခင်ဗျားမို့လို့ စောင့်ရတာ မပျင်းတယ်။ ကဲ... တော်ပါပြီ မပြောတော့ပါဘူး”

“လာတော့မှာပါ။ ကိုမိုးသောက်ရှိနေမှန်းလည်း သိလို့ စိတ် ချနေတာ နေမှာပါ”

“အဲ့ဒီကိစ္စလည်း ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ တစ်မျိုးကြီးပဲ ခံစား ရတယ်ဗျာ။ ခင်ဗျားလူကြည့်ရတာ အပြောင်းအလဲ သိပ်မြန် သလိုပဲ။ ကျွန်တော် ဝေဖန်တာများသွားရင်တော့ ဆောရီး”

“ကိုက တစ်ခါတစ်ခါ အလုပ်ရှုပ်ရင် စိတ်တိုတတ်ပေမယ့် စိတ်ရင်းတော့ကောင်းရှာပါတယ် ကိုမိုးသောက်ရဲ့၊ ပြီးတော့ သူ ခုတလော ငွေလကို အရင်ကထက်ပိုပြီး ဂရုစိုက်ပါ တယ်။ ငွေလကို ကူညီခဲ့တဲ့ ကိုမိုးသောက်ကိုလည်း သူ တကယ်ကျေးဇူးတင်ရှာတာပါ။ ဟော... ကိုဆီက ဖုန်း၊ ခဏလေးနော် ကိုမိုးသောက်...”

ဖုန်းမြည်လာတာမို့ ငွေလက ဖုန်းဖွင့်နားထောင်စဉ် မိုးသောက်က ကောင်တာဘက် ထထွက်သွားပါသည်။

“ဟဲလို ... ကို”

“ငွေလ ... စောင့်နေရတာ ကြာပြီထင်တယ်၊ ကိုယ်မမှပေးမယ့် ဆော့ရီးလို့ပဲ တောင်းပန်ရတော့မယ်ထင်တယ်”

“ရပါတယ် ကိုရဲ့၊ ကိုအခုလာနေပြီလား”

“ကိုယ် လာလို့မရတော့ဘူး ငွေလ၊ ဒီမှာ နိုင်ငံခြားက ဧည့်သည်တွေ ရုတ်တရက်ရောက်လာလို့ သူတို့ကို ဧည့်ခံနေရတယ်”

“ဒါဆို ကို မလာဖြစ်တော့ဘူးပေါ့နော်...”

ငွေလက လေသံမျောတော့ကလေးနှင့် မေးလိုက်

မိပါသည်။

“ဒီမှာက အရမ်းအရေးကြီးနေလို့ လာလို့ မဖြစ်တော့လို့ပဲ ကွာ၊ ငွေလ စောင့်ရတာ ငြီးငွေ့နေခဲ့မှာပဲ၊ ကိုမိုးသောက်ကော ရှိလား”

“ရှိတယ်၊ သူနဲ့စကားပြောနေတာ ...”

“ဪ ... တော်သေးတာပေါ့၊ ငွေလ ပြန်ရမှာလည်း တစ်ယောက်တည်း မိုးချုပ်နေပြီ၊ ညဘက်ကြီး တစ်ယောက်

တည်း တက္ကဆိဌားပြန်ခိုင်းရမှာတော့ စိတ်မချဘူး၊ ဒီလို လုပ်ပါလား၊ ကိုမိုးသောက်ကို အကူအညီတောင်းပြီး လိုက်ပို့ခိုင်းလို့ ဖြစ်မလား”

“ဘယ်ကောင်းပါ့မလဲ၊ သူလည်း သူ့အလုပ်နဲ့သူ”

“မိတ်ဆွေအချင်းချင်းပဲကွာ၊ ငွေလပြောရင် သူလိုက်ပို့ပေးမှာပါ၊ ငွေလ မပြောချင်ရင် ကိုယ် ပြောပေးရမလား”

“ရပါတယ် ...”

“ကိုမိုးသောက်ကို ငွေလ ဖုန်းခဏပေးလိုက်ကွာ၊ ကိုယ် ပြောလိုက်မယ်”

“နေပါစေ ...၊ ငွေလ ဘာသာ ပြန်လို့ဖြစ်ပါတယ်”

“ငွေလ တစ်ယောက်တည်း ပြန်ရင် ကိုယ် စိတ်မချဘူး၊ မိုးသောက်ကိုပြောရင် သူ ငွေလကို လိုက်ပို့ပေးမှာသေချာတယ် ကိုယ် လောင်းရဲတယ်၊ ကိုယ်စိတ်အေးရအောင် ကိုမိုးသောက်နဲ့ ပြန်ပါ့မယ်လို့ ကတိပေးကွာ...”

ငွေလ သက်ပြင်းလေးချလိုက်မိရင်း ...

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ကို၊ ငွေလ ကိုမိုးသောက်နဲ့ပဲ ပြန်လို့တပါ

မယ်၊ ကို လုပ်စရာရှိတာသာ ဖြောင့်ဖြောင့်လုပ်ပါ။ ငွေလ အတွက် စိတ်မပူပါနဲ့။”

ဟု ပြောပြီး ဖုန်းချလိုက်ပါသည်။ ငွေလ နောက်မှ လှည့်ကြည့်မိတော့ မိုးသောက်က ငွေလကို စူးစိုက်ရပ်တန့်ကြည့်နေတာ တွေ့လိုက်ရတာမို့ အားနာသွားမိသည်။ သူက ငွေလတွေ လာရပ်လိုက်ရင်း ...

“ဘာဖြစ်လို့ စိတ်မပူဖို့ချည်းပဲ စွတ်ပြောနေတာလဲ၊ သူ့ပုချင်မှလည်း ပူမှာပေါ့၊ မပူတဲ့သူကို မပူနဲ့လို့ သွားပြောရင် အလကား လေကုန်ရုံပဲ အဖတ်တင်တယ်၊ အကျွန်တော်နဲ့ပြန်မှာမဟုတ်လား၊ လာ... ထတော့... သွားမယ်”

“နေ ... နေပေါ့စေ ကိုမိုးသောက်ရဲ့၊ ငွေလက ကို စိတ်မအောင် ကိုမိုးသောက်နဲ့ ပြန်ပါမယ်လို့ ပြောလိုက်တာပဲ။ “စိတ်မပူအောင်” ပြောထားပြီးရင် စိတ်ပူစရာ မဖြစ်အောင် လုပ်ရမှာပေါ့၊ ကျွန်တော်နဲ့ တကယ်ပြန်လိုက်ရင် ခင်ဗျားလူ စိတ်ပူစေမယ့် ကိစ္စမျိုးမရှိနိုင်သလို ကျွန်တော်လည်း စိတ်မပူရတော့ဘူးပေါ့”

“ကိုမိုးသောက်ပါ ငွေလကို စိတ်ပူနေတာလား။”

“ပူတာပေါ့ ... ညဘက်ကြီး ကိုယ့်မျက်စိရှေ့မှောက်ကနေ မိန်းကလေးတစ်ယောက်တည်း ပြန်သွားမှာကို ကျွန်တော် ဘယ်လိုစိတ်ချနိုင်မလဲ၊ ပြီးတော့ ခင်ဗျားပုံစံက မလည်မဝယ် ချာတိတ်မသဖွယ်လေး...”

“အဟင်း... ဟင်း... ရှင်စကားပြောရင် သိပ်ရယ်ရတာပဲ၊ ကြံကြံဖန်ဖန် ရှာရှာဖွေဖွေ ပြောတတ်တယ်”

မိုးသောက်ကိုကြည့်ရင်း ရယ်မောမိတာမို့ စောစောက စိတ်ညစ်မိတာကိုတောင် ငွေလ မေ့သွားမိပါသည်။ ငွေလ ချက်စိထဲမှာ မိုးသောက်ကြယ်ဟာ ခင်မင်ချင်စရာ၊ ရယ်ချင်စရာ ဖွင့်လင်းတတ်သည့် သူငယ်ချင်းလေးနှင့် တူသည်။ ငွေလစိတ်ထဲမှာ သူနှင့်ဆိုရင် ရင်းနှီးသလို ခံစားရပါသည်။

ငွေလတို့ သူ့ကားပေါ်တက်ပြီး ကားစက်နှိုးလိုက် ချိန်မှာ ကားက ဘာကြောင့်မှန်းမသိ စက်နှိုးမလာ ...။

“ဟာ ... အရေးထဲမှ ကားကဖောက်ပြီ...”

“ကား ဘာဖြစ်လို့လဲဟင် ...”

“ကျွန်တော်လည်း သေသေချာချာမသိဘူး၊ ဝပ်ရှော့ ဖုန်ဆက်ခေါ်ပြင်ပြီးမှဆို ငွေလ အပြန် အရမ်းနောက်ကျနေမယ်၊ ကားငှားပြီးတော့ လိုက်ပို့ပေးမယ်၊ ဖြစ်တယ်မဟုတ်လား ငွေလ”

“ငွေလက ဖြစ်ပါတယ်၊ ကိုမိုးသောက်သာ တက္ကသိုလ်ကြီးအသွားအပြန်လုပ်နေရမှာဆိုတော့...”

“တက္ကသိုလ်ကြီးနဲ့ အသွားအပြန်လုပ်တာပဲဗျာ ထောင်လာကြီးနဲ့ အသွားအပြန်လုပ်နေတာမှ မဟုတ်တာ အခက်အခဲမှ မရှိပါဘူး၊ လာ... သွားကြမယ်၊ ကားငှားပို့အဆင်ပြေတဲ့ လမ်းမထိပ်ထိ လမ်းလျှောက်သွားကြစေပေါ့”

ငွေလတို့ စကားတပြောပြောနှင့် လမ်းမကျယ်ဘဲသို့ အတူလျှောက်ထွက်လာခဲ့ကြပါသည်။ ကိုမိုးသောက် ပုံစံဆံပင်မတိုမရှည်လေးတွေ ဖွာလွင့်နေကာ ဘောင်းဘီအဖြူရောင် ပွပွလွင့်လွင့်လေးနှင့်... အပြာပွင့်နုတ်လေးတွေပါသည့် အော်လီဇာရှပ်လက်တိုလေး ဝတ်ထားတာမို့ ပေါ့ပေါ့ပါးပါးနှင့် လူငယ်ဆန်

ပါသည်။ ငွေလကတော့ ဒီနေ့အဖို့ ကိုရှေ့မှာ ရှိုးထုတ်ဖို့ ကြံရွယ်ကာ အပြာပေါ်မှာ အဖြူပွင့်လေး ခပ်ကျဲကျဲဖြန့်ထားသော စကတ်နှင့် အဖြူရောင်ချည်သားအင်္ကျီ ပွပွလေးကို အဝတ်တွေအများကြီးကြားက အခါခါရွေးချယ်ပြီး ဝတ်ဆင်လာခဲ့ပါသည်။ ငွေလဆံပင်ဖြောင့်လေးတွေကိုတော့ နဖူးပြောင်ကလေးဖြစ်အောင် အပြာရောင် ဘီးကုတ်ကလေးနှင့် ပင့်တင်ထားသည်။

လမ်းလျှောက်နေရင်း ကိုမိုးသောက်က ငွေလကို လှည့်ကြည့်ကာ...

“ကြည့်စမ်း... ခုမှ သေချာကြည့်မိတယ်၊ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ပုံစံက သင်္ကြန်မှာ တူးပို့သိချင်း ထွက်ဆိုမယ့် ပုံမျိုးပဲ၊ ဟုတ်ပါ... တကယ် သင်္ကြန်စတိုင်လ်အစစ်ပဲ”

ဟု ပြောလိုက်တာမို့ ငွေလက ရယ်မောမိသည်။

“ငွေလ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်ပုံစံက နည်းနည်း သူငယ်ချင်း ဆန်တယ်နော်”

“သူငယ်ချင်းဖြင့် သူငယ်ချင်းပေါ့၊ သူငယ်ချင်းဆန်ရတယ်လို့ပဲ...”

၁၄၈ ပုညဝင်

“သုငယ်ချင်းတွေနဲ့ တူတယ်လို့ပြောတာလေး၊ စကားလုံးကွဲပေမယ့် သဘောတရားချင်းတော့ အတူတူပါပဲ”

“ငွေလလည်း ကိုမိုးသောက်နဲ့တွေ့ရင် ခင်စရာကောင်းတာ သုငယ်ချင်းတစ်ယောက်နဲ့ တွေ့သလို ခံစားရတယ်”

“သုငယ်ချင်းဆိုလည်း သုငယ်ချင်းလိုပဲ ခေါ်ဖို့ကောင်းတာပေါ့”

“ဘယ်လိုခေါ်ရမှာလဲ ...”

“ကိုတွေ ဘာဝေတွေ ထည့်မခေါ်ကြေး၊ မိုးသောက်ပဲခေါ်ရပြီ”

“ရင်သီးသလိုများ ဖြစ်နေမလားလို့...”

“ကာယကံရှင်က ကြည်ဖြူရင် မရင်သီးပါဘူး...”

“ဒါဆို ခေါ်မယ်လေ၊ ခေါ်ကြည့်ပြီနော်၊ မိုးသောက်... မိုးသောက်... မိုးသောက်ကြယ်...”

“ခင်ဗျာ... ခင်ဗျာ... ပြောပါဗျာ”

“အဟင်း...ဟင်...ကိုမိုးသောက်က တကယ်ရယ်ရတယ်”

ငွေလတို့ နှစ်ယောက် စကားပြောရင်း ရယ်မောနေ

တက္ကဆိတားမည့်နေရာလေးမှာ ရပ်မိကြသည်။

ပုညဝင် စာအုပ်တိုက်

အချစ်(သို့မဟုတ်)ဝက်ပါ ၁၄၉

ငွေလတို့ ကားအလာကို ရပ်စောင့်နေဆဲမှာ တောင်းတစ်တောင်း ခေါင်းပေါ်မှာရွက်ထားသော ပန်းသည် အဒေါ်ကြီးက ငွေလတို့ရှေ့ လာရပ်ကာ ...

“ကလေးတို့ အဒေါ်ကို ကူညီပါကွယ်၊ အပမ်းမကြီးရင် ဒီလက်ကျန်ပန်းလေးတွေ ဝယ်သွားပါလားကွယ်၊ အဒေါ်က မင်္ဂလာဒုံထိပြန်ရမှာမို့လို့ အိမ်အပြန် မိုးချုပ်နေလို့ပါ”

“အိုကေလေ... ဝယ်ဆိုလည်း ဝယ်ရတာပေါ့ဗျာ၊ ဟင် ...

အဒေါ် ပန်းက အကျန်သာဆိုတယ် များလှချည်လား”

“ရောင်းမကောင်းလို့ပါကွယ်”

မိုးသောက်က အဒေါ်ကြီး တောင်းထဲက နှင်းဆီတွေကို သိမ်းကြိုးပွေ့ယူလိုက်ပြီး ...

“ငွေလ... ကျုပ်တစ်ယောက်တည်း မနိုင်ဘူးနော်၊ ရော့ ...

ငွေလလည်း တစ်ဝက်ဝယ် ...”

ဟုဆိုကာ ပန်းစည်းတွေကို တစ်ဝက်ခွဲကာ ငွေလထက်ထဲ ထည့်ပေးလိုက်ပါသည်။

ငွေလတို့ လက်ထဲမှာ ပန်းတွေ တစ်ပွေ့တစ်ပိုက်

ပုညဝင် စာအုပ်တိုက်

မနိုင်မနင်းနှင့်။ တက္ကဆီကလည်း မလာနိုင်သေးတာမို့ ပန်းတွေ
ပွေ့ကာ ရပ်တန့်နေသော ငွေလတို့နှစ်ယောက်ကို လမ်းသွား
လမ်းလာတွေက ပြုံးစေ့စေ့ကြည့်သွားကြသည်။

ခရီးသည် မပါသော တက္ကဆီတစ်စီးမှ ရောက်မလာ
သေးဘဲ ငွေလတို့ရှေ့မှာ ဘတ်စ်ကားတစ်စီး ထိုးရပ်လာတာမို့
မိုးသောက်က ငွေလကို မျက်စိတစ်ချက်ပစ်ပြဲရင်း...

“ငွေလ... ဘတ်စ်ကား စီးသွားကြမလား၊ ဒီဘတ်စ်ကားက
ငွေလတို့ဘက်ရောက်တယ်”

“ကောင်းသားပဲ... စီးမယ်လေ၊ ဒါပေမယ့် ပန်းတွေနဲ့...”

“ဘာဖြစ်လဲ... တစ်ကားလုံး မွေးသွားတာပေါ့၊ လာ...”

မိုးသောက်က ဘတ်စ်ကားဆီ ပြေးသွားတာမို့ ငွေလ
လည်း အမိလိုက်ပြေးလာသည်။

ငွေလတို့ ကားပေါ် ရောက်သည်နှင့် ကားထဲမှ
နှင်းဆီပန်းတွေနှင့် ကြိုင်လှိုင်သွားသည်။

“ဟယ်... နှင်းဆီတွေ လှလိုက်တာ”

“မွေးလိုက်တာဟယ်...”

ကားထဲက လူအားလုံးက ပန်းတွေကို သဘောကျ
စွာ ဝိုင်းကြည့်ကြတာမို့ ငွေလက မိုးသောက်နား တိုးတိုးကပ်ပြော
လိုက်သည်။

“မိုးသောက် ဒီပန်းတွေကို ကားထဲကလူတွေကို ဝေပေး
လိုက်ရင် ဘယ်နှယ်လဲ...”

“ကောင်းတာပေါ့၊ တို့တွေလည်း မသယ်ရတော့ဘူး”

နှစ်ယောက်သား သဘောတူညီချက်ယူကာ နှင်းဆီ
တွေ လိုက်ဝေပေးလိုက်ကြပါသည်။ ကားထဲက လူတွေကလည်း
အံ့သြသဘောကျနေကာ...

“ကျေးဇူးပါပဲကွယ်”

“ကျေးဇူးပဲနော်...”

“အဒေါ်တော့ ဘုရားပန်း ထိုးဖို့ရပြီ”

စသဖြင့်... ဝမ်းသာအားရ တုံ့ပြန်ကြသည်။

ကားပေါ်က ဆင်းလာတော့ ငွေလတို့ နှစ်ယောက်
ချော်ရွှင်ပေါ့ပါးနေသည်။

ငွေလသည် ကိုယ့်ဘဝမှာ တစ်ခါမှ မလုပ်ဖူးသည့်

အလုပ်တစ်ခုကို ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်လုပ်လိုက်ရခြင်းအတွက် ကြည်နူးကျေနပ်နေမိပါသည်။

ငွေလကို ပို့ပြီး မိုးသောက် ပြန်သွားစမှာပဲ ကိုဆီက ဖုန်းဝင်လာခဲ့ပါသည်။

“ငွေလ အိမ်ပြန်ရောက်ပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ခုပဲရောက်တယ် ကို”

“အဆင်ပြေရဲ့လား”

“ပြေပါတယ် ... ကိုမိုးသောက် လိုက်ဖို့တယ်”

“သူ့ကို တော်တော်ပြောယူရလား၊ အလွယ်တကူ လိုက်ဖို့ရဲ့လား”

“ငွေလတောင် ဘာမှမပြောလိုက်ရပါဘူး ကိုရဲ့၊ ငွေလ ဖုန်းပြောနေတာကို သူကြားပြီး လိုက်ဖို့ပေးမယ်ပြောတာ”

“သူ့ကားနဲ့ လိုက်ဖို့တယ်ပေါ့”

“ဟင့်အင်း ... သူ့ကား စက်နှိုးလို့မရလို့ တက္ကဆီနဲ့ လိုက်ဖို့မလို့ပဲ၊ တက္ကဆီ စောင်နေရတာလည်း ကြာလာတာနဲ့ ဘာတစ်ကားပဲစီးလိုက်ကြတာ၊ ရယ်ရတယ် သိလား ကို”

ငွေလတို့ကို တောင်းတောင်းပန်ပန် ပန်းလာရောင်းတဲ့ အဒေါ်ကြီးကို သနားတာနဲ့ ပန်းတွေအကုန်ဝယ်ပြီး ဘတ်စ်ကားပေါ်မှာ ဝေပစ်လိုက်တယ် ... ပြီးရော ...”

ထင်စည်ကတော့ ငွေလရဲ့ မချွင်းမချန် အမှန်အတိုင်း ပြန်ပြောပြနေသော စကားတွေကို နားထောင်ရင်း ငွေလနဲ့ မိုးသောက်ရဲ့ ရင်းနှီးမှုကို မှန်းဆကြည့်လိုက်ပါသည်။

ဒီပုံအတိုင်းဆို မိုးသောက်ဟာ ငွေလထံမှာ တွယ်ငြိမှုတွေ တရိပ်ရိပ်တိုးလာတော့မှာ သေချာသည်။

ကိုယ့် ငွေလကတော့ ကိုယ့်ကို မချွင်းမချန် ပြန်ပြောပြနေတာမို့ ကိုယ် ယုံကြည်သည်။ ငွေလရဲ့ အချစ်ကို သူက ချုံ့ကြည်စိတ်ချထားသည်။ ငွေလ နှလုံးသားဟာ သူ့လက်ခုပ်ထဲက ဆုလိုပဲ အသားတကျ ရှိနှင့်ပြီးသားဆိုတာ သေချာပါသည်။

“ကို... အချိန်ရလို့လား၊ အဆင်ပြေပါ့မလား”

ဟု ပြန်မေးမိသော်လည်း ကိုရဲ့ ကမ်းလှမ်းမှုကို
ပြန်ရပ်သိမ်းသွားမှာ စိုးကြောက်နေခဲ့သည်။

“ပြေပါတယ်... ကိုယ့်ငွေလလေးအတွက် ဒီလောက်တော့
ဂရုစိုက်ပေးရမှာပေါ့”

ကိုက ‘ကိုယ့်ငွေလလေး’ ဟုပြောတိုင်း ငွေလက
စမ်းလေး တွန့်ကာ ပြုံးစေ့စုနှင့် သဘောကျမိမြဲပင်။

“နေ့တိုင်း ကြိုမှာလား”

“ဒါပေါ့... နေ့တိုင်းကြိုမှာပေါ့၊ တစ်ပတ် လေးရက်လောက်
ပဲ ကြိုရမှာမဟုတ်လား၊ ကိုယ့် သေချာ ကြိုးစားပြီး ကြိုရ
မှာပေါ့”

“လိုက်မိတဲ့ စကားလုံးတောင် မရှိတော့ဘူး”

“ငွေလ ဘာကိုပြောတာလဲ”

“ငွေလရင်ထဲက ကျေးဇူးတင်တာ ပျော်တာတွေရဲ့ ပမာဏ
ကို မီအောင် ဖော်ထုတ်ပြောပြနိုင်တဲ့ စကားလုံးမျိုးတော့
ရှာမတွေ့နိုင်တော့ဘူးလို့ ပြောတာ...”

“ငွေလ စာသင်ပြီး ပြန်တဲ့အချိန်တွေ ကိုယ်လာကြိုပေး
မယ်”

ဟု ကိုက ပြောပြန်သောအခါ ငွေလသည် ခုတလော
ငွေလ ကံကောင်းလှချည်ရဲ့ဟု တွေးကာ ပျော်ရွှင်ဝမ်းမြောက်မိ
လေသည်။

သေချာသည်။ ကို ငွေလကို နားလည်လာပြီ။ ငွေလ
ရဲ့ အမြဲတမ်း အလျော့ပေး ချစ်ခင်ရခြင်းတွေကို ကို ငဲ့ကွက်ညှာတာ
တတ်လာခဲ့ပြီ...။

“ကိုယ့်ငွေလေးက စကားတော့ တတ်တယ်နော်...”

ကိုက ငွေလနာခေါင်းလေးကို တစ်ချက် လှမ်းဆွဲ
လိမ်လိုက်တာမို့ ငွေလက နှုတ်ခမ်းစူကာ ကိုယ့်နာခေါင်းလေး
ကိုယ်ပြန်ပွတ်နေလိုက်သည်။

အဲဒီနေ့က စပြီး တစ်ပတ်လုံးလုံး ကိုက ငွေလကို
အကြိုအပိုလုပ်ပေးနေခဲ့သည်။ ပြီးတော့ ကိုက စကားစပ်မိတိုင်း
မိုးသောက်အကြောင်းကို မေးတတ်သည်။ မကြာခဏဆိုသလို
မိုးသောက်အကြောင်းကို ပြောတတ်သည်။

“မိုးသောက်က ခင်ဖို့တော့ ကောင်းတယ်နော်”

“ဟုတ်တယ် ကို၊ သူ့ကြည့်ရတာ ပွင့်လင်းရိုးရှင်းတဲ့ပုံမျိုးပဲ”

“ဒီလိုလူမျိုးတွေ သူတို့ခံစားချက်တွေကို ဖုံးကွယ်နိုင်စွမ်း
မရှိကြဘူး၊ သူတို့စိတ်ထဲ ဘာရှိတယ်ဆိုတာကို ဘေးလူက
အလွယ်တကူမြင်နိုင်တယ်၊ ကိုယ်ပြီးရင် သူက ငွေလ
အတွက် ပထမဆုံး ယုံကြည်စရာကောင်းတဲ့ အဖော်ပဲလို့
ကိုယ်ခံစားမိတယ်၊ ငွေလမှာ သွားရင်းလာရင်း တစ်ခု
အခက်အခဲကြုံလို့ ကိုယ့်ဖုန်းကို အလွယ်တကူ ခေါ်မရလို့

သူ့ဆီ လှမ်းဆက်လည်းရတာပဲ၊ သူ့ကြည့်ရတာ ကူညီ
တတ်မယ့် ပုံပါ”

ငွေလက ကိုကို မျက်ခုံးလေးပင့်ကြည့်မိကာ...

“အရင်တုန်းကတော့ ကိုက ငွေလ တခြား ယောက်ျားလေး
တစ်ယောက်ယောက်ဆီက အကူအညီယူတာ မကြိုက်ဘူး
ဆို...”

“ကိုမိုးသောက်နဲ့ တွေ့တော့ ကိုယ့်အတွေးအခေါ် ပြောင်း
သွားတယ်၊ ယုံကြည်လောက်တဲ့သူဆီကဆို ယူသင့်ရင်
ယူရမှာပေါ့”

ကိုဟာ အရာရာအပေါ် သဘောထား ပျော့ပျောင်း

လာပြီဟု ငွေလက ထင်မိသည်။

ငွေလက ကိုကို ယုံကြည်ခဲ့သည်။ ကို ငွေလကို
အာကြိုတတ်တဲ့ ညနေခင်းတွေဟာ ငွေလအတွက် သာယာလှပ
သွန်းသည်။

အဲဒီအချိန်တွေကို ပျော်ရွှင်စွာဖြတ်သန်းခဲ့ပြီး ငါးရက်
အကြာက ညနေခင်းမှာတော့ ကိုက ငွေလဆီ ရောက်မလာခဲ့ချေ။

အဲဒီ ညနေခင်းက ကောင်းကင်ထက်မှာ မိုးသား
တိမ်လိပ်တွေ အုံ့ဆိုင်းညှို့မှောင်နေခဲ့သည်။

ငွေလက စာသင်သည့် ကလေးအိမ်မှ ထွက်လာပြီး
ဘတ်စ်ကားမှတ်တိုင်က ခုံတန်းကလေးမှာ ထိုင်ကာ ကိုကိုစော
နေခဲ့သည်။

ထိုခဏလေးမှာ မိုးက ပြုန်းခနဲ ရွာချလိုက်သေး
သည်။

“မိုးကလည်းနော် ထီးမပါပါဘူးဆိုမှ ...”

ငွေလက ခပ်တိုးတိုးညည်းတွားရင်း မှတ်တိုင်အိမ်
အောက်မှာ မိုးခိုနေရသည်။ မိုးက သဲကြီးမဲကြီး ရွာချနေသေး
လေကပါ ခပ်ပြင်းပြင်း တိုက်ခတ်လာတာမို့ လူက ကြွက်နု
ကလေးလိုဖြစ်ကာ ခိုက်ခိုက်တုန်လာလေသည်။

ခပ်ကြမ်းကြမ်း ပက်စင်လာသော မိုးရေတွေကြောင့်
ငွေလရဲ့ အဝတ်တွေလည်း ရေစိုစက်စက်ကျလာသည်။ ကို
လည်း ရောက်ရမည့်အချိန်ကို နာရီဝက်ကျော်သည်အထိ ရောက်
မလာသေး။ ညနေကလည်း ပို၍မှောင်ရိလာသည်။ မိုးရိပ်ကလည်း

ညှို့သထက်ညှို့လာသည်။ ငွေလက ကိုဖုန်းကို အခါခါခေါ်သော်
လည်း ဖုန်းက စက်ပိတ်ထားသည်ဟုသာ ပြန်ဖြေနေသည်။

ငွေလသည် ခုလိုအဖြစ်မျိုး တစ်ခါမှမကြုံဖူးတာမို့
အားကိုးရာမဲ့ တုန်ရိလာသည်။ မှတ်တိုင်မှာလည်း လူရှင်းလာပြီ။
အမှောင်ရိပ်ကလည်း ကြီးစိုးလာခဲ့ပြီ။ တစ်ကိုယ်လုံးလည်း စက်စက်
ကျနေပြီမို့ မြင်မကောင်းတော့ပြီ။ သို့တိုင် ... ငွေလမှာ ကိုကို
ဆက်စောင့်ရမှာလား၊ ပြန်သွားရမှာလား မဝေခွဲနိုင်သေးဘဲ ဆက်
လက်တန့်နေသည်။

ငွေလ ခုချိန်မှာ ရေစိုစက်လက်နှင့် တက္ကဆီငှားစီး
သွားဖို့တော့ သတ္တိမရှိ။ ငွေလ ဝတ်ထားတဲ့ အဝတ်အစားတွေက
လည်း ပျော့ပျော့ပါးပါးလေးတွေမို့ ရေစို မြင်မကောင်းဖြစ်နေသည့်
ခန္ဓာကိုယ်နှင့် ဘတ်စ်ကားလည်း တိုးမစီးရဲ။ ရေစိုကပ်နေသော
အဝတ်အစားတွေကြောင့် အမြင်ရိုင်းလာသော ကိုယ့်ကိုယ်ကိုလည်း
ရှက်ရွံ့လှကာ ဘယ်လို ဖုံးကွယ်ရမှန်းမသိဘဲ တုန်လှုပ်လာလေ
သည်။

ဒီလိုအချိန်မျိုးမှာ ငွေလ မိုးသောက်ကို အတိရပါ

၁၆၀ ပုညောင်

သည်။ ကိုကလည်း ခွင့်ပြုထားပြီးမှ မိုးသောက်ကို ငွေလ ဖုန်းဆက်
အကူအညီတောင်းရမလားဟု စဉ်းစားမိသည်။ သို့သော် ငွေလ
ကြောင့် သူ့မှာ အလုပ်ရှုပ် ဒုက္ခများရတာမျိုးလည်း မဖြစ်ချင်
ရလို မိုးသည်သည့် ညအမှောင်ထဲ ကားမောင်းထွက်လာရမှာ
သူ့အတွက် ဝန်လေးစရာဟု ငွေလထင်သည်။

ငွေလသည် ဖုန်းလေးကို ရေမစင်အောင် ခန္ဓာကိုယ်
နှင့် ကာကွယ်ထားလျက်က တွေဝေနေသည်။ ထိုခဏမှာ မှတ်
တိုင်ရှေ့မှ တရုတ်ကြမ်း မောင်းသွားသော ကားတစ်စီးကြောင့် ငွေလ
မျက်နှာဆီ ရေတွေ့ ဖုန်းခနဲ ပက်စင်လာလေသည်။

ငွေလသည် ရုတ်တရက် ရေမွန်းမွန်ထူကာ အသံ
အောင့် မျက်လုံးစုံမှိတ်ထားလိုက်မိသည်။ မျက်လုံး ပြန်ဖွင့်ထား
ငွေလမျက်လုံးထဲက မျက်ရည်ပေါက်တွေ လိမ်ဆင်းလာသည်။

ငွေလက တုန်ရင်အေးစက်နေသော လက်များဖြင့်
မိုးသောက်ရဲ့ ဖုန်းနံပါတ်တွေကို နှိပ်လိုက်လေသည်။

မိုးသောက် မောင်းနေသော ကားရဲ့ အရှိန်က
မိုးသောက်ရဲ့စိတ်ကို အမိမလိုက်နိုင်ဘဲ နောက်မှာကျန်နေနှင့်သည်။

သူက စိတ်လှုပ်ရှားမှုကို ကြိုးစားထိန်းချုပ်ကာ မိုး
သည်းထဲမှာ ကားကို သတိဖြင့် မောင်းလာခဲ့ရသည်။

လွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ်မိနစ်လောက်က သူ ကော်ဖီဆိုင်ထဲ
မှာထိုင်ရင်း မှန်နံရံအပြင်ဘက်က မိုးစက်တွေကို မျှော်ငေးလျက်
အချိန် ငွေလ ဘယ်မှာပါလိမ့်ဟု စဉ်းစားနေခဲ့မိသည်။ ငွေလဆီ
နီးအံ့ချင်ပေမယ့် ကောင်းပါ့မလား၊ ဒီအချိန် ထင်စည်နှင့်အတူ

ရှိနေမလားဟု တွေးကာ သူတွေဝေနေခဲ့ချိန်မှာ ငွေလထဲမှ ဖုန်းထဲ
လာခဲ့တာဖြစ်သည်။

သူဖုန်းဖွင့်နားထောင်လိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်တည်း
မိုးသံတွေက အရင်ဝင်ရောက်လာခဲ့သည်။

“ဟဲ့လို ... ငွေလ၊ ငွေလ ဘယ်မှာလဲ၊ အခု ဘယ်ကဆင်း
နေတာလဲ”

ဟု အမောတကော မေးမိသည်။ အဲဒီခဏမှာ ဟို
အဝေးကနေ တိုးဝင်လာသလိုမျိုး ငွေလရဲ့အသံလေးက သူ့ထဲ
တိုးရှိုက်တုန်ရင်စွာ စီးဝင်လာခဲ့သည်။

“မိုးသောက် ငွေလ တစ်ယောက်တည်း မိုးတွေမိနေလို့
မိုးသောက် လာ ... လာခေါ်လိုရလား၊ လာလို့အဆင်မပြေ
ရင်လည်း ...”

“အဆင်ပြေတယ်၊ ကိုယ်ခုလာခဲ့မယ်၊ ငွေလ ဘယ်မှာလဲ”

“... ..လမ်းထိပ်က မှတ်တိုင်မှာ ...”

မိုးသောက်က ဖုန်းပိတ်ချပြီးတာနှင့် ဆိုင်ထဲကအပြင်
ထွက်လာခဲ့သည်။ ဝန်ထမ်းကောင်လေးက ထီးလိုက်ပေးပေး

သူပြန်လှည့်မယူတော့ဘဲ မိုးရေထဲမှာ ကားပါကင်ဆီ ပြေးထွက်
လာခဲ့မိသည်။ ကားပေါ်မှာတော့ ထီးကျားကြီးတစ်လက် ရှိတာမို့
ငွေလကို ဆင်းကြိုဖို့အဆင်ပြေသည်။

ငွေလနဲ့ပတ်သက်လာတိုင်း သူ့စိတ်တွေ လှုပ်ရှား
ဆွာက်ယက်ခတ်ရသည်။ အမြဲတမ်း ပျော်ပျော်နေတတ်တဲ့ ငွေလ
တာ သူ့မျက်စိထဲမှာတော့ ကရုဏာသက်စရာကောင်းနေတတ်
သည်။

ထင်စည်ဟာ ငွေလသာကို လေးလေးနက်နက် မချစ်
ဘူးဆိုတာ ထင်စည်မျက်လုံးတွေကိုကြည့်ပြီး သူ့နားလည်ခဲ့သည်။
ဆင်စည် လုပ်ရပ်တွေက သက်သေပြခဲ့သည်။

ဘာအကြံနဲ့မှန်းမသိ မိုးသောက်ကို ရင်းနှီးလိုလား
ဟန် ဆက်ဆံနေတဲ့ ထင်စည်ရဲ့ မျက်လုံးတွေထဲက ကောက်ကျစ်မှု
တစ်ခုခုကို သူခံစားမိသည်။

ထင်စည်နဲ့ မပတ်သက်ချင်ပေမယ့် ငွေလကို ငဲ့ကာ
သူ့အလိုက်သင့် ဆက်ဆံနေခဲ့ရသည်။

ခုကိစ္စမှာလည်း ငွေလ ခုလို အခက်အခဲကြုံရတာ

ဟာ ထင်စဉ် ပယောဂကြောင့်သာ ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု သူ့စိတ်ထဲမှာ သေချာနေပါသည်။

ထင်စည်သည် ငွေလ ပြောသော ကားမှတ်တိုင်နှင့် မလှမ်းမကမ်းမှာ ကားရပ်လိုက်ပြီး ရှေ့မီးကြီးကို မပိတ်ဘဲထားလိုက်သည်။ ကားရှေ့မှန်မှာ မှန်ဝါးနေသည့် မိုးရေစက်တွေကို ရေသုတ်တံက မနိုင်မနင်း ဖယ်ရှားပေးနေရသည်။ ထိုမှန်မှားတွေကြားက ကြောက်ရွံ့စိုးထိတ် တုန်ခိုက်နေသော ငွေလသားကို ကားမီးရောင်အောက်မှာ အထင်အရှား မြင်လိုက်ရလေသည်။

“ကျွတ် ... ငွေလရာ ... ဘယ်လိုများဖြစ်ရတာလဲကွာ”

မိုးသောက်က ကားပေါ်မှ ထီးကြီးကို ဆွဲယူဖွင့်ကာ ငွေလဆီ ပြေးသွားလိုက်သည်။

“ငွေလ ... ကြည့်စမ်း ... အေးစက်ပြာနမ်းနေတာပဲ၊ အဆီအချိန်ကတည်းက ဒီမှာရှိနေတာလဲ၊ ဒီမှာ ဘာလာလုပ်တာလဲကွာ ...”

သူက ကရုဏာဒေါသဖြင့် ပြောရင်း သူ့ဂျာကင်ဆန်ချွတ်ကာ ငွေလကို ခြုံပေးလိုက်သည်။ ငွေလက မိုးသောက်ထံ မော့ကြည့်ရင်း ...

“မိုးသောက် ... ကို ဘာဖြစ်နေသလဲမို့သိဘူး၊ ကိုဖုန်းကိုလည်း ဆက်လို့မရဘူး၊ ငွေလ စိတ်အရမ်းပူနေပြီ”

“ဘာဖြစ်လို့ ပူတာလဲ၊ သူက ဘယ်မှာမို့လို့လဲ”

“သူ ငွေလဆီ လာနေတာ၊ ဒီညနေ ဆက်ဆက်လာကြိုမှာ၊ ဟိုနေ့တွေကတည်းက လာကြိုနေကျ၊ ဒီညနေကျမှ ရောက်မလာတာ၊ ဖုန်းလည်းပိတ်ထားတယ်ဆိုတော့ ဖွ ... မပြောကောင်း မဆိုကောင်း မိုးသည်းသည်းမှာ ကားမောင်းရင်း ဘာများဖြစ် ...”

“ဘာမှမဖြစ်ဘူး၊ ပူမနေနဲ့၊ ကိုယ့်အတွက်လည်း ကိုယ်အရင်ပူဦး၊ လာ ... မြန်မြန်”

မိုးသောက်က ငွေလဘက်ကို ထီးလုံလုံမီးပေးရင်း ကားပေါ်ခေါ်လာခဲ့ပါသည်။ ငွေလကတော့ အအေးမိတုန်ခိုက်နေတဲ့ ကြားကပဲ ထင်စဉ်အကြောင်း တဖွဖွပြောနေသည်။

“သူ ဘာမှမဖြစ်ဘဲနဲ့တော့ ငွေလကို ခုလို ပစ်ထားပါဘူး၊ သူတစ်ခုခုဖြစ်လို့သာ ငွေလဆီ ရောက်မလာနိုင်တာပါ၊ သူ့ရုံးကို ဖုန်းဆက်ကြည့်တော့လည်း ရုံးဆင်းချိန်ဆိုတော့

ဖုန်းကိုင်မယ့်သူမရှိတော့ဘူး၊ သူ့အိမ်ဖုန်းဆက်ချင်ပေမယ့် သူ့မေမေက မျက်နှာထားတင်းလွန်းတော့ ငွေလ ကြောင့် တယ်၊ သူကလည်း သူ့အိမ်ကို ငွေလဖုန်းဆက်ရင် ကြိုက် မှာမဟုတ်ဘူး”

မိုးသောက်သည် ကိုယ့်အတွက်ကိုယ်မကြည့်ဘဲ ချစ်သူအတွက်သာ စိတ်ပူနေသော ငွေလကို ငေးခနဲကြည့်လိုက် ရင်း နှလုံးသားရဲ့ တစ်နေရာဆီက နာကျင်လာခဲ့လေသည်။

ထိုနာကျင်မှုနှင့်အတူ ငွေလအတွက်ဆို ဘာမဆီ ဖြည့်ဆည်းပေးလိုသော ဆန္ဒက စစ်မှန်ပြည့်ဝစွာဖြစ်တည်လာ သည်။ သူ့နှလုံးသားရဲ့အတွင်းပိုင်းနေရာမှာ ဖုန်းအောင်းနေခဲ့သူ ချစ်ခြင်းတစ်ခုက သူ့ကို အရှိန်အဝါကြီးမားစွာ လွှမ်းခြုံသွား သည်။

မိုးသောက်သည် သက်ပြင်းချမိရင်း...

“ငွေလ ဆန္ဒက ထင်စဉ်အမေကို ဖုန်းဆက်မေးချင်တာ လား၊ စိတ်အေးရအောင် မေးချင်မေးလေ ...”

“ဘယ်လိုမေးရမှန်း မသိဘူး”

“ထင်စဉ် ချစ်သူပါလို့ပြောပြီး အကျိုးအကြောင်း မေးလို့ မရဘူးလား”

“ကိုက ငွေလနဲ့ သူ့မေမေကို တစ်ခါမှ မိတ်ဆက်မပေးဖူး ဘူး”

သူက သက်ပြင်းတစ်ခါ ထပ်ချရပြန်သည်။

“အဲဒီတော့ ငွေလ ဘာလုပ်ချင်လဲ၊ ကိုယ်ဘာကူညီပေးရ မလဲ”

“ကို့ မေမေဆီ မိုးသောက် ဖုန်းဆက်ပေးပါလား၊ ကို သူငယ်ချင်းလို့ပြောပြီး ကိုနဲ့ ချိန်းထားတာ ရောက်မလာ သေးလို့ ဖုန်းဆက်ကြောင်းပြောပေါ့ ...”

“ကောင်းပြီ ... ကိုယ်မေးလိုက်မယ်”

မိုးသောက်က အိတ်ထဲက ဖုန်းကိုထုတ်ပြီး ငွေလဆီ က ဖုန်းနံပါတ်တောင်းကာ ထင်စဉ်အိမ်ကို ဖုန်းခေါ်လိုက်ပါသည်။

ဖုန်းက မအားသဖြင့် ထပ်ထပ်ခေါ်နေရင်း...

“သူ့အမေနာမည်က ဘယ်သူလဲ ...”

“အင်း ... ငွေလလည်း သေချာမသိဘူး၊ ကိုက အပ်စုတာ

မကြိုက်ဘူးဆိုလို့ သူ့မိသားစုအကြောင်း မမေးရဲဘူး။ သူ
ရုံးက ဝန်ထမ်းတွေပြောသံကြားတာတော့ အန်တီထားဆို
လား။”

“အင်း... နာမည်မသိလည်း ကိစ္စမရှိပါဘူး။ ကိုယ်အဆင်
ပြေအောင် ကြည့်မေးလိုက်ပါ့မယ်”

မိုးသောက် ဖုန်းခေါ်ကြည့်လိုက်တော့ ခပ်ငယ်ငယ်
အသံသေးသေး ကောင်မလေးတစ်ယောက် ဖုန်းလာကိုင်သည်။
အိမ်ဖော်မလေး ဖြစ်ပုံရသည်။

“ဟဲလို... ထင်စည်နဲ့ ပြောချင်လို့ပါ”

“ဪ... ဟုတ်ကဲ့၊ အစ်ကိုကြီးတော့ မရှိဘူး၊ အစ်ကိုကြီး
အမေနဲ့ ပြောလိုက်နော်”

ခဏကြာတော့ တစ်ဖက်မှ ဖုန်းကိုင်သံကြားလိုက်
ရသည်။

“ဟဲလို... ပြောပါ”

အသံက ဆွဲဆောင်မှုရှိသော အသံမျိုး။ ဩရှင်ဖြစ်နေ
ပေမယ့် လေသံကျတော့ ခပ်မာမာမို့ သူက ပခုံးတွန့်မိရင်း...

“အန်တီ... ကျွန်တော် ထင်စည် သူငယ်ချင်းပါ။ ထင်စည်
နဲ့ ချိန်းထားလို့ စောင့်နေတာ၊ သူ့ဖုန်းလည်း ဆက်လို့မရလို့
အိမ်ဖုန်းကို ဆက်လိုက်တာပါ”

“သူ ပြန်ရောက်မလာသေးဘူး”

“မိုးတွေလည်း အရမ်းရွာနေပြီး သူလည်းရောက်မလာလို့
စိတ်ပူပြီး ဆက်လိုက်တာပါ။ ကားက သူ့ကိုယ်တိုင် မောင်း
တာလား ခင်ဗျ”

“ဒီလို မိုးရွာချိန်ဆိုရင်တော့ သူ့ဒရိုင်ဘာ မောင်းပါတယ်၊
သူ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး၊ ခုနလေးကမှပဲ အိမ်ကိုဖုန်းလှမ်းဆက်
ပြီး အပြန်နောက်ကျမယ့်အကြောင်း ပြောသွားတယ်”

“ဪ... ဟုတ်ကဲ့၊ ကျေးဇူးပါပဲ အန်တီ”

သူ့ဖုန်းပိတ်လိုက်တော့ အမေးမျက်လုံးတွေဖြင့် စူး
စိုက်ကြည့်နေသော ငွေလက စိတ်စောစွာဖြင့်...

“ဘယ့်နှယ်လဲ... ဘာပြောလဲ”

ဟု မေးသည်။ သူက ငွေလထဲမှ မျက်နှာလွှဲလိုက်
ရင်း...

“ဘာမှမဖြစ်ဘူး၊ အကောင်းကြီးပဲ၊ ခုနလေးကမှ ဖုန်းဆက်သေးတယ်တဲ့”

“တော်ပါသေးရဲ့၊ ဘာမှမဖြစ်လို့...”

စိတ်အေးသွားပုံဖြင့် ငွေလမျက်နှာလေး ပြုံးသွားတော့ သူက စိတ်တိုချင်သလို ဖြစ်လာကာ...

“ငွေလ စိတ်အေးရတာတော့ ကောင်းပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် မင်းကိုစောင့်ခိုင်းပြီး ခုလိုကြီးပစ်ထားတာကတော့ မကောင်းဘူး၊ ရှင်းရှင်းပြောရရင် ကျုပ်ကတော့ စိတ်တိုတယ်”

“သူ့မှာ အကြောင်းတစ်ခုခုရှိလို့နေမှာပါ မိုးသောက်ရယ်၊ မိုးသောက်လည်း ငွေလကြောင့် ပင်ပန်းသွားပြီ”

“ဒုက္ခသည်ကို ကယ်ဆယ်ရတာဆိုတော့ ပင်ပန်းပေမယ့် ကုသိုလ်ရပါတယ်”

“ဟယ်... ကြည့်စမ်း ပြောပုံက၊ ငွေလကိုများ ဒုက္ခသည်တဲ့”

“ကျုပ်မျက်စိထဲမှာတော့ ငွေလက ဒုက္ခသည်၊ ရိုးရိုး ဒုက္ခသည်တောင် မဟုတ်ဘူး ချစ်ဒုက္ခသည်...”

“ဟောတော့... ပြောရက်လိုက်တာဟယ်”

ငွေလက ရယ်မောမိတာမို့ အေးစက်စက် ငွေလခန္ဓာကိုယ်လေးတောင် နွေးလာသည်ဟု ထင်မိသည်။

မိုးသောက်က ရွဲ့တဲ့တဲ့ပြုံးရင်း ကားကိုခပ်မြန်မြန်လေး မောင်းထွက်လိုက်သည်။

မိုးသောက်ရဲ့ အာရုံထဲမှာတော့ သံသယတွေ ယောက်ယက်ခတ်နေသည်။ ပြီးတော့ စောစောကကြားလိုက်ရတဲ့ ထင်စဉ် အမေရဲ့အသံကို ရွဲ့တွန့်တွန့်နှင့် အမြင်ကတ်သလိုကြီး ဖြစ်နေခဲ့ရလေသည်။

“ကိုထင်စည် ခင်ဗျား မသေသေးဘဲကိုး...”

ထင်စည် ဖုန်းကိုင်ကိုင်ချင်း မိုးသောက်က ရိသဲသဲ
စပြောလိုက်မိပါသည်။ စိတ်ထဲမှာ အသည်းယားရလွန်းလို့ပင်...”

ငွေလရဲ့အဖြစ်ကို စိတ်မကောင်းဖြစ်ရလွန်းတာနဲ့
သူ ညက ကောင်းကောင်းအိပ်မပျော်နိုင်ခဲ့...။ မနက်ကျတော့
လည်း အစောကြီးပဲနီးလာကာ နီးနီးချင်း ထင်စည်အကြောင်းတွေ
ပြီး ဒေါသဖြစ်ရသည်။ သူက စိတ်ထဲရှိရာ ထလုပ်တတ်သူနဲ့
ထင်စည် လိပ်စာကတ်ကို ပြန်ရှာကာ ဆိုင်ရောက်ရောက်ချင်
ထင်စည်ထံ ဖုန်းခေါ်ခဲ့တာဖြစ်သည်။

“ဟဲလို ... ဘယ်သူပါလဲ”

“ကျုပ် ... မိုးသောက်ကြယ်”

“ဪ ... ဘယ်သူများလဲလို့၊ ခင်ဗျားက ကျွန်တော့်ကို
လာနောက်နေတာကိုး၊ ကျွန်တော်တို့လည်း ဟိုတစ်ခါ ဆုံ
ပြီးကတည်းက တစ်ခါမှ မဆုံဖြစ်တော့ဘူးနော်၊ ခင်ဗျား
အကြောင်းတွေတော့ ငွေလဆီက ကြားရပါတယ်၊ ငွေလကို
စောင့်ရှောက်ပေးလို့ ကျေးဇူးတင်တယ်”

“နေပါဦး... အခု စကားပြောနေတာ ကိုမင်းထင်စည်မှ
ဟုတ်ရဲ့လား၊ မင်းထင်စည်က မနေ့က ငွေလကို လာကြို
ရင်း ကားအက်ဆီးဒင့်ဖြစ်လို့ သေပြီမဟုတ်လား”

“ဟား... ဟား... ခင်ဗျားက စိတ်မထိန်းနိုင်ဘဲကိုး၊
ကျွန်တော့်အတွက် ခင်ဗျား ဒေါသထွက်ရတဲ့အတွက်တော့
အားနာပါတယ်ဗျာ၊ ဒေါသထွက်ရင် ခင်ဗျားပဲ ကြားထဲက
ပင်ပန်းပါတယ်၊ ခုပဲ ကျွန်တော့်နဲ့ ငွေလ ဖုန်းပြောပြီးတယ်၊
ကျွန်တော့် ငွေလကတော့ ဘယ်သူတွေ ဘာပဲပြောပြော
ကျွန်တော့်ကို အမြဲခွင့်လွှတ်တတ်ပါတယ်၊ ညက ကျွန်တော်

မလာနိုင်တဲ့အကြောင်း ငွေလကိုဖြေရှင်းပြီးပါပြီ၊ ခင်ဗျား ကိုတော့ မဖြေရှင်းလည်း ဖြစ်တယ်မဟုတ်လား၊ ဖြေရှင်းမှ ဖြစ်မယ်ဆိုလည်း ပြောပေါ့၊ ကျွန်တော် ရှင်းပြပေးနိုင်မိ တယ်”

ထင်စဉ် စကားတွေက ယဉ်ကျေးသလိုနှင့် ကလီ သလို ရိုသလို တစ်မျိုးဖြစ်နေသည်။ မိုးသောက် မဲ့တဲ့တဲ့ ပြုံးမိရင် “ကိုထင်စဉ် ... ကျွန်တော်က တဲ့တိုးပဲ ပြောတတ်တယ်၊ ခင်ဗျား ရည်ရွယ်ချက်တစ်ခုခုနဲ့ တစ်စုံတစ်ရာသော ကိစ္စ ကို ဖန်တီးဖို့ ကြိုးစားနေတယ်လို့ ကျွန်တော်ခံစားမိတယ်၊ အဲ့ဒါ ဘာလဲလို့တော့ ကျွန်တော် သေချာမပြောတတ်ဘူး” “သံသယတွေ များလှချည်လား ကိုမိုးသောက်ရယ်၊ ခင်ဗျား အစား ပင်ပန်းလိုက်တာ” “ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် တစ်ခုပဲမေးမယ်၊ ခင်ဗျား ငွေလအား ကို တကယ်ချစ်ရဲ့လား” “ဒါ ကျွန်တော်တို့ချင်း ကိစ္စပါ၊ ခင်ဗျားကို ပြောမပြလည်း ဖြစ်တယ်မဟုတ်လား”

“ဒီမှာ ... ကိုမင်းထင်စည်၊ ခင်ဗျား ငွေလကို နောက်တစ် ကြိမ် ဒီလို ပစ္စုလတ်ခတ် လုပ်ဦးမယ်ဆိုရင်တော့ ငွေလရဲ့ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်အနေနဲ့ ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် ကြည့်မနေနိုင်တော့ဘူး”

“ခင်ဗျားဟာလေ တော်တော်ရယ်ရတဲ့ လူပဲ ...”

ထင်စည်က ရိုသဲ့သဲ့ ရယ်နေတာမို့ မိုးသောက်က ခုန်းပိတ်ပစ်လိုက်ပြီး တောက်တစ်ချက် ခေါက်လိုက်မိပါသည်။

သူ ဖုန်းကိုဆုပ်ကိုင်ထားဆဲမှာ ဖုန်း call ဝင်လာ သည်။ အိမ်ကဖုန်းနံပါတ်မို့ သူ အမြန်ဖွင့်နားထောင်လိုက်သည်။

“ဟဲလို ...”

“သား ... မင်းအဖေ ... မင်းအဖေ ရုတ်တရက် မူးလဲသွား လို့ ... အမြန်ပြန်ခဲ့ ...”

“ဟာ ...”

မိုးသောက် ထူပူတုန်လှုပ်လျက် ထိုင်ရာမှ ဖြုန်းခနဲ ဆုတ်လိုက်မိသည်။

ဖေဖေ ကျန်းမာရေး ဆိုးဆိုးဝါးဝါးဖြစ်တာ ဒါပဲထမ
ဆုံးမို့ မေမေကလည်း စိုးရိမ်ချောက်ချားနေသည်။

“ဒီလောက်လည်း မစိုးရိမ်ပါနဲ့ မေမေရယ်၊ မကြာခင်
ပြန်ကောင်းသွားမှာပါ။ ဒါ အခိုက်အတန့်ဖြစ်တဲ့ အခြေ
အနေပါ။ ဖေဖေထက် အခြေအနေဆိုးတဲ့သူတွေတောင်
ပြန်ကောင်းတာ တွေ့ဖူးပါတယ်”

“မင်းအဖေက ဒီရက်ပိုင်းအတွင်းမှာ အရမ်းစိတ်ဆင်းရဲပြီး
သွေးတွေတိုးနေတာ သားရဲ့”

“ဘာအတွက် စိတ်ဆင်းရဲတာလဲ မေမေ”

“အဲဒါတော့ မေမေလည်း သေချာမသိဘူး၊ သူကိုယ်တိုင်
ကမှ လိုလိုလားလား မပြောရင် မေမေလည်း မစပ်စုချင်လို့
သူ့အရိပ်အကဲကို ကြည့်နေခဲ့တာ၊ ဒီမနက်တော့ အိပ်ရာ
ထထချင်း လဲကျသွားတာပဲ သားရယ်”

မိုးသောက်က သက်ပြင်းချမိရင်း တစ်စုံတစ်ရာကို
ဆွေးမိကာ စိတ်ထဲမှန်မှိုင်းသွားရပါသည်။

ဖေဖေရဲ့ စိတ်ညစ်စရာဟာ အလုပ်ကိစ္စဆိုလျှင်

ပုညစင် စာအုပ်တိုက်

“လေဖြတ်တာတဲ့ သားရယ်၊ မင်းအဖေကို ကြည့်ပါဦး...

သူ့ခမျာ ကိုယ်တစ်ခြမ်း မလှုပ်နိုင်တော့ဘူး”

မေမေ ငိုယိုနေတာမို့ မိုးသောက်က မေမေကိုအေး
နှစ်သိမ့်ပေးနေရသည်။

မိုးသောက်တို့ မိသားစုမှာ ဖေဖေက ရွှေတောင်ကြီး
သဖွယ်ပင်။ အလုပ်ကိစ္စအဝဝကို ဖေဖေက ဦးဆောင်ပြီး လိုအပ်
သာ မိုးသောက်က ဝင်ကူညီရသည်။ မေမေကတော့ ပါရမီဖြည့်
ဘက်သက်သက် အေးအေးချမ်းချမ်း နေခဲ့သူပင်။

ပုညစင် စာအုပ်တိုက်

ဒီလောက်ဖြစ်စရာ အကြောင်းမရှိ...။ အလုပ်ကိစ္စ အခက်အခဲ အကြပ်အတည်းများစွာကို ကျော်လွှားရင်ဆိုင်ခဲ့ရတုန်းကလည်း ဖေဖေ ဒီအဖြစ်မျိုး မရောက်ခဲ့ပါ။

ဒါဆို မိုးသောက်တို့ သားအမိ အလုံးစုံ မသိနိုင်ဘဲ ဒေါ်ထားကလျာနဲ့ ပတ်သက်သည့်ကိစ္စတွေများလား...။ ဖေဖေ ပြောပြနေတတ်တဲ့ 'ဟိုကောင်လေး' နဲ့များ ပတ်သက်သေးသလား။ ခုချိန်ကျမှတော့ မေမေ့ကိုလည်း သူ ဘာမှမမေးချင်တော့ပါ။

“စိတ်မပူပါနဲ့ မေမေ၊ ဖေဖေ အလုပ်ကိစ္စတွေကိုတော့ ဒီအတောအတွင်း သားတာဝန်ယူပေးပါ့မယ်၊ ဖေဖေခိုင်တာတွေ ဝင်ဝင်လုပ်ရင်း သားလည်း တော်တော်များများ နားလည်နေပါပြီ၊ ဖေဖေ့ကိုပဲ သေချာ ဂရုစိုက်ဖြုန်းကျန်တာတော့ သားတာဝန်ပဲထားပါ”

“သားဆိုင်ကရော...”

“ဆိုင်က မနက်ဘက် တစ်ခေါက်သွားကြည့်ရင် ရတနာဆိုင်ခွဲကလည်း ဖွင့်ကာစဆိုတော့ လူလည်း သိပ်မများဘူး”

ဘူး၊ မန်နေဂျာကလည်း မျက်နှာလွှဲရပါတယ်၊ ဖေဖေ နေမကောင်းမချင်းတော့ သား ဖေဖေအလုပ်ထဲမှာပဲ အာရုံစိုက်လိုက်ပါ့မယ်”

“သားရှိလို့သာ မေမေ စိတ်အေးရတာကွယ်”

မေမေက စိတ်အေးချမ်းသူ၊ မိန်းမပီသစွာ မှီခိုအားခံယူသူမို့ ဖေဖေ ခုလိုဖြစ်ချိန်မှာ အားငယ်ဝမ်းနည်းနေခဲ့သည်။

သူကတော့ မေမေ့ကို နှစ်သိမ့်ပေးရင်း ငြိမ်သက်နေသော ဖေဖေ့ကို စိတ်မကောင်းစွာ ငေးကြည့်နေလိုက်မိလေသည်။

မိုးသောက်ကြယ်ဟာ ခုမှ တကယ် သူ့ပစ်ကွင်းထဲ
တို့ ဝင်လာခဲ့တာဖြစ်သည်။

ငွေလကို ငါးစာချပြီး မိုးသောက်ကို သူလိုရာဆီ
ဈားခေါ်ခဲ့ပေမယ့် မိုးသောက်က လုပ်ငန်းသီးသန့်လုပ်နေခဲ့တာမို့
ဦးမြတ်စံဦးရဲ့ လုပ်ငန်းမှာ အနှောင့်အယှက်ဖြစ်မို့ သူမတတ်နိုင်ခဲ့
ပါ။ ခုတော့ အခြေအနေဟာ သူဖြစ်ချင်သလို ဖြစ်လာခဲ့ပြီ။

ခုချိန်မှာ မိုးသောက်ဟာ ငွေလအတွက်ဆို ဘာမဆို
လုပ်ပေးချင်သောသူတစ်ယောက် ဖြစ်နေခဲ့တာကို သူရိပ်မိခဲ့ပြီး
ဖြစ်သည်။ အဲဒီအခြေအနေကို သူကောင်းကောင်းကြီး အသုံးချ
နိုင်သည်။ ကျေနပ်လောက်အောင် အသုံးချပြီးမှ သူက ငွေလကို
မိုးသောက်မျက်စိအောက်မှ ပျောက်ကွယ်သွားစေမည်။

သူ ငွေလနဲ့ လက်ထပ်တဲ့အခါ အရာရာ ဆုံးရှုံး
နိုင်ပါးပြီး ကျန်ခဲ့မည့် မိုးသောက်ကြယ်ရဲ့ မျက်နှာကို တစ်မိမိမ့်
အရသာခံပြီး ကြည့်ချင်သည်။ မိုးသောက်ကြယ်ရဲ့ ဆုံးရှုံးနိုင်ပါးမှု
တွေကို ဦးမြတ်စံဦးပါ မျှဝေခံစားစေချင်သည်။ မိုးသောက်တို့
သီးသန့်မှာ နာကျင်မှုတွေကို ကြည့်ရင်း ထင်စည်က ဒက်ဒီအတွက်
နည်းနည်းလောက်ပဲဖြစ်ဖြစ် ကျေနပ်လိုက်ချင်သည်။

ပုညစင် စာအုပ်တိုက်

“ဦးမြတ်စံဦး လေဖြတ်ထားလို့ အခု သူ့အလုပ်တာဝန်တွေ
ကို သူ့သားမိုးသောက်ကြယ်က ခဏ တာဝန်ယူထား
လို့ သတင်းကြားတယ် ဆရာ”

ထင်စည်က ရှိခနဲ လေတစ်ချက် တိုးတိုးချွန်
ဆုံလည်ကုလားထိုင်ကို ချာခနဲ တစ်ပတ်လှည့်လိုက်သည်။ ပြီး
သူ့အတွင်းရေးမှူး ကျော်လွင်ကို ကျောခိုင်းအနေအထားနှင့်
‘သွားတော့’ ဟု လက်တစ်ဖက် ထောင်ပြလိုက်သည်။

အဲဒါမျိုးကို ကြိုက်တာပဲ။

ပုညစင် စာအုပ်တိုက်

ထင်စည်သည် တစ်မိမိမိမိ ကြံစည်တွေးတောရင်း အရသာရှိရှိ ပြုံးမိနေသည်။

ခဏကြာတော့မှ သူက အင်တာကောကို နှိပ်ကာ အပြင်က သူ့အတွင်းရေးမှူးကို လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။

“ဆရာ ... ဘာလိုအပ်ပါသလဲ ...”

“ခုလောလောဆယ် အနေအထားမှာ ငါတို့ကုမ္ပဏီနဲ့ ဦးမြတ်စံဦးတို့ ကုမ္ပဏီ ပြိုင်ရမယ့် အခြေအနေမျိုး ရှိနိုင်လားဆိုတာ ငါသိချင်တယ်”

“ရှိနိုင်ပါတယ် - ဆရာ၊ ကျွန်တော်တို့ ကြိုးစားနေတဲ့ shopping center ဆောက်ဖို့ ပရောဂျက်ကို သူတို့ဘက်က ရနိုင်ခြေ ပိုရှိနေတယ်၊ ကျွန်တော် သိရသလောက်တော့ ဦးမြတ်စံဦးနဲ့ အဲဒီ shopping center ဆောက်မယ့် သူဌေးနဲ့က ပုဂ္ဂိုလ်ရေး ခင်မင်မှုရှိတယ်၊ အဲဒီ သူဌေးက ဦးမြတ်စံဦးကို တော်တော် ယုံကြည်ပုံရတယ်၊ သူက အရမ်းတိကျပြီး တစ်ယူသန်ဆန်တယ်”

“အဲဒါ ငါသိတယ်လေ၊ ငါ အဲဒီ သူဌေးနဲ့ အလုပ်ကိစ္စ

ပြောဖို့ဆိုဖို့ ဆုံဖူးသားပဲ၊ သူချိန်းတဲ့အချိန်ထက် ၁၀ မိနစ် နောက်ကျသွားလို့ ဆုံးမစကားတွေ အပြောခံလိုက်ရသေးတယ်”

“အခု ဦးမြတ်စံဦးနေရာမှာ သူ့သားဝင်လာတော့ သူဌေးက သိပ်သဘောမကျဘူးတဲ့ ဆရာ၊ အလုပ်ဆက်လုပ်ဖို့ကိစ္စကို တောင် တွေဝေနေတယ်ကြားတယ်”

“အိုကေ ... သိပြီ”

သူက လက်ဖျောက်တစ်ချက် တီးလိုက်မိသည်။

ဒီလောက်သိရရင် သူ အခွင့်အရေးကို စောင့်နေလို့

ချပြီ။

“ငွေလ ကိုမိုးသောက်နဲ့ တွေ့သေးသလား”

“ခုတလော မတွေ့ဖြစ်ပါဘူး၊ ငွေလမှာ အခက်အခဲရှိမှသာ သူလာကူညီရင်း တွေ့ရတာလေ၊ ဖုန်းတော့ဆက်တတ်ပါတယ်၊ ခုတလော သူလည်း အရမ်းအလုပ်ရှုပ်နေတယ်တဲ့”

“ဘာအလုပ်တွေ ရှုပ်တာလဲ ...”

“သူ့အဖေ လေဖြတ်သွားလို့ သူ့အဖေအလုပ်တွေ ဝင်လုနီးပေးနေရတယ်”

“ကိုမိုးသောက်က ...၊ ကျွတ်... မိုးသောက်ပဲခေါ်တော့

မယ်ကွာ၊ သူ့ကြည့်ရတာ ကိုယ့်ထက်တော့ ငယ်ပုံရပါတယ်”

“ငယ်တယ် ကို၊ ငွေလ မေးကြည့်ပြီးပြီ၊ သူက ကိုထက် နှစ်နှစ်ငယ်တယ်”

“သူက သူ့ဘာသာ ကော်ဖီဆိုင်ဖွင့်ထားတာဆိုတော့ သူ့အဖေလုပ်ငန်းကို အကျွမ်းတဝင်ရှိပါ့မလား”

“သူ ကြိုးတော့ကြိုးစားနေတာပဲ၊ ခုလောလောဆယ်တော့ ပရောဂျက်တစ်ခုရဖို့ ကြိုးစားနေတယ်တဲ့ ...”

“ဟုတ်လား ... ဘာပရောဂျက်လဲ”

“ရှေ့ပင်းစင်တာ ဆောက်ဖို့ဆိုလား၊ မနက်ဖြန်နေ့လယ် အဲဒီသူဌေးနဲ့ တွေ့ဖို့ချိန်းထားတယ်တဲ့”

“ဟုတ်လား ...”

“အဲဒီအလုပ်ကိုရပြီး သေသေချာချာ အောင်အောင်မြင်မြင် လုပ်ရင် သူ့အတွက် တာထွက်ကောင်းတာပဲတဲ့ ကိုရဲ့၊ မနက်ဖြန် သူ့အတွက် ဆုတောင်းပေးပါဦးလို့တောင် ငွေလ ကို ပြောသေးတယ်”

၁၈၆ ဖုညောင်

“သော်...သော်...”

ခုတလောမှ ငွေလနှင့် မကြာခဏ တွေ့ဖြစ်နေသော ထင်စည်က ငွေလဆီမှ ရသမျှသတင်း အစ်အောက်နေမိသည်။

ငွေလကတော့ ကို ငွေလကို အချိန်ပေးလာတာကိုပဲ ကျေးဇူးတင် ပျော်ဝင်စွာ စပ်မိစပ်ရာစကားတွေ အားပါးတရပြောနေမိခဲ့လေသည်။

ဖုညောင် စာအုပ်တိုက်

မနက်ဖြန်...

ငွေလပြောသည့် မိုးသောက်ရဲ့ အရေးကြီးသော

မနက်ဖြန်တွင်...

ထင်စည်က ငွေလကို ပဲခူးဘက်သို့ နေ့ချင်းပြန်

ဘုရားဖူးသွားဖို့ ချိန်းဆိုလိုက်လေသည်။

ထင်စည် ချိန်းဆိုမှုကြောင့် ငွေလသာက အပျော်ကြီး

ပျော်နေခဲ့ပါသည်။

“ငွေလ အဲဒီလို မြို့ပြင်ဘက်ကို ကားထွက်စီးချင်နေတာ

ဖုညောင် စာအုပ်တိုက်

ကြာပြီ ကိုရဲ့၊ ကိုမအားမှန်းသိလို့သာ မပူဆာရဲတာ၊ ငွေလ
ရဲ့ ကြီးကြီးတို့ ကြီးငယ်တို့က ငွေလကို အိမ်ထဲမှာရဲ့
နေစေချင်တဲ့သူတွေ၊ ခရီးဆိုရင် နေချင်းပြန်တောင် လွှတ်
ချင်တဲ့သူတွေ မဟုတ်ဘူး၊ ခုတောင် စာသွားသင်သလိုလို
အသာလေးလိုမိပြီးထွက်လာရတာ”

ငွေလက တက်ကြွလန်းဆန်းလျက် စကားတွေ
တတွတ်တွတ်ပြောလာသည်။

ငွေလ ပုံစံလေးက အရင်နေ့တွေကထက်ပိုပြီး ထူး
ခြားလှပနေသည်။ စိမ်းစိုသော မိုးတွင်းနှင့် လိုက်ဖက်ညီစွာ ဖက်ဖူး
စိမ်းရောင် ရှပ်လက်ရှည် ကိုယ်ကျပ်လေးနှင့်၊ အစိမ်းပုပ်ရောင်
ဖိုးကွာတား ဂျင်းဘောင်းဘီကိုဝတ်လျက် ကြိုးသိုင်းဖိနပ် အစိမ်း
လေး စီးထားသည်။ ရှေ့ဆံပင်တွေကို ဘီးကုပ်အစိမ်းဖြင့် ပင့်တင်
ထားတာမို့ နဖူးလေး ပြောင်ရှင်းလျက် မျက်နှာဘေးတစ်ဖက်
တစ်ချက်မှာ ဆံပင်ဖြောင့်ဖြောင့်လေးတွေ စင်းကျနေသည်။

ငွေလ ပုံစံလေးက ချစ်စရာကောင်းလှပေမယ့်
လောလောဆယ်မှာတော့ သူ ဘယ်လိုမှ မခံစားရပါ။

သူ့စိတ်က ဒီနေ့အဖို့ သူ့အကြံအစည် ဖြစ်မြောက်
ဖို့သာ လောနေသည်။ ငွေလရဲ့ စကားလုံးတွေကို သူမသာယာ။
ငွေလအလှမှာ သူမနစ်မြော။ သူက ဘဝကို စိတ်ကူးယဉ်မှုထက်
လက်တွေ့ကျကျသာ တည်ဆောက်ချင်သူမို့ အလွန်အကျွံ သာယာ
နစ်မြော မှိုင်းမိခဲနေဖို့ စိတ်ကူးမရှိပါ။

ထင်စည်သည် ငွေလကို သိပ်ဂရုမစိုက်မိဘဲ မျက်
မှောင်တွန့်တွန့်နှင့် တစ်စုံတစ်ရာကို စူးစိုက်တွေးတောရင်း ကားကို
ခပ်မြန်မြန် မောင်းလာသည်။

ငွေလကလည်း သူ့ကို သတိမထားမိဘဲ လမ်းဘေး
ရွခင်းတွေကိုသာ ငေးမောလာသည်။

အချိန်က တရိပ်ရိပ်ကုန်ဆုံးနေပြီး ကားက ရန်ကုန်
နှင့် တဖြည်းဖြည်း ဝေးကွာလာသည်။

သူ နာရီတစ်ချက်လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

အချိန်က မနက် ၁၁ နာရီ...။

ဒီအချိန်မှ မိုးသောက် ပဲခူးဘက်ကို ထွက်လာခဲ့ရ
နေ့လယ်အမီ ရန်ကုန်ထိ ပြန်ဖို့မဖြစ်နိုင်ပါ။

ထင်စည်က နှုတ်ခမ်းလွန်ရုံပြေးလိုက်ရင်း ကားထဲ
တဖြည်းဖြည်း အရှိန်လျော့ပြီးမှ တုန်ခနဲ ရပ်ပစ်လိုက်ပြီး...

“ပြဿနာပဲကွာ... ကားက ဘာဖြစ်သွားလဲမသိပါဘူး”

ဟု ရေရွတ်လိုက်သည်။ ငွေလက မျက်လုံးပြူးလွှမ်း
လှည့်ကြည့်ရင်း...

“ကား ပျက်သွားတာလားဟင်”

“ဟုတ်မယ်ထင်တယ်”

“အခု ဘယ်နားရောက်နေတာလဲ”

ငွေလက ပတ်ဝန်းကျင်ကို လှည့်ပတ်ကြည့်ရင်း
သည်။

“လှည်းကူးနဲ့ ပဲခူးကြားပေါ့”

“ဒီဘက်က လူရော ကားပါ နည်းနည်းပြတ်သလိုပဲ”

“ဟုတ်တယ်... ဘာလုပ်ရရင်ကောင်းမလဲမသိဘူး၊ ကိုယ်
လည်း ငွေလနဲ့သွားရင်သာ ကိုယ်တိုင်မောင်းဖြစ်တာ၊ ကိုယ်
ဘာသာဆို ဒီရိုင်ဘာနဲ့သွားတာများတော့ ကားက တစ်ခု
ဆို ကိုယ် ဘာမှမလုပ်တတ်ဘူး”

“ဒါဆို အခု ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲဟင်”

“ရန်ကုန်က ကိုယ့်တပည့်တစ်ယောက်ယောက်ကို ဖုန်းဆက်
ခေါ်ရင်တော့ ရမယ်၊ ဒါပေမယ့် သူဒီကိုရောက်ဖို့ တစ်နာရီ
ကျော်ကျော်လောက်ကြာနိုင်တယ်၊ ကိုယ် အဲဒီလောက်
ကြာကြာထိုင်စောင့်ဖို့ စိတ်မရှည်ဘူးကွာ၊ ငွေလ ဒီမှာ
ခဏနေခဲ့၊ ကိုယ် အနားပါးနီးထွက်ပြီး စုံစမ်းလိုက်ဦးမယ်”

“ဘယ်ထိသွားစုံစမ်းမှာလဲ ကို”

“ဒီနားမှာ ကားပြင်တတ်တဲ့သူ ရှိမရှိပေါ့၊ ရှိရင်တော့ အဆင်
ပြေနိုင်တယ်”

“မြန်မြန်ပြန်လာနော်၊ ငွေလ တစ်ယောက်တည်းရယ်”

“ခဏပဲ... မကြာဘူး၊ ကိုယ်ပြန်လာခဲ့မယ်၊ ကိုယ်ပြန်မလာ
မချင်း ဒီကနေ ဘယ်မှမသွားနဲ့၊ ကားတံခါးလှော့ချထား၊
တစ်ခုခုဆို ကိုယ့်ဖုန်းကိုခေါ်၊ ဟာကွာ... ဖုန်းကလည်း
အရေးထဲမှ ဘက်ထရီကုန်ချင်နေပြီ”

ထင်စည်က ကားတံခါးကို လှော့ချပြီး ထွက်လာ
ခဲ့လိုက်သည်။ ငွေလ မမြင်နိုင်သည့် ခပ်ဝေးဝေးရောက်မှ
တပည့်တစ်ယောက်ဆီ ဖုန်းဆက်ခေါ်လိုက်ပါသည်။

၁၉၂ ဂျူနီ

“ဇော်ထိုက်...မင်း ငါပြောတာ သေသေချာချာနားထောင်
မိုးသောက်ကြယ်ရဲ့ ဖုန်းနံပါတ် xxx ကို မင်းအခုဖုန်းခေါ်
ပြီး ငါပြောခိုင်းတဲ့အတိုင်း သေသေချာချာ ပြောပြီး ဖုန်း
ချလိုက်၊ ဟိုက ပြန်ခေါ်ရင်လည်း ဖုန်းမကိုင်နဲ့တော့”

ကို ဘယ်မှာလဲ ...၊

ကို ဘယ်ရောက်သွားပြီလဲ ...၊

ကို ဘာများဖြစ်နေလို့လဲ ...။

ငွေလသည် သိချင်မှုပေါင်းများစွာဖြင့် စိတ်ပူပန်
သောက်ယက်ခတ်လာသော်လည်း ကားပေါ်က မဆင်းရဲချေ။

ဒီနားပတ်ဝန်းကျင်က အိမ်ခြေကျလွန်းသည်။

ကိုထွက်သွားတာ နာရီဝက်ကျော်နေပြီမို့ စိတ်ပူလှ
မယ့် ငွေလ ကားပေါ်ကဆင်းပြီးရင် ဘယ်သွားပြီး စုံစမ်းရှာဖွေ
ဖုန်း မသိပါ။

အချိန်က တရွေ့ရွေ့ကုန်လာသည်။ ငွေလ ဖုန်းလည်း လိုင်းမမိတစ်ချက် မိတစ်ချက်။ ကိုဖုန်းကို ခေါ်ကြည့်တာလည်း ဆက်သွယ်မှု ဧရိယာပြင်ပ ရောက်နေသည်ဟု ပြန်ပြောလိုက်။ လိုင်းပြတ်ကျသွားလိုက်နှင့် နောက်ဆုံးတော့ စက်ပိတ်တာသည်ဟုသာ ဖြေနေသည်။

ငွေလသည် အားငယ်စိုးရွံ့သော မျက်လုံးများဖြင့် အပြင်ဘက်သို့ လှမ်းမျှော်ကြည့်ရင်း ခြေဖျားလက်ဖျားတွေ ဆွဲစက်လာသည်။

ဒီလိုအချိန်မျိုးမှာ ငွေလက မိုးသောက်ကို အားငယ်တကြီး သတိရမိပါသည်။

ကို... ငွေလကို ထားသွားတိုင်း ငွေလကို ကူတတ်တဲ့ မိုးသောက်ကို ငွေလ အားငယ် ဝမ်းနည်းရတိုင်း သတိမိပေမယ့် ငွေလ သူ့ကို ဒုက္ခမပေးရက်ပါ။

သူနဲ့လည်း ဘာမှမဆိုဘဲ သူ့အတွက်လည်း ငွေလနှင့်စရာဘာမှမရှိပါဘဲ ငွေလလိုအပ်တိုင်း ကူညီနေတဲ့သူကို တစ်တစ်ဂျီ ခုကွမပေးချင် ...။

သူ့အတွက် တစ်ခုခုပြန်လုပ်ပေးဖို့လည်း ငွေလ မတတ်နိုင်ပါ။

သူ့ကူညီမှုတွေအတွက် ငွေလဘက်က ဘာများပြန်လုပ်ပေးရပါ့မလဲဟု အမြဲစဉ်းစားမိပေမယ့် သူကတော့ ငွေလဆီက ဘာတုံ့ပြန်မှုကိုမှ လိုချင်ပုံမရ။ ငွေလအတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်ရရင်သာ ကိုကို အပြစ်တင်စကားတွေ ပြောတတ်ပေမယ့် ကောက်ကျစ်တဲ့စိတ်ဓာတ်မျိုးတော့ ရှိပုံမပေါ်ပါ။

ခုချိန်မှာ သူလည်း သူ့ရဲ့အရေးကြီးတဲ့ အလုပ်ကိစ္စအတွက် အာရုံစိုက်နေရမည့်အချိန် ဖြစ်ပေမယ့် ငွေလသာ ဖုန်းဆက်လျှင် သူ အပြေးရောက်လာမည်ဆိုတာ သိသည်မို့ ငွေလက အနှောင့်အယှက်မပေးဘဲ နေရမည်ဟုသာ စဉ်းစားမိသည်။

ငွေလ စောင့်ရမှာပေါ့ ...။

ကို ပြန်လာမှာပါ ...။

အကြိမ်ပေါင်းများစွာ ကို ကတိပျက်တာကို ကြုံခဲ့ဖူး၊ ခွင့်လွှတ်ခဲ့ရဖူးပေမယ့် ဒီတစ်ကြိမ်မှာတော့ ကို ငွေလဆီ ဆက်ဆက်ပြန်ရောက်လာလိမ့်မည်ဟုသာ ယုံကြည်နေမိသည်။

၁၉၆ ဖုဏ်

ငွေလက ကို့ကို အရာရာအတွက် အမြဲ ယုံကြည်ခဲ့ရ

ပါသည်။

“ငွေလက ခင်ဗျားဖုန်းကို အလွယ်တကူ ဆက်မရလို့ ကျွန်တော့်ဆီ လှမ်းဆက်ပြီး ပြောပေးခိုင်းတာ၊ ကျွန်တော်က ငွေလသာရဲ့ မိတ်ဆွေပါ။ ငွေလ အခု ပဲခူး ဆယ်မိုင် ကုန်းနား မရောက်ခင် ဟိုက်ဝေးလမ်းပေါ်မှာ ကားပျက်နေလို့ ခင်ဗျား သွားကူညီလိုက်ပါဦး၊ ကားနံပါတ်က (xxx) mark II ရွှေအိုရောင်ပါ”

ဟု တစ်ဖက်ကပြောပြီး ဖုန်းချသွားသောအချိန်သည် မိုးသောက်... ကုမ္ပဏီရဲ့ အကြီးအကဲ ဦးသူရိန်နှင့် သွားတွေ့ဖို့ စာရွက်စာတမ်းတချို့ စုစည်းပြင်ဆင်နေသောအချိန် ဖြစ်လေသည်။

၁၉၈ ပုညခင်

မိုးသောက်သည် ရုတ်တရက်မို့ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ
ထူပူပြာဟုန်သွားကာ ဂဃနဏမေးဖို့ စောစောကလူရဲ့ ဖုန်းကို
ပြန်ခေါ်သော်လည်း ဖုန်းက ဆက်သွယ်မှုစရိယာပြင်ပသို့ ရောက်
နေသည်ဟုပဲ ဖြေသည်။

ခေါ်မရတဲ့အဆုံးမှာ ငွေလဆီ ဖုန်းခေါ်လိုက်တော့
လှိုင်းက တော်တော်နဲ့မဝင်။

ထင်စဉ်ဆီ ဖုန်းခေါ်တော့လည်း ဖုန်းပိတ်ထားသည်
ဟုသာ ဖြေနေသည်။

မိုးသောက်သည် နာရီကိုတစ်လှည့်၊ စာရွက်စာတမ်း
တွေကို တစ်လှည့်၊ ဖုန်းကိုတစ်လှည့် ကြည့်ရင်း တစ်ကိုယ်လုံး
စော့ချေးတွေ စိမ့်ပျံ့လာသည်။

အဲဒီနောက်တော့ သူ မလွန်ဆန်နိုင်လောက်အောင်
အင်အားကြီးမားသော တစ်စုံတစ်ရာက သူ့ခြေလှမ်းတွေကို ရွေ့
စေလိုက်သည်။

သူ့ရုံးခန်းထဲမှာတော့ ရပ်တန့်၍မရနိုင်သော နာရီ
တစ်လုံးရယ်၊ ပြန့်ကျဲနေသော စာရွက်စာတမ်းတွေရယ် ကျန်ရစ်ခဲ့
ပါသည်။

ပုညခင် စာအုပ်တိုက်

ငွေလသည် မိုးဖွဲဖွဲရွာစပြုသဖြင့် မှုန်မှိုင်းလာသော
အားလမ်းမထက်ဆီသို့ ပျော့တော့ညှိုးနွမ်းနေသော မျက်ဝန်းများဖြင့်
ညှမ်းမျှော်စောင့်ကြည့်လျက် ရှိပါသည်။

ငွေလအတွက်တော့ အချစ်ဆိုတာ မျှော်စောင့်ရခြင်း
အား၊ ဒါမှမဟုတ် ခွင့်လွှတ်သည်ခံရခြင်းလား ...။

ကိုယ်ကချစ်ရတဲ့အချစ်ဟာ ကိုယ့်ကို ပင်ပန်းစေ
အယ်ဆိုတာ အမှန်ပဲလား ...။

ကို ... ငွေလကို ဒီနေရာမျိုးမှာ တမင်သက်သက်
အားပစ်ခဲ့လိမ့်မယ်လို့တော့ ငွေလ မထင်ရက်ပါ။

ပုညခင် စာအုပ်တိုက်

ငွေလသည် သက်ပြင်းလေး အသာချကာ လမ်းမ
မျှော်ငေးနေတုန်းက ငွေလ လက်ထဲက ဖုန်းလေးကို မြှောက်တင်
လျက် တစ်နေရာမဟုတ် တစ်နေရာ လိုင်းမိအောင် ဟိုရွှေ ဒီဇွေ
ငွေယမ်းနေမိသည်။

ဖုန်းကို လေထဲမှာ မြှောက်ကိုင်ငွေယမ်းနေသော
ငွေလပုံစံက ကလေးတစ်ယောက်လို၊ အရူးတစ်ယောက်လိုပို၊ ငွေ
က ကိုယ့်အဖြစ်ကို ကိုယ်ရယ်ချင်လာမိသည်။ ပြီးတော့ ငိုချင်လာ
ပြန်သည်။

ထိုအချိန်မှာ လေထဲက ငွေလ ဖုန်းကလေးဆီ
အသံမြည်လာသည်။ ငွေလသည် ဖုန်းသံကြောင့် ဆတ်ခနဲတုန်သွား
ကာ ဖုန်းနံပါတ်ကို မကြည့်မိဘဲ ကမန်းကတန်း နားထောင်လို
သည်။

“ဟဲလို... ဟဲလို... ကိုလား၊ ကို ဘယ်မှာလဲဟင်”

“ငွေလ ... ကျွန်တော် မိုးသောက်ကြယ်ပါ”

“ဟင် ... မိုးသောက်လား၊ ရှင်က ဘယ်ကဆက်နေတယ်
လဲဟင်”

“ငွေလ အခုဘယ်မှာလဲ ...”

“ငွေလလား ... ငွေလက လမ်းမှာ၊ ငွေလ ဘာမှမဖြစ်ပါ
ဘူး၊ ကိုနဲ့အတူတူ ပဲခူးသွားရင်း လမ်းမှာ ကားပျက်နေလို့
ခဏနားနေတာ”

“ထင်စည် ဘယ်မှာလဲ ...”

“သူက ... သူက ဟိုနား ဒီနား အကူအညီသွားရှာတယ်”

“ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ”

“တစ်နာရီလောက်တော့ ရှိ...”

“ကောင်းပြီ... ကျွန်တော် သဘောပေါက်ပြီ၊ အခု ငွေလ
ဘယ်နားမှာလဲပဲ ပြော...”

“မိုးသောက် ... ရှင်လာလို့မဖြစ်ဘူးလေ၊ ရှင်အလုပ်ကိစ္စ
အရေးတကြီး ချိန်းထားတာ ဒီနေ့လယ်မဟုတ်လား”

“ကျွန်တော့်အတွက် အဲဒီကိစ္စထက် မင်းက ပိုအရေးကြီး
တယ် ငွေလ၊ မင်း အခုရောက်နေတဲ့နေရာကိုပဲ ကျွန်တော့်
ကို တိတိကျကျ ပြောပြပါ”

“မဟုတ်သေးဘူးလေ ...”

“ခုချိန်မှာ ကျွန်တော့်ကို ဘာအကြောင်းနဲ့မှ နောက်လှည့်ပြန်
ခိုင်းဖို့ မကြိုးစားပါနဲ့ ငွေလသာ...”

သူ့အသံက နာကျင်တုန်ရင်နေသည်။ ငွေလ သူ့ကို
ငွေလရှိသည့်နေရာကို ပြောပြလမ်းညွှန်လိုက်ရသည်။ ပြီးတော့
သူလာမည့် လမ်းဆီ လှမ်းမျှော်ကြည့်ရင်း စိုးရိမ်သောကတွေ
တစ်စတစ်စ ပြယ်လာသည်။

ငွေလ စိတ်ထဲမှာ လုံခြုံလာသည်။

ပြီးတော့ နွေးထွေးလာခဲ့ရပါသည်။

ငါ့အတွက်တော့ မင်းက အရေးအကြီးဆုံးပါ ငွေလ

သာ...”

အခု မင်းကို တွေ့လိုက်ရတဲ့အချိန်မှာ အဲဒါဟာ

မိသေချာသွားခဲ့ပါတယ်။

မိုးသောက်သည် ကားတေးမှာ ထွက်ရပ်၍ ကြိုစောင့်

သော ငွေလကိုအတွေ့မှာ သက်ပြင်းဖွဖွချရင်း စိတ်အေးချမ်း

သွားခဲ့ရပါသည်။

တစ်လမ်းလုံး စိတ်ပင်ပန်း ပူလောင်ခဲ့ရသမျှ ရေ

အေးအေးဖြင့် ဆီးကြိုအပက်ခံရသလို ဖြန်းခနဲ အေးမြသွားခဲ့တာပင်။

မင်းက အဲဒီလောက်တောင် စွမ်းသလား ငွေလသာရယ် ...။

မင်းရဲ့ ကလေးဆန်ပြီး အပြစ်ကင်းစင်တဲ့၊ ဒေါသကင်းပြီး ချစ်သူအပေါ် အစစအရာရာ သည်းခံတတ်တဲ့ ပုံစံလေးက ငါ့စိတ်နှလုံးကို တတိ တတိ ဖဲ့ယူသိမ်းပိုက်သွားခဲ့တာပါ။

အခု ... ငါ့စိတ်ကို ငါပြန်သိချိန်မှာ ငါဘာလုပ်မလဲ ငွေလသာ ...။

မင်းကို ဥပေက္ခာပြုထားရမလား ...။

ဒါမှမဟုတ် မင်းကို အမြဲလှည့်စားအနိုင်ယူတတ်တဲ့ ထင်စဉ်ကိုပဲ သွားဆွဲထိုးလိုက်ရမလား ...။

ငါ ဘာလုပ်ရမှာပါလိမ့် ငွေလသာ ...။

မိုးသောက်သည် သူ့ကားကို ငွေလသာရဲ့ ကားနောက်မှာရပ်ကာ ကားပေါ်မှဆင်းလိုက်သည်။

ငွေလက မိုးသောက်ဆီ လျှောက်လာနေသည်။

မိုးသောက်ကလည်း ငွေလဆီ လျှောက်လာသည်။ တစ်ဦးရှိရာ တစ်ဦး လျှောက်လှမ်းလာနေပေမယ့် ဝေးသထက်ဝေးသွားလေမလားဟု မိုးသောက်က စိုးရိမ်မိသည်။

“ငွေလ ...”

“မိုးသောက် ...”

ငွေလက ဖြန်းခနဲ ငိုချတော့မလို ငိုမဲ့မဲ့ဖြစ်လာပြီးမှ ဣန္ဒြေဆည်ကာ ပြုံးလိုက်သည်။ သို့သော် ငွေလမျက်ဝန်းထဲက မျက်ရည်ကို သူတွေ့ပါသည်။

“မိုးသောက် ငွေလကြောင့် ပင်ပန်းပြီ ...”

“ငွေလက ကျွန်တော့်ထက် ပိုပင်ပန်းမှာပါ။ ဒီလို အကူအညီလိုတဲ့ အချိန်မျိုးမှာ ကျွန်တော့်ဆီ ကိုယ်တိုင်ဖုန်းဆက်လိုက်ရောပေါ့ ငွေလရယ်”

“ငွေလ ကိုကို စောင့်နေလိုက်ရင် အဆင်ပြေမှာပဲလေ။

မိုးသောက်ကို သက်သက် ဒုက္ခမပေးချင်ပါဘူး။”

“ငွေလ ... ကျွန်တော့်ဆီ တစ်ယောက်ယောက်ကို ဖုန်းဆက်ခိုင်းသေးလား”

“ဟင့်အင်း မဆက်ခိုင်းပါဘူး”

“ဪ... ဪ... ဒါနဲ့ ထင်စည်က အခုဘယ်မှာလဲ”

“ကားပြင်ဖို့ အကူအညီသွားရှာတယ်၊ သူ့ကိုစောင့်မှဖြစ်မယ်”

“သူက လာတော့မှာ မဟုတ်ပါဘူး”

“လာမှာပါ၊ ဒီနားလေး ခဏသွားနေတာပဲ၊ သူ ငွေလစဉ် ဒီလိုနေရာမှာ တစ်ယောက်တည်း မထားခဲ့နိုင်ပါဘူး”

“ငွေလက သူ့ကိုယုံသလား”

“ငွေလ ချစ်သူပဲ၊ ငွေလ ယုံရမှာပေါ့”

ငွေလ စကားလည်းဆုံး၊ ငွေလလက်ထဲက ဖုန်းထဲက အသံမြည်လာပါသည်။

ငွေလ ဖုန်းဖွင့်နားထောင်လိုက်တော့ တစ်ဖက်က

ငွေလ ကြားဖူးနေကျ အသံကို ကြားရသည်။

“မငွေလသာပါလား ခင်ဗျာ”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ကျွန်တော် ဦးမင်းထင်စည်ရဲ့ အတွင်းရေးမှူး ကျော်လွင်ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ပြောပါရှင်”

“ဆရာ ဖုန်းဆက်ခိုင်းလို့ ကျွန်တော် ဆက်ပေးတာပါ။ ဆရာက ကား ပြင်မယ့်သူရှာရင်း ဗိုက်အရမ်းအောင့်လာလို့ ရန်ကုန်ကို ကားကြိုနဲ့လိုက်လာရတယ်၊ သူ့ဖုန်းကလည်း ဘက်ထရီ ကုန်သွားလို့ မငွေလသာဆီ ဆက်လို့မရခဲ့ဘူး၊ အဲဒါ မငွေလသာ ဆက်စောင့်နေမှာစိုးလို့ ဖုန်းဆက်တာပါ။ ကားကိုတော့ ဒီအတိုင်း လော့ခ်ချပြီး ထားခဲ့လိုက်ပါ။ ကျွန်တော်တို့ ရုံးက ဒရိုင်ဘာနဲ့ ဝပ်ရှောဆရာကို ကားယူဖို့ လွှတ်လိုက်ပါ့မယ်”

“သူ ... သူ့အခြေအနေ ဘယ်လိုရှိလဲဟင်၊ တော်တော်ဆိုးလား၊ အစာအိမ်များ တစ်ခုခုဖြစ်လား၊ သူက အလုပ်ရှုပ်တော့ စားချိန်မမှန်လို့များ ဖြစ်တာလား”

“အခုတော့ အခြေအနေ သိပ်မဆိုးတော့ပါဘူး၊ ဆရာဝန် လာကြည့်ပေးလို့ သူအိမ်မှာပဲ နားနေပါတယ်”

“အဲဒါဆို ကျွန်မအတွက် စိတ်မပူပါနဲ့လို့ ပြောပေးပါရှင်၊ ကျွန်မဆီ ကိုမှီးသောက် ရောက်လာလို့ အခုပဲ ပြန်လာတော့မှာလို့ ကျွန်မ ဒီကအပြန် သူ့ဆီဝင်ခဲ့ပါ့မယ်”

၂၀၈ ပုညဝင်

“မဝင်ပါနဲ့ ခင်ဗျ၊ သူ့အခုအိပ်နေပါတယ်၊ အပြည့်အဝ အိပ်စက်အနားယူရမှာမို့လို့ပါ၊ နောက်နေ့မှ သူ မငွေလသာ ဆီ ဖုန်းဆက်ပါလိမ့်မယ်”

တစ်ဖက်က ဖုန်းချသွားပြီ ... ။

ငွေလက မိုးသောက်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်ရင်း ...

“သူ ဗိုက်အောင့်လို့ ပြန်သွားတယ်တဲ့၊ တော်တော်များ အခြေအနေ ဆိုးသလားမသိဘူး”

ဟု ရေရွတ် ညည်းညူလိုက်တာမို့ မိုးသောက်က ငွေလ မမြင်အောင် မဲ့ပြီးပြီးလိုက်ရပါသည်။

ထင်စဉ် အကြံအစည်ကို သူရိပ်မိစ ပြုပြီ။

“ဘယ်လိုများ ဖြစ်ရတာလဲ သားရယ်၊ ဘာဖြစ်လို့များ ဒီလောက်ပေါ့လျော့ရတာလဲ၊ ခုလေးပဲ ဦးသူရိန်က မင်း အဖေဆီ ဖုန်းဆက်သွားတယ်၊ အချိန်မလေးစားတဲ့၊ သူ့ကို အလေးမထားတဲ့ ခင်ဗျားသားနဲ့ အလုပ်ဆက်မလုပ်နိုင်ဘူးတဲ့၊ မင်းအဖေလည်း နေကောင်းခါစဆိုတော့ ဘာမှရှည်ရှည် ဝေးဝေး ပြန်မပြောလိုက်နိုင်ဘူး၊ သူ့ခမျာ ခုမှ စကား ပီပီသသ ပြောနိုင်ရုံရှိသေးတာကွယ်၊ သူ့ကြည့်ရတာ အရမ်း စိတ်ပင်ပန်းနေပုံရတာနဲ့ ဆေးတိုက်ပြီး အိပ်ခိုင်းထားရတယ်”

မိုးသောက်သည် ဘာကိုမှလည်း မဖြုတ်မပြန်နိုင်ဘဲ
မေမေ့ရှေ့မှာ ခေါင်းငုံ့ထိုင်နေခဲ့မိသည်။

ငွေလဆီ သွားခဲ့လို့ သူ ပျက်ကွက်ခဲ့တာကိုသိရင်
ပေပေနဲ့ မေမေ ဘာပြောမလဲ ... ။

ခုချိန်မှာ သူ အားခဲမျှော်လင့်ထားသည့် အခွင့်အရေး
ကြီးတစ်ခုကို လက်လွှတ်လိုက်ရပေမယ့် နောင်တမရချင်။

တကယ်တော့ ဒီကိစ္စမှာ ငွေလလည်း အပြစ်မရှိ
သူ့ကို ထောင်ချောက်ဆင်ခဲ့သူက ထင်စည်ဆိုတာ
သူ သဘောပေါက်ခဲ့ပြီ ... ။

ထင်စည်က ငွေလအပေါ်ထားသည့် မိုးသောက်နဲ့
သံယောဇဉ်ကို အသုံးချပြီး မိုးသောက်ရဲ့အလုပ်ကို နှောင့်ယှက်
ခဲ့တာဖြစ်သည်။

အဲ့ဒါ ဘာရည်ရွယ်ချက်နဲ့လဲ ... ။

မိုးသောက်က စိတ်လေး ရင်လေးစွာဖြင့် မေမေ
ပြောစကားတွေကို ငြိမ်ငြိမ်သက်သက် နားထောင်ရင်း ငွေလ
စိတ်က တစ်ချက်တစ်ချက် လွင့်လွင့်ထွက်သွားလေသည်။

ကိုအကြောင်းတွေးရင်း ကိုအတွက် စိတ်ပူရင်း
ကိုဖုန်းကို မျှော်ရင်း စိတ်နှလုံးပူလောင်နေခဲ့ရသော ငွေလသည်
မိုးသောက်အကြောင်း တွေးမိတော့ အားနာသနားမိလေသည်။

မိုးသောက်ရဲ့ မျက်လုံးတွေက ကြည်လင်အေးချမ်း
နွေးထွေးလှတာမို့ သူနဲ့အကြည့်ချင်းဆုံကာ ရယ်မောမိတိုင်း ငွေလ
စိတ်မှာ ပျော်ရွှင်ပေါ့ပါးသွားရတတ်သည်။

သူ့အတွက် ဘာလုပ်ပေးနိုင်မလဲဟု စဉ်းစားမိတော့
ငွေလ တမြတ်တနိုး စိုက်ထားသော သက်ကြီးပု(ဘွန်ဆိုင်း) စကား

ပင်လေး တစ်ပင်ကို သူ့ဆိုင်ဝင်ဝန်းမှာ အလှထားဖို့ လက်ဆောင်
ပေးလိုက်ရန် စိတ်ကူးရသည်။

ထိုမနက်မှာ ငွေလက ပန်းအိုးကို ရွှေပြောင်းပြုပြင်
နေဆဲ ကြီးကြီးက အနားရောက်လာကာ ...

“ငွေလ ... ပန်းအိုးကို ဘာလုပ်မှာတုန်း”

“ငွေလ သူငယ်ချင်း တစ်ယောက်ကို လက်ဆောင်ပေးလိုက်
ချင်လို့ ကြီးကြီး”

“အဲမယ် ... နှမောစရာအေ၊ ဒီ အပင်က ညည်းအကြိုက်
ဆုံး အပင် မဟုတ်ဘူးလား”

“ဟုတ်တော့ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် အဲဒီ သူငယ်ချင်းက
ငွေလကို အများကြီး ကူညီခဲ့ဖူးလို့ ငွေလ တန်ဖိုးထားတာ
လေးကို ပေးချင်လို့ပါ”

“ညည်းသူငယ်ချင်းက မိန်းကလေး သူငယ်ချင်းမှ ဟုတ်ရဲ့
လား”

“ဟုတ်ပါတယ် ကြီးကြီးရဲ့၊ မိန်းကလေး သူငယ်ချင်းပါ”

ငွေလက မျက်နှာတည်ကလေးဖြင့် ဖြီးလိုက်သည်။

ကြီးကြီး ထွက်သွားတော့မှ ခေါင်းလေးပုကာ လျှာလေးတစ်လစ်
ထုတ်လိုက်မိပြီး ပြုံးနေမိသည်။

ထိုမနက်မှာပဲ ငွေလက တက္ကဆီတစ်စီးငှားကာ
ပန်းအိုးကို အိမ်က ကောင်မလေးနှင့် တစ်ယောက်တစ်ဖက် သယ်
မတင်လိုက်ပြီး မိုးသောက်ရဲ့ ကော်ဖီဆိုင်လေးဆီ ထွက်လာခဲ့ပါ
သည်။

ပန်းအိုးလေးကို လာကူသယ်ပေးနေဆဲ မိုးသောက် ကားက ဆိုင်
ရှေ့မှာ ရပ်လာပါသည်။

ပန်းအိုးလေးရှေ့မှာ ပြုံးလျက် ရပ်တန့်ကြိုဆိုနေ
သော ငွေလကို လှမ်းမြင်လိုက်သော မိုးသောက်က တက်ကြွသွက်
လက်သော ခြေလှမ်းများဖြင့် ဆိုင်အဝင်ဆီ ပြုံး၍ လှမ်းလာနေ
သည်။

ခုလို ဆိုင်ဖွင့်စအချိန်မျိုးမှာ ငွေလကို တွေ့လိုက်ရ
ခြင်းက သူ လတ်တလောကြုံတွေ့နေရသည့် အလုပ်ကိစ္စ အခက်
အခဲ စိုးရိမ်ပူပန်စရာတွေအားလုံးကို ငြိမ်းအေးသွားစေသည်။

မိုးသောက်က ကိုယ့်စိတ်ဟာ အလွန်နူးညံ့စွာ စိတ်
ကူးယဉ် ဆန်တတ်မှန်း ခုမှသိရပါသည်။

မပိုင်ဆိုင်ရပေမယ့် တိတ်တိတ်လေး ချစ်ရခြင်းက
လည်း စိတ်ကို အားအင်ဖြစ်စေမှန်း၊ နူးညံ့စွာပျော်ရွှင်စေတတ်မှန်း
ခုမှသိပါသည်။

“ငွေလ ... ဖုန်းမဆက် ဘာမဆက်နဲ့ အစောကြီးပါလား”

“အင်း ... ငွေလက မိုးသောက်မရောက်ခင် ဒီပန်းအိုးတွေ
လာထားလိုက်ချင်လို့လေ”

“အစ်မ ... ကိုမိုးသောက် မရောက်သေးဘူး ခင်ဗျ”

“ရတယ် ... သူမရောက်သေးလည်း ဖြစ်ပါတယ်၊ အစ်မက
ဆိုင်ရှေ့မှာ ပန်းအိုးတစ်အိုး နေရာချပေးထားချင်လို့
လာတာ”

“ဟာ ... သက်ကြီးပု စကားပင်လေးပဲ၊ လှလိုက်တာ
ကျွန်တော်တို့ ဆိုင်မှာ ပန်းအိုး မရှိတာနဲ့ အတော်ပဲ
ကိုမိုးသောက်တောင်မှ ပန်းအိုးတွေ သွားဝယ်ဦးမယ် ဖြေ
နေတာ”

ဆိုင်ဝန်ထမ်း ကောင်လေးက ငွေလ ယူလာသော

“တရုတ်စကား ဘွန်ဆိုင်းလေးပဲ၊ လှလိုက်တာ ငွေလ ဝယ်လာရတာလား”

“မဝယ်ရပါဘူး၊ ငွေလရဲ့ အပင်လေးပါ၊ မိုးသောက်ကို ကျေးဇူးတင်တဲ့အနေနဲ့ လက်ဆောင်ပေးတာ ...”

“ကျွန်တော့်ကို ပေးတော့ ငွေလကြိုက်တဲ့ အပင်လေး ငွေလဆီမှာ မရှိတော့ဘူးပေါ့”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ ငွေလ ဒီဆိုင်မှာ ကော်ဖီလာသောက်ရင် မြင်နေရမှာပဲ၊ အပင်လေးကို ပြုစုဖို့ လိုရင်လည်း ငွေလ ဘာသာ အားလုံးလုပ်ပေးမှာပါ”

“ကျေးဇူးပဲ ငွေလ၊ ကျွန်တော် တန်ဖိုးထားပါ့မယ်”

ငွေလနှင့် သူ စကားတပြောပြောဖြင့် ဆိုင်ထဲဝင်လာ ခဲ့ကြပါသည်။ ဂျင်းဆောင်းဘိ ပြာပျော့ပျော့နှင့် တီရှပ်အဝါလွင်လွင် လေး ဝတ်ထားကာ ဆံပင်တွေ ထောင်တချို့ လှဲတချို့ ကပိုကယ့် ဖြစ်နေသော မိုးသောက်က လွတ်လပ်ပေါ့ပါးသော လူငယ်လေး အသွင် ရှိနေသည်။

မိုးသောက်က သိပ်စတိုင်လ်ထုတ်တတ်သူ မဟုတ်

သူအဆင်ပြေသက်သာသလို ဝတ်ဆင်ကာ သာမန်လူငယ်လေး တစ်ယောက်လိုသာ နေထိုင်ပြုမူပြောဆိုတတ်သူပင် ...။

“ဧကထိုင် ငွေလ၊ ကျွန်တော် ကော်ဖီဖျော် ယူလာခဲ့ပေး မယ်၊ ကျွန်တော်က မနက်စောစော ဒီလာ၊ မှာစရာရှိတာ မှာ၊ ကော်ဖီသောက်ပြီးမှ ဟိုဘက် ဖေဖေရုံးကိုသွားတာ”

မိုးသောက်က ငွေလကို ထားခဲ့ပြီး ကော်ဖီသွားဖျော် နေသည်။ ပြီးမှ ကော်ဖီနှစ်ခွက်နှင့် မုန့်တချို့ကို ကိုယ်တိုင်သယ်၍ ရောက်လာသည်။

“ဒီလို မနက်စောစောဆို လူရှင်းနေတတ်တယ် ငွေလရဲ့၊ ဒီအချိန် ထိုင်ရတာ အေးအေးဆေးဆေးရှိတယ်၊ ရော့ ... သောက်လိုက်ဦး၊ ကျွန်တော့် လက်ရာလေ ...”

ငွေလက မိုးသောက် လှမ်းပေးသော ကော်ဖီခွက် ကို လှမ်းယူရင်း ...

“မိုးသောက် မနေ့က ငွေလလေ ...”

ဟု စကားစပ်မိတော့ မိုးသောက်က ကော်ဖီသောက် နေရင်းက လက်ကာပြကာ ...

“တော်ပြီ ... မနေ့ကကိစ္စကို မေ့လိုက်တော့၊ အားနာတာ၊
တောင်းပန်တာ၊ စိတ်မကောင်းတာ၊ ကျေးဇူးတင်တာ ဘာမှ
လာမပြောနဲ့တော့၊ ကျွန်တော်တို့ကြားမှာ အဲဒါတွေ မရှိ
ကြေး ... အိုကေနော်”

သူက လက်မတစ်ချောင်း ထောင်ပြရင်း ပြောတာမို့
ငွေလလည်း လက်မလေး ပြန်ထောင်ပြရင်း အိုကေလိုက်ရသည်။
ထိုအချိန်မှာပင် ငွေလရဲ့ ဖုန်းကလေးဆီမှ အသံမြည်
လာခဲ့တာဖြစ်သည်။

“ဟဲလို ... ”

ဟဲလို ... ကိုယ့်ငွေလလေး မောနင်း ... ”

“မောနင်း ကို၊ ကိုဖုန်းကို ငွေလမျှော်နေတာ၊ ကိုနေကောင်း
ရဲ့လား၊ ကိုကို စိတ်ပူလို့ လာကြည့်ချင်ပေမယ့် ကို အတွင်း
ရေးမှူးက မလာနဲ့ဦးဆိုလို့ ငွေလ မလာရဲတာ”

“ကိုယ် အခုကောင်းသွားပါပြီ၊ မနေ့က ကိုယ် ဗိုက်အရက်
အောင့်လို့ ပြန်လာခဲ့ရတာ၊ ငွေလ ဘယ်လိုပြန်လာလဲ”

“ငွေလကို ကိုမိုးသောက် လာခေါ်တယ်”

“ဟုတ်လား ... သူက ငွေလ အဲဒီမှာရှိမုန်း ဘယ်လိုသိလဲ”

“သူဖုန်းလှမ်းဆက်လို့ ငွေလ ပြောပြလိုက်ရတာ”

“ဒီလူတော့ တော်တော် ကျေးဇူးတင်ဖို့ကောင်းနေပြီ၊ ဒါနဲ့
ငွေလက အခုဘယ်မှာလဲ”

“ငွေလက မိုးသောက်ရဲ့ ကော်ဖီဆိုင်မှာ၊ သူ့ကို ကျေးဇူး
တင်လို့ လက်ဆောင်လာပေးတာ၊ အခု သူနဲ့အတူ ရှိနေ
တယ်”

“ဪ ... ဪ ... ဒါဆို သူနဲ့ ကိုယ် စကားခဏပြော
လိုက်ဦးမယ်၊ သူ့ကို ဖုန်းခဏပေးလိုက်ပါဦး ငွေလ”

“ဟုတ်ကဲ့ ကို၊ မိုးသောက် ... ကိုက မိုးသောက်နဲ့ စကား
ပြောချင်လို့တဲ့”

ငွေလက ဖုန်းကို မိုးသောက်ထံ လှမ်းပေးလိုက်
သည်။ မိုးသောက်က တနံနံထွက်လာသော ဒေါသကို ထိန်းကာ
ဖုန်းကို လှမ်းယူလိုက်ရသည်။

“ဟဲလို ... ”

“ဟဲလို ... မိုးသောက်၊ မင်းက ငါ့ထက် ငယ်ငယ်ဆိုတော့

ငါ မင်းကို မိုးသောက်ပဲ ခေါ်တော့မယ်၊ မင်းကျေနပ်ရဲ့လား။”

“ခင်ဗျား အပိုတွေ လာပြောမနေနဲ့...”

မိုးသောက်ရဲ့ ခတ်ဆတ်ဆတ်အော်သံကြောင့် ငွေလလန့်ဖျပ်သွားမိရင်း...

“မိုးသောက် သူနဲ့ ရန်မဖြစ်ကြေးနော်၊ သူက သိပ်နေကောင်းသေးတာ မဟုတ်ဘူး။”

ဟု မိုးသောက်ကို ပြောလိုက်မိသည်။ မိုးသောက်က ငွေလကို ဆတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်ရင်း...

“အဲ့ဒါ မင်းယုံလား ငွေလ၊ သူနေမကောင်းဘူးဆိုတာ မင်းယုံလား၊ မင်းက အနံ့အ၊အ၊ လောကကြီးမှာ မင်းမသိတာတွေ အများကြီးရှိသေးတယ်၊ ကျေးဇူးပြုပြီး ဘာမှ ဝင်မပြောဘဲ နေပေးပါ။”

ငွေလက မိုးသောက်ကို ကြောက်ကြောက်ရွံ့ရွံ့ ကြည့်ရင်း ငြိမ်သက်သွားသည်။

တစ်ဖက်က ထင်စည်ရဲ့ လှောင်ပြောင်ရယ်မောသံကို မိုးသောက် ကြားရပြန်သည်။

“ဟား...ဟား... မင်း တော်တော် သနားဖို့ကောင်းတဲ့ ကောင်ပဲ မိုးသောက်၊ မင်း ငါတို့ ချစ်သူ နှစ်ယောက်ကို သွေးမခွဲစမ်းပါနဲ့...”

“ခင်ဗျား မချစ်တဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ချစ်သူလို့ သုံးနှုန်းနေတာ ခင်ဗျားအတွက် မရှက်ဘူးလား။”

“ငါ မချစ်ဘူးလို့ မင်းကို ဘယ်သူပြောလဲ”

“သွားစမ်းပါဗျား၊ ပြောမှသိရမှာလား၊ ခင်ဗျား ငွေလကို ဆက်ဆံပြုမူနေတဲ့ ပုံကိုကြည့်ရင် လူတိုင်း နားလည်တယ်”

“လူတိုင်း နားလည်ဖို့ထက် ငွေလ နားလည်ဖို့ပဲ အရေးကြီးတယ်၊ ငွေလ ငါ့ကို ဘယ်လောက် နားလည်သလဲဆိုတာ မင်းမသိပါဘူး၊ မင်း ဘယ်လောက်ပဲ အတွန်းအတိုက် စကားတွေပဲပြောပြော ငွေလက ဘယ်တော့မှ ငါ့ကို အချစ်မပြယ်ဘူး၊ သူက ငါ့ကို အရမ်းစွဲလမ်းနေတာကွ”

“အဲဒီလို စွဲလမ်းအောင် ခင်ဗျားဘက်က ပညာကုန်သုံးထားပြီး ငွေလအချစ်ကိုတော့ ပစ္စလတ်ခတ် သဘောထားနေတာပဲ မဟုတ်လား၊ ခင်ဗျားက ငွေလ အချစ်ကိုသာခံချင်တာ၊

ငွေလကို ချစ်ဖို့ကျ ခင်ဗျား မသိချင်ယောင်ဆောင်ပြီး အတ္တတွေကြီးနေတာ ...”

“ငါ သူ့ကိုချစ်သွားပဲ၊ ဒီလောက်ချစ်စရာကောင်းတဲ့ မိန်းကလေးကို ငါမချစ်ဘဲနေနိုင်ပါ့မလား။”

“အဲဒီအချစ်က ပစ္စည်းလေးတစ်ခုကို လှလို့ ချစ်စရာကောင်းလို့ သဘောကျနေတဲ့ စိတ်မျိုးလောက်ပဲ မဟုတ်လား။ တကယ်တမ်း ကိုယ်ချစ်တဲ့သူရဲ့ စိတ်ချမ်းသာမှုကို ဘယ်လို ဖြည့်ဆည်းပေးရမယ်ဆိုတာတော့ ခင်ဗျား နားမလည်ဘူး မဟုတ်လား။”

“ဒါနဲ့ စကားမစပ် မနေ့က မင်း အလုပ်ကိစ္စ အရေးတကြီး ချိန်းထားတာ သွားဖြစ်ရဲ့လား။ ငွေလကို သွားခေါ်ရတာ မသွားဖြစ်ဘူးကြားလို့ မေးကြည့်တာ၊ ဟိုသူဌေးမင်းလည်း မင်းကို အကြီးအကျယ် စိတ်ဆိုးသွားတယ်ကြားတယ်”

“ဪ... လက်စသတ်တော့ ဒါ ခင်ဗျားအကြံကိုး”
အားလုံးဟာ ထင်စဉ် ကြံစည်မှုဆိုတာ သေချာသွား

ပါသည်။

မိုးသောက်က အံတင်းတင်းကြိတ်မိသည်။

တစ်ဖက်မှ ထင်စည်က ရီသဲ့သဲ့ရယ်နေသည်။

မိုးသောက် စကားတွေကိုသာ တစ်ဖက်သတ် ကြားနေရသော ငွေလက မိုးသောက်ကို ငြိမ်သက်စွာ စိုက်ကြည့်နေသည်။

“သိပ်အများကြီး မကြံစည်မိပါဘူး၊ မင်းသိပ်ကူညီချင်တဲ့၊ မင်း တစ်ဖက်သတ် ကြွေနေတဲ့ ငွေလကို မင်း ခဏလေးပဲ ဖြစ်ဖြစ် ကူညီဖို့ အခွင့်အရေးလေးရလိုက်အောင် မ၊စတဲ့ သဘောပါ”

“ထင်စည် ခင်ဗျား ဘာအကြံနဲ့ ဒီလိုလုပ်ခဲ့တာလဲ၊ လုပ်ငန်းချင်းယှဉ်ဖိုက်ချင်လို့ လုပ်တာလား၊ ကျုပ်ကို ရှင်းရှင်းပြောစမ်းပါ”

“ကောင်းပြီ ... ရှင်းရှင်းပြောရရင် ငါက ဦးထင်သိုက်နဲ့ ဒေါ်ထားကလျာရဲ့ သားမို့လို့ပဲ”

“ဒေါ်ထားကလျာ ၊”

“ဟုတ်တယ် ... မင်းထင်စည်ဟာ ဒေါ်ထားကလျာရဲ့ သားပဲ”

‘ဒေါ်ထားကလျာ’တဲ့။ ထိုနာမည်ဟာ မိုးသောက်တို့ မိသားစုကို အလွန်လွှမ်းမိုးခဲ့သော၊ ယခုတိုင်လည်း လွှမ်းမိုးဆဲဖြစ်သော နာမည်မို့ မိုးသောက်က ကောင်းကောင်း မှတ်မိပါသည်။

ဖေဖေ အဆက်ဟောင်း ထားကလျာ...။

ပြီးတော့ ... ထားကလျာကို အဓမ္မ ခိုးပြေးသွားခဲ့တဲ့ ဦးထင်သိုက် ...။

ဒါဆို ထင်စည်ဟာ ဒေါ်ထားကလျာနဲ့ ဦးထင်သိုက်တို့ရဲ့ သား၊ ဖေဖေ ချစ်စနိုးလိုလို ပြောတတ်တဲ့ ‘ဟိုကောင်လေး’ ပေါ့...။

မိုးသောက် ငြိမ်သက်သွားချိန်မှာ တစ်ဖက်ထဲ ထင်စည်ရဲ့ ခပ်ရှုရှုနှင့် နာကျင်နေသော အသံကို ကြားရသည်။

“မင်းအဖေ ဦးမြတ်စံဦးကြောင့် ငါ့အဖေ သေခဲ့ရတယ်။ အဲဒီအဖြစ်အပျက်ကို ငါ တစ်သက်လုံး မမေ့ဘူး၊ ငါ့ဆီက အထိ နာကြည်းတယ် မိုးသောက်၊ ငါ့အဖေဟာ မင်းအဖေကြောင့် သေတဲ့အထိ စိတ်ချမ်းသာမသွားခဲ့ဘူး၊ ငါ့အဖေ

ဆီက အမုန်းတွေကို ငါ့အဖေ ရသွားခဲ့တယ်၊ မင်းအဖေရဲ့ ငါ့အမေအပေါ် မပြတ်တဲ့သံယောဇဉ်ကြောင့် ငါတို့မိသားစုမှာ အမြဲ မပြေမလည်ဖြစ်ခဲ့ရတယ်။ အဲဒီအတွက် မင်းတို့ မိသားစုကို ငါ့မှာရှိသမျှအစွမ်းနဲ့ ရသလောက် လက်စားချေမယ်၊ ငါ့အဖေ နှလုံးသားတွေ နာကျင်ခဲ့ရသလို မင်းနှလုံးသားတွေ နာကျင်အောင်လည်း အခု ငါလုပ်လို့ရနေပြီ”

“ခင်ဗျား မှားနေပြီ ထင်စည်၊ အမှန်တကယ် နာကြည်းမယ်ဆို ကျွန်တော်တို့ဘက်ကလည်း နာကြည်းသင့်တယ်မဟုတ်လား၊ ကိုယ့်ချစ်သူကို အလှူခံလိုက်ရတာက ကျွန်တော့်အဖေပါ၊ ချစ်သူဟောင်းကို ကူညီစောင့်ရှောက်နေတဲ့ ယောက်ျားကို နားလည် ခွင့်လွှတ်ပေးထားရတာက ကျွန်တော့် အမေပါ၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်တို့ မိသားစုကတော့ ခင်ဗျားတို့အပေါ် ဘာညှိုးအတေးမှမထားခဲ့ဘူး”

“မင်းအဖေက ပညာရှိနိပ်စက်နည်းနဲ့ နိပ်စက်နေရတာ စိတ်ကျေနပ်မှုတွေ ရနေမှာပေါ့၊ ငါ့မှာသာ ငါ့ မာမီနဲ့ မင်း

အပေနဲ့ ပတ်သက်မှု မပြီးဆုံးသရွေ့ စိတ်ဆင်းရဲခဲ့ရတယ်။
မင်းလည်း ငါ့လိုပဲ စိတ်ဆင်းရဲစေရမယ် မိုးသောက်၊ မင်း
အချစ်အတွက် ပူလောင်စေရမယ်၊ အဲဒီအချစ်အတွက် ရွှံ့နီနီ
နာကျင်စေရမယ်”

“ငါ ဘယ်တော့မှ အချစ်အတွက်မစွဲဘူး ထင်စည်၊ ဘာ
ဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ အစကတည်းက အမြတ်ရဖို့ တွက်မထား
လို့ပဲ၊ မင်း တကယ် မချစ်တဲ့ ငွေလသာကို ငါချစ်တယ်။
မင်း တကယ် တန်ဖိုးမထားတဲ့ ငွေလသာကို ငါ တန်ဖိုး
ထားတယ်၊ သူစိတ်ချမ်းသာရင် ငါ ဘာမဆို ကျေနပ်တယ်။
အဲဒါ ငါ့အချစ်ပဲ ...”

တစ်ဖက်သတ်တည်း ကြားနေရသော မိုးသောက်
စကားတွေကို ကြောက်ရွံ့စိုးထိတ်စွာ နားထောင်နေခဲ့သော ငွေလ
သာသည် ထင်မှတ်မထားသော စကားတွေကြောင့် ခံစားချက်
ပေါင်းစုံဖြင့် ထုံဟုန်လာပါသည်။

ငွေလမသိတဲ့ အညှိုးအတေးကိစ္စတွေရဲ့ အဆုံးမှာ
ကြားလိုက်ရသော မိုးသောက်ရဲ့ ဖွင့်ဟဝန်ခံစကားက ငွေလရဲ့

နှလုံးသားကို မွေနှောက်ပြီးမှ ပြန်ရုန်းထွက်သွားသည်။ လူက
ဆတ်ခနဲ တုန်ရုံမျှောမေ့ကျန်ခဲ့သည်။

‘ချစ်တယ် ...’ တဲ့။

‘တန်ဖိုးထားတယ် ...’ တဲ့။

မိုးသောက်ရယ် ... ရှင် ငွေလအပေါ် အဲဒီလို စိတ်
မျိုးရှိမယ်လို့ ငွေလ မရိပ်မိခဲ့ပါဘူး ...။

ငွေလမှာလည်း ချစ်သူရှိပြီးသားမို့ ရှင်အပေါ် ရိုးသား
စွာ ခင်မင်မိခဲ့တယ်လို့ ငွေလကိုပင် ငွေလလည်း ယုံကြည်ခဲ့ပါ
တယ်။

ငွေလ သိတဲ့ အချစ်ဆိုတာ ရိုးစင်းပါတယ်။

ချစ်သူမရှိတဲ့ ယောက်ျားလေးနဲ့ မိန်းကလေး နှစ်
ယောက် တွေ့ဆုံချစ်ကြိုက်ပြီးသွားရင် သူတို့ချင်း ချစ်သူဖြစ်ပြီ
မို့ ဒီတစ်ယောက်ကလွဲရင် တခြား ဘယ်သူ့ကိုမှ မချစ်နိုင်တော့
ဘူးလို့ ထင်ခဲ့တယ်။

ရှင်ပြောသလိုပဲ ငွေလက အနုအ၊အမိုထင်ပါရဲ့၊
အချစ်ကိစ္စကို တစ်ခါမှ ရှုပ်ရှုပ်ထွေးထွေး မစဉ်းစားကြည့်မိခဲ့ပါ
ဘူး။

ငွေလ ရှင်နဲ့တွေ့ရရင် ပျော်ရွှင်ရတာ...။ စိတ်လုံခြုံ
နွေးထွေးရတာတွေကလည်း ရှင်ကို သူငယ်ချင်းလို ခင်မင်ခဲ့တာ
ကြောင့်လို့ ထင်ပါတယ်။

ရှင်လည်း ငွေလအပေါ် ရိုးရိုးသားသားခင်မင်ခဲ့တယ်
လို့ပဲ ထင်ခဲ့တယ်။

ခုတော့ အရာရာဟာ ငွေလထင်သလို မရိုးရှင်းဘူး
ငွေလ မသိတဲ့ အရှုပ်အထွေးတွေနဲ့...။

ပြီးတော့ ငွေလ မသိတဲ့ အချစ်တွေနဲ့...။

ငွေလသည် ထိုင်နေရာမှ ဖြည်းဖြည်းချင်း ထရပ်လိုက်
မိသည်။

မိုးသောက်က ငွေလကိုကျောခိုင်းကာ ကိုနဲ့ ပုန်းပြေး
နေဆဲပင်။

ငွေလသည် မိုးသောက်ရဲ့ ကော်ဖီဆိုင်လေးထဲ
တရွေ့ရွေ့ ထွက်ခွာလာသည်။

ရှေ့ဆီက အရာဝတ္ထုမှန်သမျှ မှုန်ဝါးရုံဝေနေသည့်
စိတ်သည် တစ်နေရာရာကို လွင့်ထွက်ကာ လေထဲ
သွားသည်။

မိုးသည် ရုတ်တရက် သံသံမဲမဲ ရွာချလိုက်သည်။
ငွေလတစ်ယောက်တည်း မှတ်တိုင်မှာ ရပ်တန့်နေမိသည်။

ခဏကြာတော့ ဟိုးရှေ့က ငွေလဆီ လျှောက်လာ
နေတဲ့ လူဟာ မိုးသောက်များလားဟု ထင်လိုက်သည်။

သို့သော်... မိုးတွေထဲက မှုန်ဝါးရုံဝေနေသော ရုပ်
သွင် ထင်ရှားလာတော့မှ မိုးသောက်မှမဟုတ်ဘဲဟုတွေးကာ ရင်ထဲ
မောပန်းနွမ်းနယ်သွားသည်။

ငွေလ ဘာဖြစ်တာလဲ...။

ငွေလ စိတ်က အခု ဘယ်သူ့ဆီမှာလဲ...။

ငွေလ မသိချင်တော့ချေ...။

“ကိုယ့်ကို လက်ထပ်မယ် မဟုတ်လား ငွေလ”

ကိုက ငွေလမျက်နှာနား ကပ်၍ တီးတိုးမေးလိုက်သည်။ ငွေလသည် အနီးကပ်မြင်နေရသော ကို့ရဲ့ ဖူးရရ မျက်ဝန်းတွေကို စိုက်ခနဲကြည့်ရင်း ထိတ်ခနဲ တုန်လှုပ်သွားသည်။

ကို့ကို ငွေလ တစ်မိမိမိ ကြောက်လာသလို ခံစားရသည်။

သို့သော် ကိုက ငွေလချစ်သူပဲ။ ငွေလ ခေါင်းညိတ်ရမှာပင်။

“ဟုတ်ကဲ့ ... ငွေလ လက်ထပ်ပါ့မယ် ကို...”

“အိုကေ ... ဒါဆို ပထမဦးဆုံး ကိုယ့် မာမိနဲ့ တွေ့ပေးဖို့ ကိုယ် စီစဉ်လိုက်မယ်၊ မနက်ဖြန် ငွေလ အားတယ်မဟုတ်လား၊ ညနေ ငါးနာရီခွဲလောက် အဆင်သင့်ပြင်ထားနော်”

“ဟုတ်ကဲ့ ကို...”

ကိုနဲ့တွေ့ပြီး ပြန်လာချိန်အထိ ငွေလစိတ်က ခံစားချက်မဲ့က ဟာလာဟင်းလင်း ဖြစ်နေသည်။ ချက်လုံးတွေ့ရကြောင့်တောင်တောင် ရီဝေဝေဖြစ်နေသည်။

“ကိုယ်တို့ လက်ထပ်ကြမယ် ငွေလသာ”

ဟု ကိုက ငွေလကို ညှိရိုစိုက်ကြည့်ရင်း ပြောလိုက်သည်။

ဒါ ... ငွေလ ကို့ဆီက ဘယ်တော့ကြားရမလဲလို့ အမျှော်လင့်ကြီး မျှော်လင့်ခဲ့တဲ့ စကားပဲ ...။

အဲဒီစကားကိုသာ ကြားခဲ့ရလျှင် ငွေလ အတုမရှိပျော်မိမှာပဲဟု စိတ်ကူးယဉ်ခဲ့မိဖူးသည်။

အခု ကြားလိုက်ရတော့ ငွေလစိတ်မှာ ဘာခံစားမှုမှ မရှိဘဲ ခဏလေး ငြိမ်သက်မိန်းမောနေသည်။

ငွေလကိုယ် ငွေလ အံ့ဩလွန်း၍ တုန်လှုပ်နေခဲ့ရသည်။

ငွေလ ဘာဖြစ်သွားတာလဲ။

ကိုကို ငွေလ ချစ်ခဲ့တာ သေချာခဲ့သားပဲ ...။ ကိုရဲ့ လိမ္မာအလိုက်သိသော ချစ်သူအဖြစ် ငွေလ ကျေကျေနပ်နပ် နေပေးခဲ့တာပဲ ...။

ခုကျမှ ကိုနဲ့ လက်ထပ်ရမယ့်အဖြစ်ကို ဘာလို့ ချောက်ချားနေခဲ့ရတာလဲ။

ငွေလမှာ မေးခွန်းတွေသာရှိပြီး အဖြေမရှိပါ။ အဖြေရှာတွေ့လည်း မဖြေရဲပါ။

ငွေလသည် ငွေလရဲ့ ကြီးကြီးတို့ကိုလည်း ကိုနဲ့ လက်ထပ်ဖို့ကိစ္စကို ဖွင့်ပြောကာ ခွင့်ပြုချက် မယူချင်သေး။ ကိုမာမိနဲ့ ငွေလနဲ့တွေ့ပြီးမှသာ ကြီးကြီးတို့ကို ဖွင့်ပြောခွင့်တောင်းရမှာပင် ...။

ကိုမာမိနဲ့ တွေ့ဖို့စောင့်ရသော အချိန်ဟာ ကုန်လွယ်လွန်းသည်ဟုထင်သည်။ ငွေလဖြင့် ထိုနေ့ကို တော်တော်နဲ့ မရောက်ချင်။

မနက်ဖြန် ညနေမရောက်မီ အချိန်တွေမှာ ငွေလ တစ်ယောက်တည်း ငေးငေါင်ခိုင်းတွေရင်း ဖုန်းကို လက်ထဲမှာ တစ်ချိန်လုံး ဆုပ်ကိုင်ထားသည်။

မိုးသောက်ဆီက ဖုန်းလာစေချင်သည်။ ဖုန်းလာလျှင် တစ်ခုခု ဖွင့်ပြောပြချင်သည်။

ဖုန်းကို ဆုပ်ကိုင်ထားသည့် ငွေလရဲ့ လက်တွေက ချွေးများဖြင့် အမြဲစိုစွတ်အေးစက်နေသည်။

ဒီလိုနဲ့ပဲ မိုးသောက်ဆီက ဖုန်းလည်းမလာ၊ ငွေလလည်း မဆက်ဖြစ်ဘဲ ကိုမာမိနှင့် တွေ့ရမည့်နေ့သို့ ရောက်ရှိလာခဲ့ရပါသည်။

ဒေါ်ထားကလျာရဲ့ စူးရှတဲ့ မျက်လုံးတွေထဲမှာတော့ သံသယအရိပ်တွေ လွှမ်းနေသည်။

“ငွေလသာက ကျွန်တော့်ကို အရမ်းချစ်ပြီး အရမ်းသည်းခံတယ် မာမိ၊ သူ ကျွန်တော့်ကို ဘယ်တော့မှ စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်အောင် မလုပ်ဘူး၊ ကျွန်တော့်အပေါ် အရမ်းနားလည်တယ်၊ သူက အရမ်းနူးညံ့သိမ်မွေ့တယ် မာမိ၊ သူ့ဆို ယောက်ျားလေးတွေက အရမ်းကြွေကြတာ၊ ဦးမြတ်ဇံဦး သား မိုးသောက်ကြယ်တောင်မှ သူ့ကို အရမ်းကြွေနေတာ၊ အဟင်း ... ဒီကောင် ဘာမှထပ်ကြိုးစားမလာခင် လက်ဦးမှုရယူမှဖြစ်မှာ၊ ကျွန်တော့်ငွေလသာကတော့ ကျွန်တော့်အပေါ် သစ္စာရှိပါတယ်၊ ဟိုကောင်ကိုသာ စိတ်မချရတာ”

“ထင်စည် ...”

ဒေါ်ထားကလျာရဲ့ တင်းမာအေးစက်သော ခေါ်သံကြောင့် ငွေလ လန့်သွားပေမယ့် ကိုကတော့ လုံးဝ ဟန်မပျက်ပါ။

“ဟုတ်ကဲ့ ... ပြောပါ မာမိ”

“မင်း ... ငွေလသာကို တကယ်ချစ်ရဲ့လား ...”

“မာမိ ... ဒါ ကျွန်တော့်ချစ်သူ ငွေလသာ၊ ကျွန်တော်သူနဲ့ လက်ထပ်တော့မှာမို့လို့ မာမိဆီ ခေါ်လာပြတာ”

ငွေလသာသည် ခပ်ပေါ့ပေါ့နှင့် ထိမထင်ပြောနေသော ကိုနှင့် ကြောက်စရာကောင်းအောင် မျက်နှာထားတင်းမာလှသော ကို မာမိတို့ နှစ်ယောက်ကြားမှာ ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်စိတ်ဖြင့် ငြိမ်သက်စွာ ထိုင်နေခဲ့ရသည်။

ကိုမျက်လုံးတွေ၊ ကိုစကားတွေထဲမှာ ဖွက်ထားသည့် အဓိပ္ပာယ်တွေ အများကြီးရှိသည်ဟု ငွေလ ခံစားရသည်။

၂၃၆ ပုညဝင်

ဘုရားရေ... ဘယ်လို မေးခွန်းကြီးလဲ။ သားခေါ်လာတဲ့ ချစ်သူ မိန်းကလေးရှေ့မှာ ဒီလို မေးခွန်းမျိုးကို အေးစက်စက် မေးလိုက်ပုံက အထူးအဆန်းကြီးပင်။

“ချစ်တာပေါ့ မာမီ၊ ငွေလက ကျွန်တော့်ကို စိတ်ချမ်းသာစေမယ့် မိန်းကလေးပဲ”

“မင်း... ပြန်စဉ်းစားလိုက်ပါဦး၊ ငွေလသာလည်း ပြန်စဉ်းစားလိုက်ပါ၊ နှစ်ဦးနှစ်ဖက် တကယ်ချစ်တာ သေချာမှ လက်ထပ်ပါ၊ တစ်စုံတစ်ရာ ပယောဂနဲ့တော့ လူနှစ်ယောက်ရဲ့ အနာဂတ်ကို မဖျက်ဆီးသင့်ဘူးဆိုတာ မင်း သေချာမှတ်ထားပါ သား”

ဒေါ်ထားကလျှာက စကားဆုံးသည်နှင့် အိမ်ထဲသို့ လှည့်ဝင်သွားသ...”

ငွေလက ကိုကို လှည့်ကြည့်ရင်း...

“ကို... ကိုနဲ့ မိုးသောက်တို့ မိသားစု နှစ်စုကြားမှာ ဘာတွေများ ရှိနေလဲဟင်”

“မင်းမသိလည်း ဖြစ်တယ် ငွေလ၊ ခုချိန်မှာ မင်းစဉ်းစား

ပုညဝင် စာအုပ်တိုက်

အချစ်(သို့မဟုတ်)ဝင်္ကံပါ ၂၃၇

ရမှာက မင်းနဲ့ ကိုယ်နဲ့ လက်ထပ်မယ့်ကိစ္စတစ်ခုတည်းပဲ၊ မာမီက ဒီလိုပဲ ကိုယ့်တစ်သက်လုံး အမြဲ တင်းမာအေးစက်နေတာ၊ မာမီစကားကို မင်းထည့်မစဉ်းစားလည်းရတယ်၊ သေချာတာက မင်းကို ကိုယ်လက်ထပ်မယ်”

ကိုက ငွေလလက်ကို ခပ်တင်းတင်းဆုပ်ကိုင်ပြီး ကိုအိမ်ထဲမှ ပြန်ထွက်လာခဲ့သည်။

ကိုမျက်နှာက တင်းမာလွန်းတာမို့ ငွေလ ဘာမှထပ်မမေးရဲတော့ပါ။

ကိုက သူတို့ခြံဝန်းထဲမှ ကားကို အရှိန်ပြင်းပြင်း မောင်းထွက်လာပါသည်။

ကိုကား ဦးတည်ရာဟာ မိုးသောက်ရဲ့ ကော်ဖီဆိုင်နဲ့ တဖြည်းဖြည်း နီးလာပြီမို့ ငွေလက ကိုကို လှည့်ကြည့်ရင်း...

“ကို... ဘယ်သွားနေတာလဲ”

“သွားနေကျဆိုင်မှာပဲ ကော်ဖီသွားသောက်ကြမယ်လေ”

“ဟို... တခြား... တခြားမှာ သွားသောက်လို့ မဖြစ်ဘူးလား”

ပုညဝင် စာအုပ်တိုက်

“မဖြစ်ဘူး... ကိုယ်တို့ သောက်နေကျဆိုင်မှာပဲ သောက် ချင်တယ်”

ဆိုင်နားရောက်ပြီမို့ ကိုက ကားကို မိုးသောက်ဆိုင် ဘက်သို့ ခပ်ကြမ်းကြမ်း ကွေ့ချလိုက်သည်။

ညနေစောင်းမို့ ဒီအချိန် ဆိုင်မှာ မိုးသောက်ရှိနေတာ သေချာသည်။

ငွေလက ဆိုင်ထဲ ဝင်မသွားချင်။ ကားထဲမှာပဲ ကုပ်ကတ်ဆက်ထိုင်ချင်နေသည်။ သို့သော် ကိုက ငွေလ လက်ကို ခပ်ကြမ်းကြမ်း ဆွဲခေါ်လိုက်သည်။

“ငွေလ လာလေကွာ... သွားမယ်”

ငွေလက ကို ဆွဲခေါ်ရာဆီ ဖရိုဖရဲ လိုက်လာခဲ့ရ သည်။ ကို တင်းတင်းဆုပ်ထားသည့် ငွေလလက်တွေ နာကျင် လှပေမယ့် မရနံ့ကန်ရပါ။

မှန်တံခါးကို တွန်းဖွင့်ဝင်လိုက်သည်နှင့် ဆိုင်ရဲ့အစွန် ဆုံး ထောင့်စားပွဲမှာ ထိုင်နေသော မိုးသောက်ကို လှမ်းမြင်လိုက် ရသည်။

ကိုက ငွေလကို မိုးသောက်ရှေ့ထိဆွဲခေါ်လာခဲ့ပြီး...

“မိုးသောက်... မင်းသူငယ်ချင်း ငွေလသာနဲ့ ငါနဲ့ လက် ထပ်ကြတော့မှာမို့လို့ မင်းကို လာအသိပေးတာ၊ ကွန်ဂရက် ကျူလိတ်ရှင်း လုပ်တဲ့အနေနဲ့ တို့နှစ်ယောက်အတွက် ကော်ဖီနှစ်ခွက် ကိုယ်တိုင်ဖော်ပေးပါလား”

မိုးသောက်က ငွေလကို ဖျတ်ခနဲ တစ်ချက်ကြည့် လိုက်သည်။ ထိုမျက်ဝန်းတွေထဲမှာ နာကျင်မှုတွေ ပြည့်နှက်နေ သည်။

မိုးသောက်ရယ်... အဲဒီ အကြည့်ကို ကျေးဇူးပြုပြီး ပြန်ရပ်သိမ်းပေးပါ။ အဲဒီအကြည့်က ငွေလကို ရူးသွားစေနိုင်လို့ပါ။

“ကောင်းပြီလေ... ခဏစောင့်ပါ”

မိုးသောက်က ကောင်တာအနောက်ဘက်သို့ ထ ထွက်သွားသည်။ ကိုက မထီတရီပြီးပြီး ကျန်ခဲ့သည်။ ခဏကြာ တော့ မိုးသောက်က ကော်ဖီနှစ်ခွက်ကို ငွေလတို့ နှစ်ယောက်ရှေ့မှာ ချပေးလိုက်သည်။

“အိုကေ... သိုင်းကျူ၊ ထိုင်ပါဦး မိုးသောက်၊ ကိုယ်တို့ သုံးယောက် အတူတူထိုင်လို့ ဖြစ်တယ်မဟုတ်လား”

မိုးသောက်က စကားတစ်ခွန်းမှမပြောဘဲ ငွေလတို့ နှစ်ယောက်ရှေ့မှာ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

ကိုက ကော်ဖီတစ်ကျိုက် မော့သောက်လိုက်ပြီး ငွေလကို စိုက်ကြည့်လိုက်ပါသည်။ ထိုအကြည့်က ငွေလကို ကြက် သီးတုန်ထသွားစေသည်ဟု ထင်ရသည်။

တစ်စုံတစ်ရာ အသုံးချလိုမှု၊ ကောက်ကျစ်မှု အရိပ် အငွေ့ကို ငွေလ စတင်ခံစားရချိန်မှာ ကိုက ငွေလကို လှမ်းပြော လိုက်သည်။

“ငွေလ ကိုယ့်ကို လက်ဆောင်ပေးမယ်ဆို”

“ရှင် ...၊ ဘာ ... ဘာလက်ဆောင်လဲ”

“ကြည့် ... ကိုယ့်ငွေလကတော့ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ တတ်နေပြီ၊ မင်းပဲပြောခဲ့ဖူးတယ်လေကွာ၊ ကိုယ့်ကို နွေးနွေး လက်ဆောင် ပေးမယ်ဆို၊ အဲဒီနေ့က မင်းကိုယ့်ကို မနင်း ဖြစ်ခဲ့ဘူးမဟုတ်လား၊ အဲဒီတော့ မင်း ကိုယ့်ကို ဒီနေ့တော့ နမ်းမှဖြစ်မယ်၊ မင်းရဲ့ အနမ်းလက်ဆောင်ကို ကိုယ် အရချင်တယ်”

ငွေလသည် ရုတ်တရက် အသိအာရုံတစ်ခုလုံး ရှက် စိတ်ဖြင့် မွန်ထူမှောင်မိုက်သွားသည်။ ဘာမှမသိတော့ဘဲ ခန္ဓာကိုယ် တစ်ခုလုံး အငွေ့ပျံလွင့်ပါးယောင်ဆုံးသွားသည်ဟု ထင်လိုက်သည်။

“ငွေလ ... မင်း အခု ကိုယ့်ကိုနမ်းရမယ်”

ထင်စဉ်စကားဆုံးသည်နှင့် မိုးသောက်က သူ့ရှေ့ က သောက်လက်စ ကော်ဖီ ခွက်ကို လှမ်းယူကာ ထင်စဉ်မျက်နှာ ကို ပက်လိုက်ပါသည်။

“ဟေ့ကောင် ... မင်း မမိုက်ရိုင်းနဲ့ ... ”

“မိုက်ရိုင်းတာက ခင်ဗျားပါ ထင်စဉ်”

“ဟ... ငါ့ဘာမိုက်ရိုင်းလဲ၊ ကိုယ့်ရည်းစား ကိုယ်နမ်းခိုင်း တိုင်းသာ မိုက်ရိုင်းတယ်လို့ပြောရရင် ရှိရှိသမျှ ယောက်ျား တွေအကုန် မိုက်ရိုင်းနေကြပြီပဲ”

“ခင်ဗျား ညာတာစိတ်ကင်းလှချည်လား ထင်စဉ်၊ ငွေလ သာက ချင်ဗျားလုပ်ချင်တိုင်း လုပ်လို့ရတဲ့ ခံစားချက်မရှိတဲ့ သက်မဲ့ပစ္စည်းမဟုတ်ဘူး၊ ခင်ဗျား ကျုပ်ကို ခနဲချင်တာနဲ့ ငွေလကို ဒီလိုအရှက်ရအောင် မလုပ်သင့်ဘူး”

ငွေလ အာရုံထဲမှာ သူတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ စကားလုံးတွေကိုတောင် ပြတ်ပြတ်သားသား မကြားတော့ဘဲ ပြာမှိုက်လာသည်။

ငွေလသည် အောက်နှုတ်ခမ်းကို ဖိကိုက်ထားရင်း ကိုမျက်နှာကို စူးစူးနစ်နစ် စိုက်ကြည့်နေသည်။

ငွေလ ချစ်ခဲ့ရသော၊ ငွေလ မျက်စိထဲမှာ အမြဲကြည့်ကောင်းနေခဲ့သော ကိုမျက်နှာသည် တဖြည်းဖြည်း ကြောက်ရွံ့ဖွယ် အသွင်သို့ ကူးပြောင်းကာ ငွေလနှင့် တစ်ခါမှ မဆုံဖူးသော တစ်မိန်းတရံဆန် မျက်နှာမျိုး ဖြစ်သွားသည်။

ငွေလ ကိုနံဘေးမှ ဖြုန်းခနဲ ထရပ်ကာ ပြေးထွက်လာခဲ့သည်။

ကိုအတွက် အမြဲ ပူနွေးချန်လှုပ်နေခဲ့ရသော ငွေလရဲ့ ဘယ်ဘက်ရင်အုံမှ နှလုံးသားတစ်စုံသည် မယုံနိုင်လောက်အောင် အေးခဲသွားခဲ့ရလေသည်။

“ငွေလ ...”

ထိုခေါ်သံဟာ အာရုံထဲက လာသော အသံလား ...။

ပြင်ပက တကယ့် ခေါ်သံလား ...။

မိုးသောက် အသံဆိုတာတော့ သေချာသည်။

ငွေလသည် ကားမှတ်တိုင် အမိုးအောက်မှာ ခေါင်းငုံ့ ခြေစုံရပ်ကာ အာရုံတွေ ဝေဝါးလွင့်ပျံ့ဆဲမှာ ထိုအသံက တစ်နေရာ ဆီကနေ တိုးတိုးလေး လွင့်လာသည်ဟု ထင်မိလေသည်။

“ငွေလ ...”

ဟော... ဒါ... ငွေလနောက်နားဆီက ခေါ်နေတဲ့ အသံပဲ။ ငွေလရဲ့ အတိုင်းမသိ မျောလွင့်နေသော စိတ်သည် ထိုအသံကြောင့်ပင် ငွေလထံ ပြန်ရောက်လာသည်။

ငွေလ နောက်သို့ သမင်လည်ပြန် လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ သူပေါ့...။ မိုးသောက်ပဲပေါ့။ ငွေလ ဒုက္ခရောက်တိုင်း ငွေလနောက်မှာ အဆင်သင့်ရှိနေတတ်သူပဲပေါ့။

ခြေဦးတည့်ရာ သိမှတ်မဲ့ ထွက်လာခဲ့မိတဲ့ ငွေလကို တွေ့အောင်ရှာနိုင်တဲ့သူဟာ ဘာဖြစ်လို့ ငွေလ လက်ထပ်မယ့် ငွေလ ချစ်သူ မဟုတ်ရတာလဲ ...။

ငွေလကို ညာတာနားလည်တတ်တဲ့သူ၊ ငွေလရဲ့ စိတ်ချမ်းသာမှုကို ရှေးရှုတတ်တဲ့ သူဟာ ဘာကြောင့် ငွေလရဲ့ 'ကို' မဟုတ်ရတာလဲ ...။

“ငွေလ... ပြန်ကြရအောင်၊ ငွေလကို ကျွန်တော် လိုက်ပေးမယ်”

ငွေလသည် မိုးသောက်ရဲ့ နူးညံ့သော မျက်ဝန်းတွေကို စိုက်ကြည့်လိုက်မိရင်း...

“ရှင် ငွေလကို ဘာလို့လိုက်ရှာတာလဲ၊ ငွေလကို တွေ့အောင်ရှာရမယ့်သူက မင်းထင်စည် မဟုတ်ဘူးလား၊ သူအခု ဘယ်မှာလဲ...”

“သူလည်း ရှာနေပါတယ်၊ သူမတွေ့ခင် ကျွန်တော်က အရင်တွေ့လို့သာပါ”

“မယ့်ဘူး...”

ငွေလက ခတ်ဆတ်ဆတ် အော်လိုက်မိသည်။ ငွေလရဲ့ နှုတ်ခမ်းတွေက တဆတ်ဆတ်တုန်နေသည်။

“သူ... ငွေလကို ရှာနေတာဆိုတာ ငွေလမယ့်ဘူး၊ သူ့ကို ဒီနေ့ကစပြီး ငွေလမယ့်ဘူး၊ ဒါပေမယ့် သူက ငွေလချစ်သူ၊ ငွေလ သိပ်ချစ်ခဲ့ဖူးတဲ့ ချစ်သူဆိုတော့ ငွေလ သူ့ကို လက်ထပ်ရမယ်၊ ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား မိုးသောက်၊ ငွေလ သူ့ကို လက်ထပ်တာ မှန်တယ်မဟုတ်လား...”

သူက မဖြေပါ။ ငွေလထံမှ မျက်နှာလွှဲရင်း...

“ငွေလ အရမ်း အားနည်းနဲ့ပျော့နေပြီ၊ ဗိုက်လည်းဆာပြီ မဟုတ်လား၊ အိမ်ကလူတွေလည်း မျှော်နေဦးမယ်၊ ပြန်မှ ဖြစ်မယ်လေ၊ လာ... ကျွန်တော် လိုက်ပို့ပေးပါအောင်”

“မပို့နဲ့...။ ငွေလ ကိုကိုစောင့်ဦးမယ် မိုးသောက်၊ ရှင်ဝဲ ပြောတယ်လေ၊ သူငွေလကို ရှာနေမှာပါဆို၊ ရှာရင်တွေ့မှာ ပေါ့၊ သူတွေ့တဲ့အထိ ငွေလ ဒီကပဲစောင့်နေမှာပေါ့”

“သူ ဒီနားကို လာမရှာမိရင် မတွေ့ဘဲနေမှာပေါ့၊ မိုးချုပ် နေပြီ၊ ငွေလ ပြန်ရမယ်”

“မပြန်ဘူး... စောင့်မယ်”

“မင်း ပြန်ရမယ်”

“မပြန်ဘူး... စောင့်ဦးမယ်၊ လာတဲ့အထိ စောင့်မယ်၊ သူ ငွေလကို ရှာတွေ့တဲ့အထိ စောင့်မယ်”

“စောင့်... စောင့်... သေအောင် စောင့်၊ ဟိုလူက မရှာဘူး ကွ... မရှာဘူး၊ သိပြီလား”

မိုးသောက်က ရုတ်တရက် ထိန်းချုပ်မထားနိုင်ဘဲ အော်ပစ်လိုက်ပါသည်။

“ရှင် ခုနပြောတော့ ရှာတယ်ဆို၊ ရှာတယ်ဆို...”

ငွေလကလည်း ခံအော်ပစ်လိုက်မိသည်။

အဲဒီနောက်တော့ နှစ်ယောက်သား တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် စူးစိုက်ကြည့်ရင်း ငြိမ်သက်သွားခဲ့ကြလေသည်။

ခဏကြာမှ မိုးသောက်က အရင် မျက်နှာလွှဲလိုက် ရင်း နူးညံ့စွာပြောပါသည်။

“ငွေလရယ်... ပြန်ကြရအောင်ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့... ပြန်ပါမယ်”

ငွေလကလည်း မျက်လွှာချလျက် နူးညံ့တိုးတိတ်စွာ ပြန်ပြောမိသည်။

နောက်တော့ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် စကား မဆိုဖြစ်ကြတော့ဘဲ မိုးသောက် ကား ရပ်ထားရာဆီသို့ လမ်း လျှောက်ထွက်ခဲ့ကြသည်။

မိုးသောက်က ကားရှေ့ခန်းတံခါး ဖွင့်ပေးတာမို့ ငွေလက တိတ်ဆိတ်စွာ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

လမ်းတစ်လျှောက်လုံးလည်း စကားမပြောဖြစ်ကြ တော့ဘဲ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေခဲ့ကြသည်။

ငွေလတို့လမ်းနားရောက်ခါနီးမှ ငွေလက ရှေ့သို့ ငေးကြည့်လျက်ကပင်...

“မိုးသောက်... ငွေလတို့လမ်းဘက် ချိုးကွေ့ဝင်လိုက်ရင်

ကားပြန်လှည့်ရတာ အဆင်ပြေမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ကားကို လမ်းဒီဘက်ခြမ်းမှာပဲ ရပ်လိုက်ပြီး ဆက်သွားလိုက်တော့ လေ၊ ငွေလဘာသာ လမ်းကူးပြီး လျှောက်သွားလိုက်တော့ မယ်”

“ဒါဆို ကျွန်တော်လည်း ငွေလနဲ့အတူ လမ်းကူးပြီး လမ်းဟိုဘက်ခြမ်းထိ လမ်းလျှောက်ပို့ပေးမယ်”

မိုးသောက်က ကားကို လှော်ချပစ်ခဲ့ပြီး ငွေလနှင့် အတူ လမ်းဖြတ်ကူးဖို့ ငွေလနား ရောက်လာသည်။

ငွေလတို့ ရှေ့လမ်းမပေါ်မှာ ကားအသွားအလာ ရှုပ်ထွေးနေဆဲပင်...။ ငွေလတို့လမ်းသွယ်လေးရဲ့ ထိပ်နား ဓာတ်တိုင်မှာတော့ မီးမလာတာမို့ အနီးပတ်ဝန်းကျင်မှာ မှောင်ရိပ် သမ်းလျက်ရှိသည်။

ငွေလက သူနှင့်အတူ လမ်းဖြတ်ကူးလာခဲ့သည်။ လမ်းတစ်ဖက်ခြမ်းရောက်တော့မှ သူ့ကို မော့ကြည့်မိရင်း...

“ကျေးဇူးပါပဲ...။ ရှင်ပြန်တော့နော်၊ ဒီနားလမ်းကွေ့လေး ထိတော့ ငွေလဘာသာ လျှောက်သွားတော့မယ်၊ အိမ်ရှေ့ထိ လိုက်ပို့ရင် ကြီးကြီးတို့က မေးမြန်းစစ်ဆေးနေမှာစိုးလို့”

“ဒါဆို... ကျွန်တော် သွားတော့မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့...”

သူက ငွေလမျက်နှာနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်လျက်ကပ် နောက်သို့ ခြေတစ်လှမ်းနှစ်လှမ်း ဆုတ်ပြီးမှ ချာခနဲ လှည့်ထွက် သွားသည်။

ငွေလက လမ်းဖြတ်ကူးသွားသော သူ့ကို ရပ်ကြည့် ကျန်ခဲ့သည်။

ထိုအချိန်တွင် ကားမီးရောင်စူးရှရှက ငွေလမျက်နှာ ဆီ စူးရှစွာ ကျရောက်လာသည်။

ငွေလ ဖျတ်ခနဲ မျက်လုံးမှိတ်လိုက်မိစဉ်မှာ စူးရှ ကျယ်လောင်သော ဘရိတ်အုပ်သံကို ကြားလိုက်ရသည်။

ဖျတ်ခနဲ မျက်လုံးပြန်ဖွင့်လိုက်ချိန်တွင် ပြာဝေမှုန်ဝါး နေသော ငွေလရဲ့ မြင်ကွင်းထဲမှာ အရာအားလုံး ရှုပ်ထွေးဝေဝါး နေသည်။

လဲပြီနေသော လူတစ်ယောက်၊ ကားတစ်စီးနှင့် ဝိုင်းအုံလာသော လူများ...

၂၅၀ ပုညောင်

“မိုးသောက်...”

ငွေလသည် ပြာအက်တုန်ခိုက်စွာ အော်မိရင်း
လွင့်ခနဲ ပြေးထွက်သွားသည်။

ငွေလသည် သတိလစ်နေသော မိုးသောက်နံဘေး
တွင် ထိုင်ကာ မိုးသောက်ကို တစ်မိမိမိမိ စိုက်ကြည့်နေခဲ့မိသည်။

ဆိုးဆိုးဝါးဝါး ထိခိုက်မှုမျိုး မရှိ၍ စိုးရိမ်စရာမရှိပါ။
မကြာခင် သတိပြန်ရလာပါလိမ့်မယ်ဟူသော အသိပေးစကား
ကြောင့် စိတ်အေးရသော်လည်း ငွေလ သူ့ကို စိတ်ချမထားခဲ့ချင်
ပါ။

ပြီးတော့... သူ့အသိဉာဏ် ပြန်ဝင်မလာမီအချိန်မှာ
ဆောင် သူ့နားမှာနေရတာ ငွေလအတွက် လုံခြုံနွေးထွေးလွန်း
မိသည်။

၂၁၂ ဂျွန်

ငွေလ သူ့လက်တစ်ဖက်ကို မရဲတရဲ လှမ်းဆွဲဆုပ်
ကိုင်ထားမိသည်။

သွေးစတုရန်း၊ စွန်းနေသော သူ့ဆံပင်တွေကို သပ်
တင်ပေးမိသည်။

အဲဒီနောက်တော့ ငွေလထံမှ ကြမ်းတမ်းစွာအတောင်း
ခံခဲ့ရဖူးသော အနမ်းတစ်ခုကို သူ့ပါးပြင်ပေါ်သို့ လိုလားကြည်ဖြူ
စွာ ပေးအပ်လိုက်ပါသည်။

“ငွေလ ရှင့်ကို လက်မထပ်နိုင်ဘူး”

“ဘာ...”

ထင်စည်သည် ငွေလစကားကြောင့် ရုတ်တရက်
ဒေါသဖြင့် အော်လိုက်မိ၏။ ပြီးမှ မယုံနိုင်စိတ်ဖြင့် ရယ်သွေးသွမ်း
ရင်း...

“ကိုယ့်ငွေလလေးက နောက်တတ်သားပဲ...”

“ငွေလ နောက်နေတာ မဟုတ်ဘူး”

ငွေလက အေးစက်စက် ပြော၏။ ထင်စည်ကတော့
ငွေလကို ခိုက်ကြည့်ရင်း ပြုံးနေလိုက်သည်။

ငွေလကို သူက ယုံကြည်စိတ်ချပြီးသား။ တစ်နည်းအားဖြင့် ပြောရရင် သူ့ကိုယ်သူ ယုံကြည်စိတ်ချခြင်းဟုလည်း ဆိုနိုင်သည်။

ငွေလဟာ သူ့ကို အလွန်စွဲလမ်းတမ်းတစွာ ချစ်မြတ်နိုးခဲ့သည်။ သူ့ချစ်တာထက်လည်း ပိုချစ်၊ ပိုသည်းညည်းခံခဲ့သည်။

ငွေလ ပုံစံလေးက ချစ်စရာကောင်းလှပေမယ့် ဆွဲဆောင်ညှို့ငင်နိုင်စွမ်း မရှိသည့် အရိုးခံရပ်သက်သက်။ ပြီးတော့ တခြားမိန်းမတွေလို သူတို့ကို ယောက်ျားလေးတွေက ကြွေဆင်း ခယလာအောင် မာယာတွေ သုံးတတ်သူလည်းမဟုတ်။

ထင်စည်ကတော့ မိန်းမတွေကို ဆွဲဆောင်နိုင်တဲ့ နေရာမှာ သတင်းကြီးပါသည်။ သူ့အနားမှာ ဝိုင်းဝိုင်းလှည့်နေတဲ့ မိန်းမတွေအားလုံးဟာ ငွေလထက်တော့ သာသည်ပင်။

အဲဒီ များစွာသော မိန်းမတွေကြားထဲက ငွေလကိုမှ ရွေးချယ်ခဲ့ခြင်းဟာ ငွေလအတွက်တော့ ဆုလာဘ်ကြီးတစ်ပါးလို ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု သူထင်ခဲ့သည်။

သူလိုလူတစ်ယောက်ကို ငွေလလို မိန်းကလေးက

ဘယ်တော့မှ စွန့်ခွာမသွားနိုင်ဘူးဟု ယုံကြည်ထားခဲ့သဖြင့်သာ သူက မိုးသောက်နဲ့ ကိစ္စမှာ ငွေလကို ငါးစာအဖြစ် ချရဲခဲ့တာဖြစ်သည်။

ငွေလဟာ သူလိုယောက်ျားတစ်ယောက်ကို တစ်သက်တာ လက်မလွှတ်တမ်း တမက်တမော ဖက်တွယ်ထားလိမ့်မည်ဟုလည်း သူက ယုံကြည်စိတ်ချခဲ့ပါသည်။ ငွေလဟာ သူ့ခြံထဲက ကြက်လိုမို့ ဘယ်အချိန် ရိုက်သတ်စားစား ရလိမ့်မည်။

ငွေလကို သူ မချစ်လိုတော့ မဟုတ်။ ငွေလကို သူချစ်ခဲ့ပါသည်။ ငွေလရဲ့ သည်းခံအလျှော့ပေးမှုတွေကြောင့် စိတ်သက်သောင့်သက်သာ ပျော်ရွှင်ခဲ့ရဖူးပါသည်။

ကိုယ်ကိုယ်ကိုထက် ပိုမချစ်နိုင်တာလေး တစ်ခုပါပဲ။ ငွေလကို ဘယ်လောက်ချစ်ချစ် ကိုယ့်အတွက်ယှဉ်လာလျှင်တော့ ငွေလ ဒုတိယနေရာသို့ အလိုလိုရောက်သွားတတ်သည်။ အချစ်ဆိုတာ သူ့အတွက် အရဟင်းတစ်ခွက်မို့ မစားရလည်း ကိစ္စမရှိပါဘူးဟု ခံယူထားခဲ့သည်။

ခုလို ငွေလက မျက်နှာတည်တည်လေးဖြင့် လက်

မထပ်နိုင်ပါဘူးဟု ပြောနေခြင်းဟာ ထင်စဉ်အတွက်တော့ ဟာသာ
တစ်ပုဒ်လိုပင်။

“ငွေလ အတည်ပြောနေတာပါ။ ရှင့်ကို ငွေလ လက်မထပ်
နိုင်ဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ရှင့်ကို ငွေလ မချစ်တော့
လို့ပဲ၊ မိုးသောက်ကို ချစ်မိသွားလို့ပဲ ...”

“ဘာကွ ...”

ထင်စည်သည် ပြုံးနေရာမှ ဆတ်ခနဲ တုန်လှုပ်သွား
သည်။

“ငွေလ ... ဘာအရူးထတာလဲ၊ မင်း ပေါက်ကရဲလျှောက်
ပြောချင်ရင် တခြားကိစ္စပြော၊ မိုးသောက်နာမည် မပါစေနဲ့”

“သို့နာမည် မပါလို့မဖြစ်ဘူး၊ သူက ငွေလချစ်တဲ့သူ ...”

“ငွေလ ...”

ထင်စည်က ဝန်းခနဲထရပ်ကာ ငွေလရဲ့ ပခုံးနှစ်ဖက်
ကို ဆွဲယူဆုပ်ကိုင် လှုပ်ရှားပစ်လိုက်ရင်း ...

“ငွေလ ... မင်း ပါးစပ်ပိတ်ထားစမ်းကွာ”

ဟု အော်လိုက်သည်။ ငွေလက သူတစ်ခါမှ မတွေ့
ဖူးသော အာခံသည့် အကြည့်မျိုးဖြင့် မျက်လွှာပင့်ကြည့်ရင်း ...

“ငွေလ ပြောစရာရှိတာတော့ ပြောမှဖြစ်မယ်၊ အခု ငွေလ
မှာ ရှင်နဲ့ပတ်သက်တဲ့ ခံစားချက်တွေအားလုံး အေးခဲကုန်ပြီ၊
ငွေလရဲ့ ဝင့်ကြေးခံခဲ့ရတဲ့အချိန်တွေကို ထားပစ်ခဲ့တော့
မယ်၊ ငွေလ မိုးသောက်ကိုပဲ လက်ထပ်မယ်”

“ငွေလ ... မင်း ... မင်း”

“ငွေလ ရှင့်ကို သိပ်ချစ်ခဲ့ပါတယ်၊ ရှင်ဟာ ငွေလရဲ့ ဘဝ
တစ်ခုလုံးစာပဲလို့ သတ်မှတ်ခဲ့ဖူးပါတယ်၊ ယုံကြည်ခဲ့ပါ
တယ်၊ ရှင့်ကိုချစ်တဲ့ အချစ်မှာ ငွေလ အမြဲ ဒူးထောက်
အရူးပေးခဲ့ဖူးပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ခုတော့ ငွေလရဲ့ ချစ်နိုင်
စွမ်းတွေအားလုံး ရှင့်ရဲ့ ရက်စက်မှု၊ ဥပေက္ခာပြုမှုနဲ့ မရိုး
သားမှုတွေအောက်မှာ ကြက်ပျောက် ငှက်ပျောက် ပျောက်
ကုန်ကြပြီ ...”

“ရှင်က ငွေလကို ပူလောင်စေပြီး မိုးသောက်က
ငွေလကို အေးငြိမ်းစေတယ်၊ ဒါကြောင့် သူ့အနားမှာပဲ
ငွေလ နေချင်တော့တယ်”

ထင်စည်သည် ပြတ်ပြတ်သားသား စကားတွေကို

သော ငွေလကို စိုက်ကြည့်ရင်း ဒေါသကို ထိန်းချုပ်ကာ ဟန်မပျက် ပြုံးလိုက်သည်။

“ကောင်းပြီလေ ... မင်းသဘောပါ။ မင်းကြိုက်သလို ရွေး ချယ်နိုင်ပါတယ်။ ဒီကိစ္စလောက်အတွက်တော့ ကိုယ် မတုန် လှုပ်ပါဘူး။ ကိုယ့်အတွက် အသေးအမွှားလေးပါ။”

“ခွင့်ပြုတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“မင်းကိုကြည့်ရတာ မင်းလိုတောင်မထင်ရဘူး။ မင်း တော် တော် ပြောင်းလဲသွားတာပဲ”

ထင်စည်က ငွေလမျက်နှာကို စိုက်ကြည့်ရေရွတ် လိုက်ပြီးမှ နာရီတစ်ချက် ငုံ့ကြည့်ကာ ...

“ကဲ ... ကိုယ်လည်း ကိုယ့်အလုပ်ကိစ္စ သွားစရာရှိသေး တယ်။ ငွေလလည်း ပြန်မယ်မဟုတ်လား။ ကိုယ် မင်းကို ပြန်ပို့ပေးလိုက်မယ်။ ကိုယ်သွားမယ့်နေရာနဲ့ မင်းပြန်ရမယ့် နေရာနဲ့ လမ်းကြိုတယ်လေ...”

“ရပါတယ် ... ငွေလဘာသာ ပြန်မယ်”

“အေးဆေးပေါ့ ... မင်းကို ကိုယ်နားလည်ပါတယ်။ ချစ်သူ

မဟုတ်တော့ပေမယ့် ချက်ချင်းကြီးတော့ ဒီလောက်ပြောင်း လဲစိမ်းကားသွားစရာအကြောင်း မရှိပါဘူး။ မင်းကို ကိုယ် လိုက်ပို့ပေးမယ်။ မင်းတို့ မင်္ဂလာပွဲကျရင်လည်း ကိုယ့်ကို အားမနာတမ်း ဖိတ်လို့ရတယ်နော်”

ထင်စည် ပုံစံက သက်သောင့်သက်သာ ဖြစ်သွား ပြီမို့ ငွေလက သက်ပြင်းချကာ နောက်ဆုံးအနေနဲ့ ဒီလောက်တော့ လက်ခံသင့်သည်ဟု ထင်လိုက်သည်။

ထင်စည်က ငွေလကို ကားတံခါးဖွင့်ပေးလိုက်သည်။

ငွေလ ကားပေါ်တက်ထိုင်လိုက်ချိန်မှာတော့ ထင်စည် က မထိတရီ ပြုံးလေသည်။

ဒေါ်ထားကလျာက ကြမ်းပြင်ပေါ် ဒူးတုပ်ထိုင်ချကာ ဖုန်းခွက်ကို ကောက်ရသည်။

သားရဲ့ ဖုန်းနံပါတ်ကို တုန်ရင်သော လက်ဖြင့် အထပ်ထပ် နှိပ်မိသည်။

သားက ဖုန်းမကိုင် ...။

သားရယ် ... မင်းဖုန်းမကိုင်လို့မဖြစ်ဘူး။ အားလုံး မလွန်ခင် မင်းသို့သင့်တဲ့ကိစ္စတွေကို မာမီ ပြောပြချင်လို့ ကျေးဇူး ပြုပြီး ဖုန်းကိုင်လိုက်ပါ သားရယ် ...။

“မာမီ ... ငွေလသာက ကျွန်တော့်ကို မချစ်တော့ဘူး၊ လက် မထပ်တော့ဘူး၊ မိုးသောက်ကိုပဲ ချစ်တယ်ဆိုလို့ ကျွန်တော် အခု ငွေလကို ခိုးပြေးလာခဲ့တယ်၊ အဲ့ဒါ အကြောင်းမကြား ရင် မာမီ စိတ်ပူမှာစိုးလို့ လှမ်းအကြောင်းကြားတာပါ”

သားက အေးစက်စက်ပြောပြီး ဖုန်းချသွားသောအခါ ဒေါ်ထားကလျာ တစ်ကိုယ်လုံး တောင့်တင်းအေးစက်သွားသလို ခံစားလိုက်ရလေသည်။

လက်ထဲက ဖုန်းခွက်ကလည်း လျှောကျသွားပြန်

မြတ်ဗွဲ့၊ ထင်သိုက်

နှင့်

ထားကလျာ

“ထားကလျာက သိပ်လှဘာပဲ”

ဟူသော သတင်းစကားနှင့်အတူ ထားကလျာရဲ့ ချစ်သူဟာ မြတ်စဉ်းဟု လူတကာက သိထားကြချိန်တွင် ကျိတ်မနိုင် ခဲမရ မကျေနပ်နိုင်ကြသူများကတော့ ထင်သိုက်တို့ လူပျိုကလသားအုပ်စုပင်တည်း။

ထားကလျာက လှသည်။ စူးရှထက်မြက်သည်။ မာနကလည်း ခေါင်ခိုက်နေသည်။ သို့သော် ... ထားကလျာရဲ့ ချစ်သူ မြတ်စဉ်းကတော့ နူးညံ့အေးဆေးလှပေသည်။

ထားကလျာက သာမန် မိန်းမတွေနဲ့တော့ မတူခဲ့ပါ။

ပုညစင် စာအုပ်တိုက်

ကိုယ်မှန်တယ်ထင်ရာကို ပြတ်သားရဲရင့်စွာ ဆုပ်ကိုင်ထားတတ်သူ မျိုး။ မိန်းကလေးပေမယ့် မူယာမာယာ မများ။ ကိုယ့်ကို ပိုင်းဝန်း ပိုးပန်းကြသူတွေထဲမှာလည်း မသာယာတတ်။

ထားကလျာလောက် လှပပြည့်စုံခြင်း မရှိသော မိန်းကလေးတွေပင် ဟိုလူ့လိုလို ဒီလူ့လိုလို နှိုင်းယှဉ်ချိန်ထိုး စဉ်းစားနေချိန်တွင် ...

ထားကလျာကတော့ ကိုယ့်ကို မျှော်မော အရေးပေးကြသည့် ယောက်ျားတွေအားလုံးကို ကျောခိုင်းကာ ငယ်သူငယ်ချင်းကစားမော် ကစားဘက် မြတ်စဉ်းကို ရွေးချယ်ခဲ့တာဖြစ်သည်။

အဲဒီတုန်းက ထားကလျာရဲ့ အသက်ဟာ ၁၈ နှစ်။ နုပျိုလှပခြင်းတွေကို ပြည့်ပြည့်ဝဝ ပိုင်ဆိုင်ထားသည့်အရွယ် ...။ ထားကလျာရဲ့ မျက်ခုံးထူထူအောက်က စူးရှသည့် မျက်ဝန်းတွေထဲမှာ ထင်သိုက်တို့လို လူငယ်တွေ အရူးအမူး ကျဆုံးကြွဆင်းခယကြပေမယ့် ထားကလျာကတော့ မတုန်လှုပ်သောစိတ်ဖြင့် မြတ်စဉ်းရဲ့ လက်ကိုသာ နွေးထွေးမြဲမြဲစွာ ဆုပ်ကိုင်ထားခဲ့ပါသည်။

ထားကလျာက မြတ်စဉ်းကလွဲရင် အားလုံးဖွဲ့ပဲဟု ထင်လေ ထင်သိုက်က မခံချိမခံသာဖြစ်ရလေပင်။

“မြတ်စဉ်းက ဘာမှီလိုလဲကွာ၊ အေးစိအေးစက်၊ ကုန်တိကုပ်ချောင်းနဲ့ အခြောက်လိုလိုကောင်၊ ယောက်ျားဖြစ်ပြီး စကားပြောရင် တိုးတိုးလေး၊ လုံးဝ ယောက်ျားမပီသတဲ့ကောင်၊ ဒီလိုကောင်မျိုးက ထားကလျာနဲ့ တန်သလား၊ ငါက ထားကလျာနဲ့ တန်သလား ... မင်းတို့ပဲ စဉ်းစားကြည့် ...”

“မင်းနဲ့ ပိုတန်တာပေါ့ ထင်သိုက်ရဲ့၊ ဒါများ မေးနေစရာလား၊ မင်းပုံစံက ထက်ထက်မြက်မြက် ခပ်မိုက်မိုက်၊ ထားကလျာကလည်း မာနခေါင်ခိုက်တဲ့ ပုံစံလေးနဲ့ လုံးဝလိုက်တယ်”

“ထားကလျာကကွာ ... သူ့အသက်ငယ်ငယ်လေးနဲ့ နည်းနည်းပါးပါး ခေါင်းခေါက်ရွေးစမ်းပါဦးတော့လား၊ ဘာဖြစ်လို့များ စောစောစီးစီး ဒီလိုငတ်ကို ရွေးထားသလဲ မသိပါဘူး”

ထားကလျာရဲ့ ရွေးချယ်မှုကို မကျေနပ်နိုင်သော ထင်သိုက်တို့ လူငယ်တွေရဲ့ မုန်းတီးမှု ပစ်မှတ်က မြတ်စဉ်းထံမှာ ...။

www.burmeseclassic.com

“မြတ်ဗုဒ္ဓဦးဟာ ထားကလျာနဲ့ မတန်မရာ”

ဟု သတ်မှတ်ထားကြချိန်မှာ ထားကလျာကလည်း ထင်သိုက်တို့ လူစုကို ကြည့်မရနိုင်ခဲ့ပါ။ ထင်သိုက်တို့ဘက်က မြတ်ဗုဒ္ဓဦးကို တမင်ရန်စကား မထိတရီ မကြား တကြား ပြောလာ တိုင်း မြတ်ဗုဒ္ဓဦးက သည်းခံနိုင်ပေမယ့် ထားကလျာက ဆတ်ဆတ် ခါ နာတတ်ပါသည်။

“မောင် ... နင် နေရာတကာ ခေါင်းငုံ့မခံနဲ့လေ၊ နင်မည့် တာ ငါသိပေမယ့် နင်က ည့်တဲ့ပုံကြီး လုပ်လုပ်ပြနေတော့ သူများတကာက နင့်ကို ည့်တယ်ထင်ပြီး နှိမ်ချင်ရော၊ ထင်သိုက်တို့လို မိုက်ကန်းကန်းကောင်နဲ့ ရန်ပြိုင်ဖြစ်ဖို့ တော့ ပြောတာမဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ဒီတစ်ခါ ဒီကောင် မထိတရီ လာရိရင် ထားကိုလာပြော၊ ထားနဲ့တွေ့သွားမယ်”
“သည်းခံစမ်းပါ ထားရယ်၊ သူတို့ ဘာပြောပြော ထားနဲ့ ကိုယ်နဲ့ ချစ်သူတွေဆိုတဲ့ အဖြစ်ကိုတော့ ဖျက်ဆီးပစ်လို့ မရပါဘူး”

မောင် သည်းခံလွန်းတာကို ထားက မချင့်မရဲဖြစ်မိ ပေမယ့် မောင့်စကားကိုတော့ လက်ခံမိပါသည်။

ထားတို့နှစ်ယောက်ကို ထင်သိုက် ခွဲမပစ်နိုင်ပါဘူးဟု ထင်ခဲ့မိပါသည်။

ငယ်သံယောဇဉ်အပေါ်မှာ ရင်ခုန်သံတွေ ထပ်ထည့် ပေါင်းခဲ့ကြသော ထားတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ ချစ်ခင်ရင်းနှီးမှုကလည်း တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ ပို၍ လေးနက်မြဲမြဲလာခဲ့ကြပါသည်။

မောင်က အေးဆေးပေမယ့် ရည်မှန်းချက်ကြီးသူမို့ ‘နှစ်ယောက်ရှေ့ရေး’ ဟု ရည်ရွယ်ကာ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နှင့်ပင် စီးပွားရေး စလုပ်ခဲ့ပါသည်။ သူ့အဖေရဲ့ လုပ်ငန်းမှာ အောက်ခြေ ကနေ အဆင့်ဆင့်တက်သွားကာ နောက်တော့ လုပ်ငန်းခွင်လေး တစ်ခု တည်ထောင်နိုင်လာပါသည်။

ထားကလျာကလည်း မိန်းမမိသအောင် အိမ်မှုကိစ္စ တွေကို ကြိုးစားသင်ယူရင်း ထားတို့နှစ်ယောက် အိမ်ထောင်ကျ လျှင် ထားတို့ရဲ့ အိမ်ထောင်ကို သာယာအောင်လုပ်ဖို့ စိတ်ကူးယဉ် မျှော်မှန်းနေခဲ့ရသည်။

ထားရဲ့ မိဘများကတော့ ထင်သိုက်ကို မြတ်ဗုဒ္ဓဦး ထက် ပိုပြီးသဘောကျခဲ့ပါသည်။

မောင်က စိတ်ရင်းကောင်းပေမယ့် လူအေးဖို့ ထား

မိဘတွေကို ဘာမှလောကွပ်ပျူငှာ မပြုတတ်။ ထင်သိုက်ကတော့
ထား မကြည်ဖြူတာကို သိလျက်နှင့် ထား မိဘတွေဆီ ဝင်ထွက်
သွားလာကာ လူကြီးတွေ အလိုကျဖြစ်အောင် နေပြတတ်ပါသည်။

ထင်သိုက်က အဝင်အထွက် စိပ်လေ မောင်က
နောက်ရောက်သွားလေမို့ ထားတို့ချစ်သူချင်းပင် တွေ့ဆုံရချိန်
နည်းလာသည်။

ထားတို့မြို့လေးကလည်း ကျဉ်းကျဉ်းလေး၊ ချစ်သူ
တို့ ဘာသာဘာဝ လွတ်လွတ်လပ်လပ် တွေ့ဆုံဖို့ နေရာကလည်း
ရှားပါးလှတာမို့ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် လွမ်းဆွတ်လှပေ
မယ့် တွေ့ကြုံဖို့အခွင့်အရေးမျိုး အလွယ်တကူ မရနိုင်ခဲ့ကြပါ။

တစ်နေ့တော့ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ရဲ့ မင်္ဂလာ
ဆောင်အတွက် ကူညီဖို့ဟုအကြောင်းပြကာ ထားနဲ့ မောင်တို့ချိန်း
တွေ့ဖြစ်ခဲ့ကြပါသည်။

လွတ်လပ်အေးဆေးသည့် သူငယ်ချင်း အိမ်မှာ
တိတ်တဆိတ်တွေ့ကြရင်း ထားတို့ရဲ့ အနာဂတ်အတွက် တိုင်ပင်
ခဲ့ကြပါသည်။

“ထင်သိုက်ကိုတော့ ထား လုံးဝကြည့်မရတော့ဘူး မောင်၊

ဒီကောင် သိပ်မျက်နှာပြောင်တယ်၊ ထား ဘယ်လောက်
ပြောပြော လုံးဝ ထိမထင်ပဲ၊ ထား မိဘတွေရှေ့မှာ မျက်နှာ
ရအောင် အမျိုးမျိုးလာလုပ်ပြနေတယ်၊ ထားမိဘတွေက
လည်း စိတ်ပျော့ပျော့နဲ့ ကြာရင် ဒင်းဘက်ပါသွားမလား
မသိဘူး၊ ထားတို့ သိပ်အချိန်မဆွဲဘဲ လက်ထပ်လိုက်ကြ
ရင် ကောင်းမယ် မောင်”

“မောင်လည်း ထားလိုပဲ စဉ်းစားပါတယ်၊ ဒါပေမယ့်
မောင်က ထားကို ပစ္စလက်ခတ်ကြီး ဖြစ်သလို လက်မထပ်
ချင်ဘူး၊ ကိုယ့်အိမ်ပိုင်လေး၊ လုပ်ငန်းအပိုင်လေးနဲ့ တင့်
တောင့်တင့်တယ် ထားချင်တယ်၊ မောင် အခုလုပ်နေတဲ့
လုပ်ငန်းတစ်ခု အောင်မြင်ရင် ငွေအတော်များများ ရနိုင်
တယ်၊ အလွန်ဆုံး စောင့်ရ သုံးလပါပဲ၊ ဝါမဝင်ခင်လေး
မောင်တို့ လက်ထပ်ကြမယ်လေ၊ မောင့်ဘက်က တင့်တင့်
တယ်တယ်လေး တောင်းရမ်းတော့ ထားမိဘတွေလည်း
စိတ်ကျေနပ်မှု ရတာပေါ့...”

မောင်တို့က စီးပွားရေးအဆင်ပြေတယ်ဆိုပေမယ့်
ထင်သိုက်တို့လို ကျိုကျိတက် ချမ်းသာတာမျိုးတော့ မဟုတ်ပါ။

၂၇၂ ပုညခင်

ထင်သိုက်တို့ကတော့ မျိုးရိုးစဉ်ဆက် ချမ်းသာသူများဖြစ်ပြီး
ထင်သိုက်မိဘတွေနှင့် ထားကလျာရဲ့ မိဘတွေကလည်း ခင်မင်
ရင်းနှီးမှု ရှိခဲ့ကြသည်။ ထိုအချက်ကပင် ထားနဲ့ မောင်တို့ရဲ့
ရှေ့ရေးအတွက် စိုးရိမ်စရာ ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

အဲဒီနေ့မှာ ထားနဲ့ မောင် စကားတွေ ပြောမကုန်
နိုင်အောင် ရှိခဲ့ကြသည်။ ချစ်သူချင်း ပထမဦးဆုံး လွတ်လွတ်
လပ်လပ် ချိန်းတွေ့ကြခြင်းမို့ ပထမဆုံး အတွေ့အကြုံမှာ စိတ်
လှုပ်ရှားမှု လွန်ကဲကာ အချစ်နယ်ကျွံမိခဲ့ကြပါသည်။

မောင်က လက်ထပ်ဖို့ ကတိအထပ်ထပ်ပေးပြီး ထား
ကလည်း မကြာခင် ထားနဲ့ မောင် သေချာပေါက် လက်ထပ်
ဖြစ်လိမ့်မည်ဟုသာ ယုံကြည်ခဲ့ပါသည်။

သို့သော် ...

ထင်သိုက်က ထား ထင်ထားတာထက် ပိုပြီး ရက်
စက် ယုတ်မာခဲ့လေသည်။

မောင်တို့ဘက်က လူကြီးမိဘတွေရဲ့ ယဉ်ကျေးစွာ
ကမ်းလှမ်းတောင်းဆိုမှု၊ ထားတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ မေတ္တာခိုင်မြဲမှု
ကြောင့် ထားမိဘတွေက မောင့်ကို လက်ခံခဲ့ပြီး မနက်ဖြန်ဆို
တရားဝင် တောင်းရမ်းပွဲ ပြုလုပ်တော့မည့်ဆဲဆဲနေ့မှာမှ သူ
အပေါင်းအသင်း တစ်အုပ်ကြီးဖြင့် ထားကို ကားတင်ခိုးပြေးခဲ့တာ
ဖြစ်သည်။

အင်္ကျီချုပ်ဆိုင်မှ အဖော်တစ်ယောက်နှင့်အတူ ပြန်

လာသော ထားကို ရုန်းရင်းဆန်ခတ် အဓမ္မ ဆွဲခေါ်သွားခဲ့သော အဖြစ်မို့ တစ်မြို့လုံး အုတ်အော်သောင်းနင်း ကျော်မကောင်း ကြားမကောင်း ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

ထားတို့မြို့နှင့် အလွန်ဝေးသော မြို့သို့ ခိုးပြေးခဲ့ကာ တစ်လတိတိ အိမ်ကမသိအောင် ဝှက်ထားပြီး ထားကို ပေါင်းသင်းခဲ့သည်။

ထားသည် ထင်သိုက်ကို သတ်ပစ်ချင်လောက်အောင် မုန်းတီးနာကြည်းလှသော်လည်း ဘာမှမတတ်နိုင်ခဲ့ ...။ ထင်သိုက်က တစ်လကြာတော့မှ ထားကို မိဘများထံ ပြန်အပ်ခဲ့သည်။ ထား မိဘတွေကလည်း တစ်မြို့လုံးသိသည့်ကိစ္စမို့ ဖြစ်ပြီးမှတော့ မထူးပါဘူးလေဟု တွေးကာ အရင်ကတည်းက ရင်းနှီးမှု ရှိသည့် ထင်သိုက်မိဘများရဲ့ တောင်းပန်မှုကိုလက်ခံကာ ထားနဲ့ ထင်သိုက်ကို ပေးစားခဲ့ကြပါသည်။

အဲဒီအချိန်ကတည်းက စလို ထား နှလုံးသားတွေ တစ်စစီ တစ်စစီ လွင့်စင်ပျက်စီးသွားခဲ့တာဖြစ်သည်။

ထားသည် နာကြည်းမှုဖြင့် တဖြည်းဖြည်း အေးစက်မာကျောလာသည်။ ထင်သိုက်က ကြေအေးဖို့ အမျိုးမျိုး ခယ

တောင်းပန်ပေမယ့် တစ်သက်လုံး မကြေအေးနိုင်တော့။ ထင်သိုက်ဟာ ထားဘဝကို ဖျက်ဆီးသူဟုသာ နာကြည်းစွာ စွဲမှတ်ထားသည်။

ထင်သိုက်နဲ့ လက်ထပ်ချိန်တွင် ထားမှာ မောင်နှင့် ကိုယ်ဝန်ပါလာခဲ့ကြောင်း ထင်သိုက် သိခဲ့ပေမယ့် ထားကို ဘာမှ ပြောမလာခဲ့။ ထားကလည်း ဒါဟာ မောင်ကိုယ်ဝန်ပါဆိုတာ ဖြောင်ဖွင့်ပြောခဲ့သည်။

ထင်သိုက်က တစ်ခုတော့ အနုအညွတ် တောင်းပန်ခဲ့ပါသည်။

မွေးလာတဲ့ ကလေးရဲ့အဖေဟာ သူပဲဟုသာ တစ်သက်လုံး သတ်မှတ်ပေးဖို့ ... ပတ်ဝန်းကျင်ကို သိကြားစေဖို့ပင်။

ထိုအချိန်မှာ မောင်ကလည်း မိဘပေးစားသူနှင့် သက်ထပ်သွားပြီမို့ ထားအတွက် ထင်သိုက် တောင်းဆိုမှုကို သက်ခံရုံအပြင် တခြားမရှိခဲ့ပါ။

သား မင်းထင်စည်ဟာ ဦးမြတ်နိုးရဲ့ သားဆိုတာ ခိုထားက အရာရာငဲ့ကွက်စွာ လျှို့ဝှက်ထားခဲ့သည်။ အထူးသဖြင့် တော့ မောင် မိသားစုဘဝကို မထိခိုက်စေလို၍ပင်။

၂၇၆ ဂျပန်

နောက်တော့ တပြည်ပြည် အရွယ်ရောက်လာသော
သားကိုကြည့်ကာ မောင်က သူ့သားဟု ခံစားရိပ်မိသွားခဲ့ပါသည်။
မောင်ကို ဝန်ခံခဲ့ရပေမယ့် ထိုအဖြစ်မှန်ကို ဆက်လက် လျှို့ဝှက်
ထားခဲ့ပါသည်။

သားက ထင်သိုက်ကိုသာ သူ့အဖေဟု ထင်မှတ်ခဲ့
သည်။ ထားရဲ့အေးစက်မှုတွေအတွက် ထင်သိုက်ဘက်ကနာကြည်
ပေးခဲ့သည်။

ထင်သိုက် ဆုံးပါးပြီးနောက်မှာ သား သံယောဇဉ်
နှင့် ထားဆီ ဝင်ထွက်ကူညီခဲ့သော မောင်ကို သားက အထင်မှား
ခဲ့သည်။

ခုတော့ သားဟာ ညီမှန်းမသိ အဖေမှန်းမသိ အညွှန်
အတေးတွေထားလျက် ထင်သိုက်ရဲ့လမ်းစဉ်ကို လိုက်ခဲ့ပြီ။

ငွေလသာကို ဒုတိယ ထားကလျာ မဖြစ်စေဖို့...

သားကို ဒုတိယ ထင်သိုက် မဖြစ်စေဖို့...

ထား အချိန်မီ တားဆီးနိုင်မှဖြစ်မည်။

“ငွေလကို ပြန်ပို့ပေးပါ၊ ငွေလ ရှင်ကိုမချစ်ဘူး၊ ငွေလကို
အမွေယူရင် ရှင် တစ်သက်လုံး စိတ်ဆင်းရဲရလိမ့်မယ်”

ငွေလသည် ငွေလရှေ့မှာထိုင်လျက် ငွေလကို စိုက်
ကြည့်နေသော မင်းထင်စည်ကို ဘယ်နှကြိမ်မြောက်မှန်းမသိ ပြော
လိုက်မိပြန်သည်။

အားယူပြောရပေမယ့် ငွေလ အသံပင် သိပ်မထွက်
ချင်တော့အောင် နုံးပျော့နေသည်။

ငွေလကို သူခေါ်လာတဲ့နေရာဟာ ရန်ကုန်နဲ့ ခပ်ထေး

ဝေး ဟိုင်းဝေးလမ်းမနဲ့လည်း အလွမ်းကွာဝေးလှတဲ့ ခြံဝန်းကျယ်ကြီး တစ်ခုထဲသို့ပင် ...။ ထိုခြံရံ နောက်ဘက်ကျကျမှာ တိုက်ရလေးတစ်လုံးသာ ရှိပြီး အနီးဝန်းကျင်မှာလည်း လူနေအိမ်ခြေမတွေ့ရပါ။

သူက ငွေလကို ထိုအိမ်ထဲမှာ ပိတ်ထားခဲ့တာ တစ်နာရီကျော် ကြာမြင့်ခဲ့ပြီ။

ခုတော့လည်း သူဟာ ငွေလနဲ့ လုံးဝမသိခဲ့ဖူးသည့် သူတစ်ယောက်လိုပင် ခံစားရသည်။

ချစ်နိုင်၊ သည်းခံနိုင်တဲ့ အတိုင်းအတာ ကုန်ဆုံးသွားတဲ့အခါ ခံစားချက်ဆိုတာ ခုလိုမျိုး လုံးဝ အေးခဲသွားတတ်တယ်လား ...။

တစ်ချိန်က သူ့ကို ငွေလ လက်ထပ်ချင်ခဲ့သည့် ခုတော့ သူနဲ့ လက်ထပ်ဖို့ကို သေမလောက် ကြောက်ရွံ့နေခဲ့ပြီ...။

“ငါ မင်းကို ရရင် စိတ်ဆင်းရဲလိမ့်မယ်လို့ မင်းထင်သလား ငွေလ၊ လုံးဝမှားသွားပြီ၊ တကယ်တမ်း စိတ်ဆင်းရဲ

ရမှာက ဟိုကောင် မိုးသောက်ကြယ်နဲ့ ပြောင်းလဲတတ်တဲ့ သစ္စာမရှိတဲ့ မင်းကိုယ်တိုင်ပဲ၊ မင်းတို့ နှစ်ယောက် စိတ်ဆင်းရဲနေတာကို တစ်မှိန်မှိန်ကြည့်နေရရင် ငါပျော်နိုင်မှာ သေချာတယ်”

ထင်စည်က အံ့တစ်ချက်ကြိတ်လိုက်ရင်း ငွေလဆီ တရွေ့ရွေ့ တိုးသွားသည်။ ငွေလက နောက်သို့တဖြည်းဖြည်း ဆုတ်နေသည်။

ငွေလ နံရံကို ကျောမှီရပ်သွားချိန်တွင် ထင်စည်က ငွေလရဲ့ ပခုံးနှစ်ဖက်ကို အကြမ်းပတမ်း ဆွဲကိုင်လိုက်ရင်း...

“မင်းက ငါ့အမေလို ဘာဖြစ်လို့ မစွဲမြဲရတာလဲကွ ဟင်၊ ငါ့အမေအချစ်က မပြောင်းလဲဘဲ မင်းက ဘာလို့ ပြောင်းလဲရတာလဲ၊ ငါ့အမေဆို ငါ့စိတ်ချမ်းသာမှု၊ ငါ့အဖေရဲ့ စိတ်ချမ်းသာမှု၊ သူ့ဘဝ ပျော်ရွှင်မှုတွေအားလုံးကို စတေးပြီး မပေါင်းရတဲ့ သူငယ်ချစ်ကိုပဲ စွဲစွဲမြဲမြဲချစ်နေခဲ့တာကွ”

ဟု သွေးစူးသွေးတန်း အော်ဟစ်လိုက်မိလေသည်။ အချစ်ဆိုတာ ဆုံးရှုံးရမှ ဒီလောက်ထိ ခံစားရမှန်း သူသိပါသည်။

စွန့်ပစ်ခံရတဲ့ အရာသာဟာ ဒီလိုပါလားဟု သူ ခုမှ သိရပါသည်။

ခံပြင်းစိတ်၊ နာကျင်စိတ်၊ နောင်တစိတ်များဖြင့် သူ့တစ်ကိုယ်လုံး မီးထတောက်မတတ် ပူလောင်နေခဲ့ရသည်။

ငွေလသာကို သူ လုံးဝ အဆုံးရှုံးမခံနိုင်မှန်း ခုမှ သိလေသည်။

သူ့တစ်ကိုယ်လုံး နာကျင်ပင်ပန်းနေသလိုပင် ...။

မာမိရဲ့ အေးစက်စက် မျက်လုံးတွေက သူ့ကို ခြောက်လှန့်သည်။

ဒက်ဒီရဲ့ သေဆုံးခါနီးဆဲဆဲ အဖြစ်ကို ပြန်မြင် ယောင်သည်။

ဦးမြတ်ဇံဦးရဲ့ နွေးထွေးတဲ့ အကြည့်တွေကို နား မလည်နိုင် ...။

သူ့အာရုံထဲမှာ အရာအားလုံး ရှုပ်ယှက်ခတ်ထွေပြား နေသည်။

သူ ငွေလကို စိုက်ကြည့်မိသည်။

ငွေလထဲမှာ သူမမြင်ဖူးသော မျက်ဝန်းတွေကို တွေ့ရသည်။ အေးစက်စိမ်းကားသည့် တစ်စိမ်းတစ်ယောက်ရဲ့ မျက်ဝန်းတွေလိုပါပဲလား ...။

အရင်တုန်းက ရယ်ရွှင်မြူးနေတတ်တဲ့ မင်းရဲ့ မျက်လုံးတွေ ဘယ်ရောက်သွားပြီလဲ ငွေလသာရယ် ...။ ကျေးဇူးပြုပြီး ငါ့ကို အဲဒီအကြည့်မျိုးနဲ့ ပြန်ကြည့်ပေးစမ်းပါ။

မင်းကို ငါ ပိုင်ဆိုင်တဲ့အခါ တစ်နေ့ကျ မင်း ငါ့ကို အရင်လို အကြည့်မျိုးနဲ့ ပြန်ကြည့်လာမလား ...။

ထင်စည်ရဲ့မျက်နှာသည် ငွေလမျက်နှာဆီသို့ တရွေ့ရွေ့ တိုးကပ်လာလေသည်။

ထိုအချိန်မှာပဲ ဖုန်းခေါ်သံ မြည်လာခဲ့လေသည်။ ဖုန်းက ဆက်တိုက်မြည်နေသည်။ ဒါ မာမိခေါ်နေတာဆိုတာ သူသိသည်။

သူက ကျွတ်ခနဲ စုပ်သပ်လိုက်ပြီး ဖုန်းပိတ်ဖို့ ဖုန်းဆီ လျှောက်သွားလိုက်သည်။ ထိုခဏမှာ သူ့ဖုန်းထဲသို့ message တစ်ခု ဝင်လာခဲ့ပါသည်။

၂၈၂ ပုညောင်

သူဖွင့်ဖတ်လိုက်တော့ စာတစ်ကြောင်း ပေါ်လာပါသည်။

“ဦးမြတ်ဇံဦးဟာ မင်း အဖေပဲ...”

ဟူသော ထိုစာကြောင်းကို သူခပ်ကြောင်ကြောင် စိုက်ကြည့်နေမိသည်။

စာပို့သူရဲ့ နံပါတ်က မာမိုဖုန်းနံပါတ်ပဲဆိုသည့်အသိ ပြန်ဝင်လာချိန်မှာတော့ သူက မာမိုဖုန်းနံပါတ်တွေကို ကတုန်ကရင် နှိပ်လိုက်မိတော့သည်။

BURMESE
CLASSIC

“ဟုတ်တယ် သား...၊ ဦးမြတ်ဇံဦးဟာ သားရဲ့အဖေ၊ မိုးသောက်ကြယ်ဟာ သားရဲ့အဖေတူအမေကွဲ ညီပါ။ မာမို ကိုထင်သိုက်ကို တစ်သက်လုံးမကြည်ဖြူနိုင်ခဲ့ပေမယ့် ဦးမြတ် ဇံဦးနဲ့ လူမှုရေးအရုပ်အထွေး မရှိခဲ့ကြပါဘူး၊ ဖြူဖြူ စင်စင်ပဲ သံယောဇဉ်ထားခဲ့ကြတာပါ။ ကိုထင်သိုက် ဆုံးတော့ သူ့ရဲ့ လောင်းကစားကြွေးတွေ အများကြီးကျန်ခဲ့တယ် သား...”

“အဲဒီကိစ္စအတွက် ကိုမြတ်ဇံဦးပဲ ခေါင်းခံဖြေရှင်း ပေးခဲ့ရတယ်၊ မေမေတို့နေတဲ့အိမ် ပေါင်ထားတာကို ပြန် ရွေးပေးခဲ့ရတယ်၊ ကိုမြတ်ဇံဦး သွေးအရမ်းတိုးပြီး လေ

ဖြတ်သွားတာဟာ ဒီကိစ္စတွေအတွက် စိတ်ဆင်းရဲရတာ
ကြောင့်လည်း ပါတယ် ...။

“သူ သားကို ဝေးဝေးကနေ စောင့်ရှောက်ပေးခဲ့
ပါတယ် သားရယ်၊ အဖေအပေါ် အညှိုးအတေး မထားပါနဲ့
တော့၊ ဖွင့်မပြောခဲ့မိတဲ့ မာမိမှာသာ အပြစ်ရှိခဲ့ပါတယ်၊
အမှန်အတိုင်း မပြောပြနိုင်ခဲ့တဲ့ မာမိကို ခွင့်လွှတ်ပါ ...။

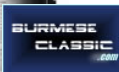
“ပြီးတော့ ငွေလကိုလည်း ဒုတိယ ထားကလျာ
အဖြစ် တစ်သက်လုံး နာကြည်းမှုတွေနဲ့ ဖြတ်သန်းမသွား
ပါစေနဲ့တော့၊ မင်းလည်း ဒုတိယ ထင်သိုက်အဖြစ် မခံပါနဲ့
တော့၊ မိုးသောက်ကြယ်ကိုလည်း ဒုတိယ မြတ်ဇံဦး မဖြစ်
ပါစေနဲ့တော့ သားရယ်၊ ဒီမှာပဲ အညှိုးအတေးတွေအားလုံး
ကို အဆုံးသတ်လိုက်ကြရအောင်ပါ”

မာမိက ဖုန်းချသွားခဲ့ပြီ ...။

ထင်စည်ကတော့ ရူးသွပ်လှဆဲဆဲ ခံစားချက်မျိုးဖြင့်
ငြိမ်သက်သွားသည်။ ခဏကြာမှ ငွေလဆီ လှမ်းကြည့်မိရင်း ...

“မင်း ... ဒီမှာ ခဏနေခဲ့ဦး”

ဟု ပြောပြီး ထိုခြံတွင်းမှ ထွက်ခွာလာပါသည်။

ထင်စည် ထိုအိမ်တွင်းသို့ ဝင်ရောက်သွားချိန်မှာ
ထိုအိမ်ရှင် အမျိုးသမီးကြီးက သူ့ကို ဘာတစ်ခွန်းမှမမေးဘဲ သူ့
အဖေရဲ့ အိပ်ခန်းဆီ လမ်းညွှန်ခဲ့သည်။

သူက သူ့အဖေ၏ အိပ်မောကျနေသော မျက်နှာကို
ငါးမိနစ်ခန့် ရပ်တန့်ငုံကြည့်ပြီး ပြန်ထွက်လာခဲ့သည်။

သူ့ရဲ့ မာကြောကြမ်းတမ်းသော နှလုံးသားသည်
ဘာမှန်းမသိသော တစ်စုံတစ်ရာကြောင့် နူးညံ့လာသည်ဟု ထင်မိ
သည်။

လူ့ဘဝဆိုတာ ဒီလိုပဲလား...

ခံစားချက်ပေါင်းများစွာဟာ အမြဲရှုပ်ထွေးကာ မသဲ

မကွဲ ဖြစ်နေတတ်ပါသလား...

လူတစ်ယောက်ရဲ့ စိတ်ခံစားချက်ဆိုတာ အချိန်တို

လေးအတွင်းမှာပဲ ပြောင်းပြန်လန်သွားတတ်ပါသလား။

ထိုနေ့မှာပဲ သူက မိုးသောက်ရှေ့သို့ ရောက်ခဲ့ကာ

စကားတစ်ခွန်းကို ပြောဖြစ်အောင် ပြောလျက် အရာအားလုံးကို

အဆုံးသတ်လိုက်လေသည်။

“မိုးသောက်... မင်း ငွေလသာဆီ သွားလိုက်ပါ”

တံခါးခေါက်သံ ခပ်တိုးတိုး ကြားလိုက်ရသည်။

ပွင့်လာမည့် ထိုတံခါးကို နာကျင်အေးခဲစွာ စိုက်

ကြည့်နေဆဲမှာ ထိုတံခါးက ပွင့်ဟလာလျက် မိုးသောက်ကို တွေ့
ရလေသည်။

မိုးသောက်က နူးညံ့သော အပြုံးဖြင့် ငွေလသာဆီ လှမ်း

လာနေသည်။

ငွေလသာသည် အမှောင်ကမ္ဘာထဲက လွတ်မြောက်လာ

သူ တစ်ယောက်ရဲ့ ခံစားချက်မျိုးဖြင့် မိုးသောက်ကို စောင့်ကြို
နေလိုက်သည်။

၂၈၈ ပုညခင်

ထိုအချိန်လေးတွင် တစ်ချိန်က ချစ်ခဲ့ဖူးသော လူ
တစ်ယောက်နှင့် ချစ်ခဲ့ဖူးသော အဖြစ်အပျက်များအားလုံးက ငွေလ
ထံမှ ပျောက်ကွယ်လျက် မိုးသောက်ကို ချစ်သော အချစ်သည်သာ
ငွေလစိတ်ကို လွမ်းခြုံရစ်သိုင်းနေခဲ့သည်။

တကယ်တော့ အချစ်ဆိုသည်မှာ နားမလည်နိုင်
လောက်အောင် ရုပ်ထွေးဆန်းကြယ်လျက် အစဉ်ထာဝရ ဖြစ်ပျက်
ပြောင်းလဲစီးဆင်းလျက် ရှိလေသည်။

BURMESE
CLASSIC

ပုညခင်

1:09 am

27.3.2008 (THU)

ပုညခင် စာအုပ်တိုက်